ŠKOLA ESOTERIKY

DR. T. LOBSANG RAMPA

Vydalo nakladatelství Trigon, Praha v roce 1996

© Dr. T. Lobsang Rampa (dědicové) 1996
© Trigon a Jitka Badoučková 1996
Translation © Jitka Badoučková

ISBN 80—85320—70—3

Předmluva

Tento zcela specielní instruktážní kurz je určen těm, kdo mají upřímný zájem o věci, které by člověk měl znát.

Mým prvotním záměrem bylo koncipovat vyučování jako korespondenční kurz, ale posléze jsme dospěli k závěru, že vzhledem k organizační struktuře, kterou by to vyžadovalo, by se kurz studentům nadmíru prodražil. Rozhodl jsem se tedy za spolupráce svého nakladatele dát tomuto materiálu podobu knihy.

Jistě budete souhlasit s tím, že i běžný korespondenční kurz přináší určité otázky, které by mi student rád položil — já však nejsem schopen zvládnout zodpovězení dotazů z této knihy vyplývajících, neboť autor, chudák nebohý, na knize příliš nevydělá, to mi tedy věřte. Upřímně řečeno, jeho odměna je nepatrná, a přitom dostává dopisy z celého světa, jejichž pisatelé „zapomínají" přiložit zpáteční poštovné. Takže autor bud zaplatí poštovné sám, nebo dopis nevezme na vědomí.

Co mne se týká, poctivě jsem platil poštovné, jakož i cenu kancelářského papíru — odpovídal jsem totiž na stroji — a tak dále. A ukázalo se, že je to všechno tak nákladné, že už nejsem schopen na jakékoliv otázky nebo dopisy odpovídat pokud, samozřejmě, tazatelé tento aspekt nevezmou na vědomí.

Dostal jsem i dopisy — čtenáře to možná pobaví — se stížností, že moje knihy jsou příliš drahé a s žádostí, abych tedy věnoval výtisky zadarmo. Jeden pisatel, který si na to rovněž naříkal, mě dokonce požádal, abych mu poslal od každého svého titulu výtisk i s autogramem a pak, jako by si

dodatečně vzpomněl, připsal ještě další dvě knihy úplně jiných autorů, ty že by také bral, kdybych mu je věnoval. Budete se divit, ale já na ten dopis odpověděli

Zdůrazňuji, že přečtete–li tuto knížku, budete z ní mít značný užitek. Pokud ji ale prostudujete, přinese vám užitek mnohem větší. Abych vám pomohl, uvádím i pokyny, které měly původně provázet zamýšlený korespondenční kurz.

Po této knížce budou následovat další tituly monografického rázu na téma různých okultních záležitostí všeobecného zájmu.

T. Lobsang Rampa

POKYNY

Teď se společně pustíme do práce na urychlení vašeho psychického růstu. Některé lekce jsou delší a zřejmě i obtížnější než jiné, ale neobsahují literární vatu. Naplnili jsme je podle nejlepšího vědomí skutečnou „stravou" bez zbytečných ozdobných příloh.

Určete si jeden večer v týdnu, který věnujete studiu těchto knižních lekcí. Zvykněte si ponořit se do studia vždy ve stejnou dobu, na stejném místě, ve stejný den. Jde o víc než o čtení slov, protože musíte vstřebat koncepce, které vám mohou připadat velice zvláštní, a duševní kázeň pravidelného návyku vám v tom bude velice nápomocná.

Takže: zvolte si nějaký kout v klidné místnosti, kde se budete cítit pohodlně. Chcete–li, můžete se i natáhnout, ale každopádně zaujměte polohu, při níž vás nebude rušit svalové napětí, a v které se budete schopni uvolnit tak, že veškerou pozornost dokážete upřít k tištěnému slovu a k myšlence, kterou obsahuje.

Když člověk pociťuje napětí, veliký díl jeho pozornosti je vázán vnímáním tohoto napětí. Snažte se proto, aby vás hodinu či dvě, nebo jak dlouho vám studium jedné lekce potrvá, nikdo nerušil a nevytrhoval ze soustředění.

Zavřete dveře pokoje — tedy vaší studovny. Pokud možno je i zamkněte a zatáhněte závěsy, aby vás nerozptylovalo ubývání denního světla. Rozsviťte jen jediné světlo, a sice lampu na čtení, umístěnou poněkud za hlavou. Dosáhnete tím dostatečného osvětlení pro práci, ale zbytek místnosti zůstane ponořen do přiměřeného přítmí.

Lehněte si nebo zaujměte jakoukoliv dostatečně pohodlnou a odpočinkovou polohu. Chvilku věnujte uvolnění, dýchejte zhluboka, tzn. asi tak třikrát se skutečně zhluboka prodýchněte, poté zhluboka vdechněte a

po dobu 3—4 vteřin dech pozvolna vypouštějte. Na dalších pár vteřin zůstaňte v klidu, a teprve potom začněte číst. Nejdřív si pasáže jenom tak pročtěte, projděte je jako když čtete noviny. Po takovémto letmém přečtení se na pár vteřin zastavte, aby vám právě přečtený obsah pronikl do podvědomí,a pak si ho projděte znovu. Každou lekci proberte co nejpečlivěji, odstavec po odstavci. Pokud něčemu nerozumíte, poznamenejte si to stranou do sešitu.

Neučte se nic nazpaměť, není důvodu být otrokem psaného slova. Veškerý účel kurzu tohoto typu spočívá v tom, aby vám jeho obsah pronikl do podvědomí. Vědomá snaha o zapamatování člověku často zastře pravý význam slov. Neučíte se přece na zkoušku, kde na vás budou chtít papouškování vět, ale shromažďujete vědění, jež vás může osvobodit z pout hmoty a dát vám pochopit podstatu lidského těla, i smysl pozemského života.

Až látku znovu prostudujete, vraťte se k sešitu s poznámkami o věcech, kterým nerozumíte, které vás matou. Bylo by náramně snadné napsat nám a obdržet vypracovanou odpověď. Takto se ale do vlastního podvědomí neponoříte. Je ohleduplnější a pro vás i prospěšnější, když na odpověď přijdete sami.

Kniha si žádá vaši činorodou účast. Stojí–li něco za to, abychom to získali, stojí i za to, abychom pro to pracovali. Co lze získat snadno a zdarma, bývá většinou tak dostupné proto, že to ve skutečnosti pravou hodnotu nemá. Musíte otevřít mysl a chtít nové znalosti vstřebat. Musíte si „představit", jak do vás znalosti proudí. Pamatujte, že „jak člověk myslí, takovým se i stává".

1. LEKCE

Dříve než se pokusíme pochopit podstatu nadvědomí, nebo se začneme zabývat jakýmkoliv „okultním" jevem, musíme si být jisti, že jsme pochopili podstatu člověka. V tomto učebním kurzu budeme používat výrazu „člověk" ve smyslu „muž i žena". A hned na počátku nám dovolte se vší rozhodností prohlásit, že žena se muži ve všech záležitostech, týkajících se okultismu a mimosmyslového vnímání, přinejmenším vyrovná. Zeny mají ve skutečnosti často jasnější auru a mívají i větší schopnost ocenit různé aspekty metafyziky.

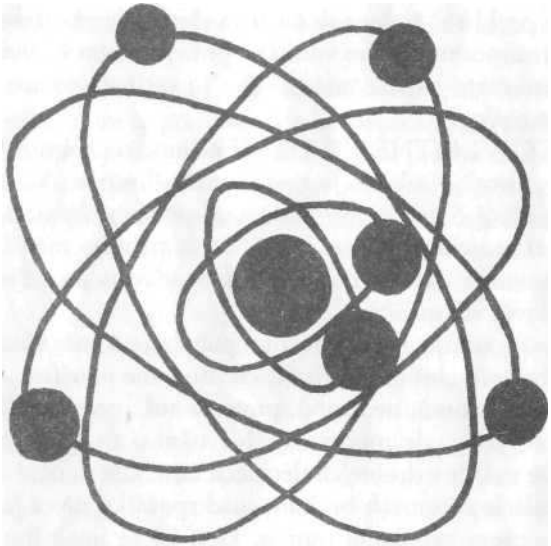
CO JE TO VLASTNĚ ŽIVOT? Všechno, co existuje, znamená ve skutečnosti „život". Dokonce i tvor, kterého bychom běžně označili za „mrtvého", je živý. Stávající forma života v něm sice skončila — což pochopitelně nastat muselo, abychom ho vůbec za mrtvého mohli označit — ale vyprcháním onoho „života" nastoupila forma života jiná. Proces rozkladu totiž vytváří svůj vlastní život!

Všechno, co existuje, je ve vibračním pohybu, protože všechno se skládá z molekul, bez přestání se pohybujících. Budeme používat termínu „molekuly" namísto atomů, neutronů, protonů atd., protože tohle není kurz chemie nebo fyziky, ale metafyziky. Jde nám o to, poskytnout celkový obraz, a ne se utápět v drobných detailech tam, kde to není důležité.

O molekulách a atomech bychom snad zpočátku přece jen měli ztratit pár slov, abychom uspokojili puristy, kteří by se jinak ihned pustili do psaní, aby nás zasvětili do znalostí, které ovládáme. Tedy molekuly jsou malé, ÚPLNĚ nepatrné, ale přesto je lze pod elektronickým mikroskopem spatřit — a rovněž je mohou pozorovat ti, kteří jsou školeni v metafyzice. Podle slovníku je molekula nejmenší částečka hmoty, schopná samostatné existence, za současného zachování si vlastností dané hmoty. Přestože už samy molekuly jsou nepatrné, skládají se z částeček ještě menších, kterým říkáme „atomy".

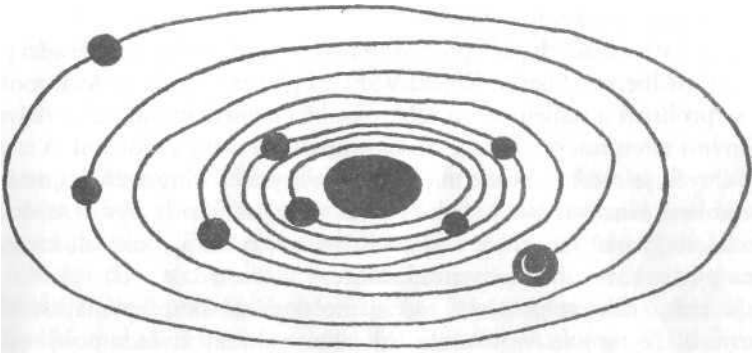
Atom vypadá jako miniaturní sluneční systém. Jádro atomu představuje Slunce našeho slunečního systému. Kolem tohoto „Slunce" krouží elektrony, a to v podstatě stejně, jako se okolo Slunce otáčejí planety v našem slunečním systému. Podobně jako sluneční systém, obsahuje i jednotka atomu z větší části prázdný prostor. Na obr. 1 je znázorněno, jak vypadá mnohonásobně zvětšený atom uhlíku — „stavební kámen" naší oblasti vesmíru. Obr. 2 představuje náš sluneční systém. Každá látka má odlišný počet elektronů, obíhajících okolo jádra jakoby kolem Slunce. Uran má např. 98 elektronů. Uhlík jich vlastní pouze 6, z čehož se 2 nacházejí v

blízkosti jádra a 4 obíhají ve větší vzdálenosti. Nechme však atomy být a používejme nadále výrazu molekuly…

Obr. 1. Atom uhlíku.

Člověk je vlastně masa rychle kroužících molekul, a zdá se být pevný; vždyť prostrčit mu prst masem a kostmi není snadné, že? A přece — tato pevnost je iluzí, do níž upadáme, protože sami jsme součástí lidstva. Představme si však bytost nekonečně malou, která se nalézá mimo lidské tělo a dívá se na něj. Taková bytost vidí kroužící Slunce, spirálovité mlhoviny a vířící proudy kolem Mléčné dráhy. V měkkých částech těla — tedy v mase — jsou molekuly od sebe vzdálenější, zatímco v tvrdých částech, v kostech, jsou nahuštěny a vypadají jako veliký hvězdný roj.

Obr. 2. Sluneční systém.

Představte si, že stojíte za jasné noci na vrcholu hory. Jste sami, daleko od města a jeho světel, jež se odrážejí od ve vzduchu rozptýlených kapiček vlhkosti a lomí se, takže noční obloha se nám jeví zamlžená. (Proto se observatoře stavějí vždy v odlehlých končinách.) Stojíte tedy na své hoře… a nad vámi se třpytí jasné hvězdy. Díváte se na ně, a ony se před vašima užaslýma očima pohybují v nekonečném oběhu. Rozprostírají se nad vámi obrovské galaxie. Shluky hvězd zdobí temnotu nočního nebe. Pás Mléčné dráhy se jím vine jako ohromný mlžný závoj. Hvězdy, světy, planety. Molekuly. A právě tak by ta mikroskopicky malá bytost vnímala VÁS!

Hvězdy na nebi nad námi vypadají jako světelné body, mezi nimiž se rozprostírá nepředstavitelně velká vzdálenost. Jsou v ní miliardy a miliardy hvězd, a přesto, ve srovnání s rozlohou prázdného prostoru kolem, se jich zdá být jen pár.

Kdyby měl člověk kosmickou loď, pohyboval by se mezi hvězdami bez nebezpečí, že do některé narazí. Ale kdyby bylo možné zmenšit vzdálenost mezi hvězdami, a tedy i mezi molekulami, CO BYSTE VIDĚLI? Jestlipak ta mikroskopická bytost, hledící na vás zpovzdálí, také tak žasne? Když víme, že všechny ty molekuly, které dotyčná bytost vidí, jsme MY, jaký potom je konečný tvar hvězdných seskupení oblohy? Každý člověk je vesmírem, kde planety — molekuly — krouží kolem centrálního Slunce. Každičká skála,proutek anebo vodní krůpěj je složena z molekul v neustálém, nekonečném pohybu.

Také člověk se skládá z pohybujících se molekul. Tento pohyb vytváří určitou formu elektřiny, která, ve spojení s „elektřinou" pocházející z našeho nadvědomí, v nás udržuje život.

V oblasti zemských pólů propukají magnetické bouře, vyvolávající polární záři nádherných barev. Kolem VŠECH planet — i kolem všech

molekul! — se prolínají a vzájemně na sebe působí magnetická záření, setkávají se s jinými zářeními, přicházejícími ze sousedních světů a molekul. A tak každý člověk je světem, avšak nikoliv izolovaným. Žádný svět ani molekula nemohou existovat bez jiných světů a molekul. Každá bytost, svět nebo molekula, závisí na existenci dalších bytostí, světů a molekul, které jsou pro jejich vlastní život nepostradatelné.

Je třeba mít na paměti i to, že molekulární skupiny mají odlišnou hustotu, že to jsou ve skutečnosti jakoby shluky hvězd, pohybující se vesmírem. V některých částech vesmíru existují i oblasti, zaplněné jen řídce hvězdami, planetami či světy — ať už je nazveme jakkoliv, zatímco jinde se na rozdíl od těchto „pouští" planety vyskytují ve značné hustotě, jako např. v Mléčné dráze. Stejným způsobem si můžeme představit skálu jako velice husté nakupení hvězd nebo galaxií. Vzduch je molekulárně o mnoho řidší. Vždyť vzduch námi proniká a vlásečnicemi plic se nám dostává až do krevního řečiště. Za hranicí zemské atmosféry se nalézá kosmický prostor, ve kterém jsou roztroušeny molekuly vodíku. Vesmír, to není prázdnota, jak se kdysi lidé domnívali, nýbrž seskupení divoce vířících molekul vodíku, lépe řečeno hvězd, planet a světů z těchto molekul vodíku stvořených.

Je jasné, že když je něco složeno ze skupin molekul, natěsnaných blízko sebe, jiná bytost jimi sotva dokáže proniknout, ale tzv. „duch" (ve smyslu přízrak), skládající se z molekul od sebe velice vzdálených, řídkých, může klidně projít třeba skrze cihlovou zeď. Považujme cihlovou zeď za to, čím skutečně je, tedy za seskupení molekul, jako by se ve vzduchu vznášel mrak, složený z částic prachu. Ač vám to může připadat nepravděpodobné, okolo každé molekuly je volný prostor, stejně jako je volný prostor mezi jednotlivými hvězdami, a jsou–li nějaké bytosti dostatečně malé, či složené z molekul od sebe patřičně vzdálených, mohou projít molekulami dejme tomu té cihlové zdi, aniž by se kterékoliv z nich dotkly. To nám vysvětluje, jak je možné, že se duch může zjevit v zavřené místnosti, a jak může projít zdí zdánlivě pevnou. Všechno je relativní, i zeď, která se vám jeví pevná.

Nemusí ale být stejně pevná i pro ducha neboli astrální bytost. Těmito záležitostmi se však budeme zabývat později.

2. LEKCE

Jak jsme právě ukázali, lidské tělo se skládá ze seskupení molekul; mikroskopické stvoření, jako je např. virus, by nás takto také vnímalo — a rovněž my nyní musíme na lidské tělo pohlédnout jako na směs chemických látek.

V lidském těle je chemikálií skutečně mnoho, a jeho podstatný podíl tvoří voda. Máte–li pocit, že je to v rozporu s tím, co jsme řekli v předchozí lekci, uvědomte si, že i voda se skládá z molekul. A skutečně! Kdybyste mohli virus naučit mluvit, určitě by vám vyprávěl, že všude kolem vidí molekuly vody, které do sebe narážejí jako oblázky na pláži. A bytost ještě menší by vám řekla, že molekuly vzduchu se jí jeví jako nám písek na mořském břehu. Teď se však podívejme blíže na chemii těla.

Když si jdete koupit baterii do svítilny, prodají vám vlastně zinkový obal s uhlíkovou elektrodou uprostřed. Je to kus uhlíku, silný asi tak jako tužka, a mezi vnějším zinkovým obalem a uhlíkovou elektrodou ve středu jsou napěchovány další chemické látky. Uvnitř je zachován určitý stupeň vlhkosti, zatímco zvnějšku je baterie pochopitelně suchá. Když ji vložíte do baterky a stisknete spínač, rozsvítí se světlo. Víte proč? Za určitých podmínek mezi sebou kovy, uhlík a chemické látky reagují — a tak vzniká to, co nazýváme elektrický článek. Zinkový obal spolu s chemickými látkami a uhlíkovou tyčinkou dávají vzniknout elektrickému proudu, ačkoliv ve vlastní baterii se elektřina nevyskytuje; vzniká vzájemnou reakcí chemických látek, která proběhne za určitých podmínek.

Často se hovořilo o tom, že lodě a plavidla všeho druhu mohou vytvářet elektřinu prostě tím, že setrvávají ve slaných vodách. Za určitých podmínek může loď nebo jiné plavidlo, dokonce i když na moři stojí, vyrábět elektrický proud prostřednictvím dvou odlišných kovových desek. Pokud by však loď měla např. měděné dno, spojené s vrchní železnou palubou, a nebyla by učiněna zvláštní opatření, vznikne elektrický článek a v důsledku toho elektrolýza, což by způsobilo rozežírání spoje mezi oběma odlišnými kovy, tedy mezi mědí a železem. Dnes už se pochopitelně nic takového nestává,neboť tomu lze předejít použitím tzv. „obětní anody". Kus kovu jako je zinek, hliník či magnézium, je vodivě spojen s jiným běžným kovem, jako je měď nebo bronz. Bronz, jak možná víte, se často používá k výrobě lodních šroubů. Je–li tedy anoda připevněna k lodi či jinému plavidlu pod hladinou, a napojena na jiné části ponořené pod vodou, bude korodovat a tím se ničit, což bude trup lodi nebo lodní šroub chránit před opotřebením. Když tento kus kovu zkoroduje docela, vymění se za nový.

Jde o běžnou lodní údržbu, a zmiňujeme se o tom pouze proto, abyste si udělali představu o povaze elektrického proudu a o tom, jak vzniká těmi nejneobvyklejšími způsoby.

Vlastní elektřinu vytváří i mozek. Lidské tělo obsahuje stopy kovů, např. zinek— a pochopitelně musíme mít na paměti, že základní stavební jednotkou lidského těla je uhlík. Tělo obsahuje množství vody a stopy chemických prvků, jako je hořčík, draslík apod. Ty vzájemně reagují, čímž vzniká elektrický proud, sice nepatrný, nicméně zjistitelný, měřitelný a graficky vyjádřitelný.

Díky určitým přístrojům lze mapovat mozkové vlny pacientů, trpících duševními poruchami. Na hlavu se jim umístí rozličné elektrody a malé zapisovače převedou impulsy na papír. Myšlenkové procesy jsou vyjádřeny zapisovacím zařízením, a prostřednictvím čtyř vychylujících se čar, které lze nějak vyložit, lze i určit druh nemoci, kterou zkoumaný pacient trpí. Přístroje tohoto druhu se v nemocnicích pro duševně choré používají běžně.

Mozek je totiž jakýmsi druhem přijímače zpráv, vysílaných naším nadvědomím, a může rovněž svému nadvědomí zprávy posílat, např. obsah toho, co se člověk naučil, zkušenosti, které získal atd. Tyto zprávy se přenášejí pomocí „stříbrné šňůry", což je seskupení molekul, vibrujících a pohybujících se vysokou rychlostí v extrémně širokém frekvenčním pásmu, aby zajistilo spojení lidského těla s jeho nadvědomím.

Tělo, žijící tady na Zemi, se svým způsobem podobá dálkově řízenému vozidlu. Nadvědomí tu hraje roli řidiče. Určitě jste už viděli autíčko na hraní, které dítě ovládá pomocí dlouhého ohebného kabelu. Stisknutím tlačítka může autíčko posunout dopředu, dozadu nebo ho zastavit. Otáčením kolečka na konci tohoto pružného kabelu lze autíčko směrovat do všech stran. Zhruba a nepřesně lze k němu přirovnat lidské tělo, protože nadvědomí, které na Zemi sestoupit nemůže, aby tu získalo zkušenosti, sem vysílá toto tělo, kterým jsme MY během pozemského života. Všechno, co prožíváme, děláme či pouze slyšíme, putuje vzhůru do paměti nadvědomí, kam se vše ukládá.

Vysoce inteligentní lidé, kteří bývají obdařeni „inspirací", dostávají často stříbrnou šňůrou od nadvědomí přímou, nevědomou informaci. Leonardo da Vinci patřil k těm, kteří byli tímto způsobem v kontaktu se svým nadvědomím téměř nepřetržitě, a proto také platil za génia téměř v každém oboru, do nějž se pustil. Velcí hudební skladatelé, a vynikající umělci vůbec, setrvávají v kontaktu s vlastním nadvědomím třeba po jedné nebo dvou zvláštních „linkách", pak pod vlivem „inspirace" tvoří hudbu, obrazy atp., tedy to, co jim bylo víceméně předáváno vyššími silami, které nás řídí.

Napojení stříbrné šňůry na nadvědomí lze rovněž přirovnat k pupeční šňůře, spojující matku s dítětem. Pupeční šňůra je velmi důmyslné zařízení, skutečně velice všestranný výtvor přírody, ale ve srovnání s dokonalostí stříbrné šňůry je jako pouhý kus provázku. Tato šňůra je tvořena seskupením molekul, pohybujících se v nesmírně širokém frekvenčním rozpětí, ale nepostřehnutelných z pohledu lidského těla, žijícího na Zemi. Molekuly, z kterých se skládá, jsou od sebe přespříliš vzdáleny, než aby je běžný lidský zrak dokázal zachytit. Vnímá ji ale mnoho zvířat, protože jejich vidění a slyšení probíhá po jiných frekvenčních rozpětích, než u lidí. Psy, jak možná víte, lze přivolat „neslyšnou" psí píšťalkou, jejíž zvuk lidské ucho zachytit nedokáže, kterou však pes slyší zřetelně. Podobně jako stříbrnou šňůru vidí zvířata i auru, neboť obojí vibruje na takové frekvenční úrovni, která spadá do rozsahu vnímatelnosti zvířecího zraku. Nácvikem může člověk docela dobře rozšířit práh vlastní zrakové vnímatelnosti, podobně jako se vytrvalým tréninkem naučí zdvihat břemena, jejichž váha by jinak zdaleka přesahovala jeho běžné lidské a fyzické možnosti.

Stříbrná šňůra je shluk molekul, taková vibrující hmota. Lze ji přirovnat ke svazku rádiových vln, které vědci vysílají k Měsíci, chtějí–li změřit jeho vzdálenost. Má podobu velice úzkého paprsku ve tvaru vlny, který se od povrchu Měsíce zpětně odrazí; a nějak tak to probíhá i mezi lidským tělem a lidským nadvědomím, spojenými touto stříbrnou šňůrou. Je to zkrátka způsob komunikace nadvědomí s tělem na tomto světě.

Naše nadvědomí ví všechno, co děláme. Pokud se lidé životem ubírají „po správné cestě", usilují o zduchovnění, pracují tím vlastně na zvýšení svého vibračního kmitočtu tady na této planetě, a prostřednictvím stříbrné šňůry i na zvýšení vibračního kmitočtu vlastního nadvědomí. Toto nadvědomí přenáší část sebe sama do lidského těla, aby tak člověk mohl získávat zkušenosti a zvládat své životní lekce. Každý dobrý skutek, který vykonáme, zvyšuje jak náš pozemský, tak astrální vibrační kmitočet, ale ublížíme–li někomu, náš duchovní vibrační kmitočet klesá a snižuje se. Každý zlý čin nás tedy strhává alespoň o jeden stupínek NÍŽ na žebříčku evoluce, tak jako každý dobrý skutek nás ve stejné míře zvýšením našich osobních vibrací vynáší vzhůru. Proto je tak důležité řídit se starým buddhistickým pravidlem, které člověka nabádá „zlo oplácet dobrem, ale nikoho se nebát, ani pražádného lidského činu, protože pokud člověk zlo oplácí dobrem a šíří jen dobro za všech okolností, bude se povznášet stále výš a nikdy nepoklesne".

Každý z nás ví, co to znamená, označit někoho za „nízkého člověka". Některé naše metafyzické vědomosti totiž pronikají do běžné mluvy. Podobně se často užívá rčení, že někdo má „černou náladu". Je to všechno

otázka vibraci a obsahu, který tělo stříbrnou šňůrou sděluje svému nadvědomí, jakož i toho, co nadvědomí tělu stříbrnou šňůrou odpovídá.

Řada lidí nedokáže pochopit, proč se jim nedaří s vlastním nadvědomím vědomě komunikovat. Bez dlouhého cvičení je to skutečně obtížné. Přirovnejme si to k situaci, kdy jste třeba v Jižní Americe a chcete se telefonicky spojit s někým v Rusku, třeba ze Sibiře. Nejdřív si musíte zjistit, jestli ten člověk vůbec má aparát na dosah, a musíte vzít v úvahu časový posun mezi oběma zeměmi. Dále je nezbytné zařídit, aby volaná osoba na daném místě a v určenou dobu vůbec byla, a ověřit si, zda hovoří vaším jazykem. V neposlední řadě je třeba posoudit, zda úřady vůbec povolí, aby k takovému telefonnímu spojení došlo! Na tomto evolučním stupni je lepší o vědomý kontakt s vlastním nadvědomím příliš neusilovat, protože žádný kurz a žádné návody vám nemohou poskytnout to, co se získá třeba desetiletou praxí. Mnoho lidí má příliš přehnané představy. Očekávají, že si pročtou příručku, a hned budou schopni takových výkonů, jako mistři, kteří daný obor studovali po celý život a třeba i řadu životů předchozích! Vy si tento kurz přečtěte, nastudujte ho, přemýšlejte o něm, a pokud mysl skutečně otevřete, může se vám dostat osvícení. Víme o mnoha lidech (velice často žen), kteří poučeni určitými informacemi, začali skutečně vidět éterické tělo, auru, nebo stříbrnou šňůru. Množství těchto zkušeností nás opravňuje tvrdit, že i vy to dokážete — pokud sami sobě dovolíte uvěřit!

3. LEKCE

Už jsme si vysvětlili, že lidský mozek vyrábí elektřinu pomocí chemických reakcí vody a kovů, jež obsahuje, a které jím proudí. Podobně jako mozek vytváří elektřinu i celé lidské tělo, neboť tepnami a žilami krev roznáší tytéž chemické látky, stopy kovů a vodu. I sama krev, jak je zjevné, se skládá převážně z vody. Není to ale ten druh elektrického proudu, kterým si doma svítíme, či který rozehřívá náš vařič. Považujme ho za proud magnetického původu.

Když vezmete magnet ve tvaru tyčky, položíte ho na stůl a přikryjete archem papíru, na který volně nasypete železné piliny, uvidíte, jak se piliny seřadí do zvláštního obrazce. Tenhle pokus za tu podívanou stojí. Kupte si v železářství běžný laciný magnet, nebo si ho někde vypůjčte. Přikryjte ho papírem tak, aby se ocitl přibližně uprostřed. Sežeňte si trochu jemných kovových pilin a papír jimi z výšky asi 30 cm posypte, jako byste něco solili nebo pepřili. Železné piliny se uspořádají do zvláštního seskupení, sledujícího přesně linie magnetické síly z magnetu vycházející. Rozeznáte jasně vyznačený obrys magnetu, ale i linie křivek, vystupujících z jeho konců. Bude užitečné, když si to zkusíte sami, tahle názornost se bude hodit při dalším studiu. Magnetická síla totiž vypadá stejně jako lidské éterické tělo a jeho aura.

Každý pravděpodobně ví, že drát, kterým proudí elektřina, je obklopen magnetickým polem. Pokud se tento proud mění, jedná se tedy o proud střídavý a ne stejnosměrný, kmitá a kolísá pole podle měnící se polarity; vypadá to, jako když rytmicky pulsuje.

Lidské tělo, jakožto zdroj elektřiny, je rovněž obklopeno magnetickým polem o vysokém kmitočtu. Éterické tělo, jak ho nazýváme, však kmitá neboli vibruje tak rychle, že zachytit tento pohyb je obtížné. Podobně může člověk pozorovat světlo elektrické lampy, kterou má doma: vzhledem k tomu, že kmitání proběhne 50—60krát za vteřinu, nelze ho vnímat, ačkoliv v některých odlehlých oblastech — nebo na lodi — bývá toto kmitání natolik zpomalené, že lidské oko světelné chvění zachytit dokáže.

Když se k člověku někdo velice těsně přiblíží, ucítí dotyčný často vjem, podobný husí kůži. Mnoho lidí, možná že většina, si těsnou blízkost jiného člověka plně uvědomuje. Vyzkoušejte si to na kamarádovi. Postavte se za něj, přibližte mu prst těsně k týlu, a pak se ho zlehka zkuste dotýkat. Velice často nebude schopen rozlišit mezi těsnou blízkostí a skutečným dotykem. Je to proto, že citlivé na dotek je už i samo éterické tělo.

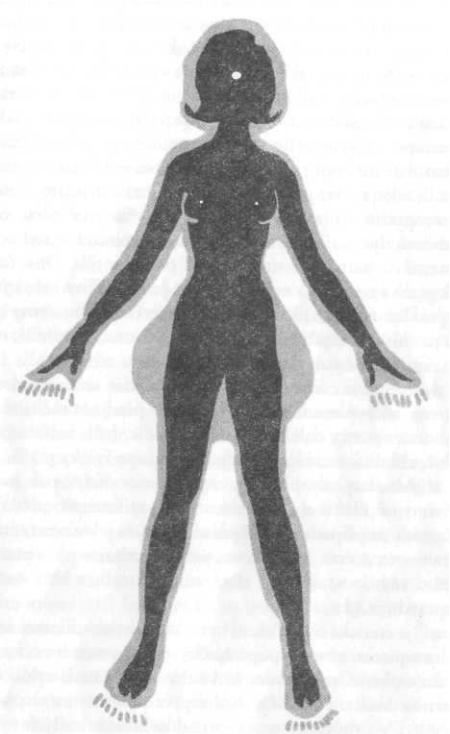
Toto éterické tělo je vlastně magnetické pole, obklopující tělo lidské

(obr. 3). Je to prvotní vrstva aury, dalo by se říci jakési její „jádro". U některých lidí éterické tělo sahá do vzdálenosti pouhých asi tří milimetrů od povrchu těla, které obklopuje, a to úplně a celistvě, včetně každého jednotlivého vlásku. U jiných lidí však může dosahovat i několika centimetrů, vzácně až patnácti. Éterické tělo může posloužit k měření životní síly člověka. V závislosti na zdravotním stavu se jeho intenzita totiž podstatně mění. Když má člověk za sebou den, plný tvrdé práce, éterické tělo bude stažené až do těsné blízkosti povrchu kůže, ale po vydatném odpočinku se opět zvedne třeba i do výšky několika centimetrů. Sleduje přesný obrys těla, dokonce i obrys mateřských znamének a pupínků. V souvislosti s éterickým tělem je zajímavé podotknout, že když se někdo ocitne v blízkosti velmi vysokého elektrického napětí, jeho éterické tělo může zářit, někdy růžově a jindy modře. Viditelnost tohoto těla zvyšuje rovněž určitý druh počasí. S tímto jevem se setkáváme zvláště na moři a je známý pod názvem Oheň svatého Eliáše. Za určitých povětrnostních podmínek se všude okolo lodních stěžňů, lan a plachtoví objevuje obrys jakoby ze studeného ohně, který je úplné neškodný, ale na toho, kdo tento úkaz vidí poprvé, může působit poměrně strašidelným dojmem. Tento jev lze vztahovat k éteriku lodi.

Mnoha lidem na venkově se přihodilo, že vyšli do otevřené krajiny za tmavé nebo mlhavé noci, a když pohlédli na dráty vysokého napětí, visící jim nad hlavou, mohli si za příhodných podmínek povšimnout mlhavé, bělavě namodralé záře. I tohle vypadá docela strašidelně a pořádně to vylekalo nejednoho hodného venkovana. Elektroinženýři znají tento jev. Je to koróna drátů vysokého napětí, a často jim působí komplikace, protože přeskočí–li přes izolátory, může způsobit ionizaci okolního vzduchu a vyvolat zkrat, který dokáže zaktivovat ochranu v rozvodně, a tím odpojit přívod elektrického proudu a celou oblast vyřadit z provozu. Dnes už se elektroinženýři uchylují k vysoce komplikovaným a velice nákladným bezpečnostním opatřením, které mají korónu odstranit, nebo alespoň snížit její vliv na minimum. Korónou lidského těla je pochopitelně éterické tělo a trochu se podobá výboji drátů vysokého napětí.

Většina lidí by byla schopna naučit se éterické tělo vidět, kdyby byla ochotna trochu trénovat a měla sdostatek trpělivosti. Naneštěstí lidé často mají za to, že existuje nějaký rychlý a laciný způsob dosažení vědomostí a ovládnutí sil, které zvládnout trvá i mistrům trvá roky. Beze cviku nelze dosáhnout ničeho. Ti největší virtuózové věnují cvičení mnoho hodin denně a nikdy nepřestávají v tomto cvičení. Proto i vy, pokud chcete éterické tělo a auru vidět, se tréninku musíte opravdu věnovat. Jednou z možností je, najít si ochotného spolupracovníka, na kterém byste to zkoušeli. Měl by se

postavit s napřaženou dlaní a roztaženými prsty do vzdálenosti několika centimetrů od černého nebo neutrálního pozadí. Dívejte se směrem k této dlani, ale nedívejte se přímo, nýbrž skutečně jen tím směrem. Vtip je v tom, hledět správným způsobem na správné místo. Budete–li ruku pozorovat, spatříte na pokožce jakoby těsně přilepené něco, co se podobá šedomodrému dýmu. Jak už jsme si řekli, rozprostírá se to do výšky od asi tří milimetrů do patnácti centimetrů od povrchu těla. Dost často se stává, že člověk se dívá na ruku a nevidí nic, než právě ji. To může být způsobeno tím, že o vidění usilujete příliš křečovitě, nebo že „pro stromy nevidíte les". Proto se uvolníme, nepůjdeme na to příliš zhurta, a trénink nás pozvolna odmění, zjistíme, že tam skutečně cosi je.

Obr. 3. Éterické tělo.

Další možností je cvičit sám na sobě. Posaďte se a udělejte si pohodlí.

Usedněte na takové místo, abyste jakýkoliv předmět měli od sebe přinejmenším na dva metry daleko, ať už je to židle, stůl, nebo stěna. Dýchejte pravidelně, zhluboka, zvolna. Předpažte a spojte špičky prstů, s palci vzhůru, tak, aby se dotýkaly právě jen tyto špičky. Když pak konečky prstů od sebe znovu oddálíte do vzdálenosti 3—6 milimetrů, „něco" postřehnete. Může vám to připadat jako šedavá mlha, či jako něco téměř světlého. Jakmile ale toto „něco" zahlédnete, začněte velmi zvolna prsty oddalovat, postupně a vždy po takových třech milimetrech, a brzy uvidíte, že tam „cosi" opravdu je.

To „cosi" je éterické tělo. Pokud byste kontakt ztratili, tzn. že ono nejasné „něco" by zmizelo, znovu spojte špičky prstů a začněte od začátku. Je to jen otázka cviku. Opakujeme, že všichni virtuózové cvičí, cvičí a cvičí, a nádhernou hudbou nás obdařují teprve poté, co sami pracovali velice dlouho. Ale I VY můžete v metafyzice dosáhnout skvělých výsledků!

Vraťme se zpět k vašim prstům. Pozorně se dívejte, jak jemná mlha přechází od jednoho k druhému. Až budete zběhlejší, všimnete si, že proudí buď z levé ruky do pravé anebo naopak, což závisí nejenom na vašem pohlaví, ale i na zdravotním stavu a na vašich myšlenkách.

Podaří–li se vám získat někoho, kdo by se na tréninku podílel s vámi, můžete nácvik s dlaněmi provádět společně. Druhá osoba, pokud možno opačného pohlaví, by se měla posadit proti vám. Pak oba napřáhněte ruce

a vy nechte dlaň zvolna klesat nad dlaň svého partnera. Až se k němu přiblížíte na vzdálenost asi tak pěti centimetrů, ucítíte buď teplé či studené vanutí, jež proudí od jedné dlaně ke druhé. Tento pocit bude vycházet ze středu dlaně. Zda budete vnímat vzduch studený nebo teplý, záleží na tom, kterou ruku použijete, nikoli na vašem pohlaví. Pokud proud vzduchu, který ucítíte, bude teplý, natočte ruku lehce tak, aby už nebyly prsty proti prstům, ale pootočily se, a pak možná ucítíte, že pocit tepla se zvyšuje. S dalším nácvikem bude pocit tepla postupně sílit. Dospějete–li až sem, a podíváte se pozorně mezi svou dlaň a dlaň svého protějšku, uvidíte éterické tělo velice zřetelně. Vypadá jako nevdechnutý cigaretový dým, a na rozdíl od špinavé šedi vdechnutého cigaretového kouře bude mít svěží modravé zbarvení.

Připomeňme znovu, že éterické tělo je pouze vnější projev magnetických sil těla, který nazýváme „duchem" (ve smyslu přízrak), protože když někdo zemře ve stavu dobrého zdraví, éterický náboj ještě nějakou dobu přetrvává. Může se od těla oddělit a toulat se kolem jako bezduchý přízrak, což je něco úplně a dočista jiného než astrální bytost. Tím se však budeme zabývat později. Možná jste slyšeli o starých

venkovských hřbitovech, kde není žádné osvětlení a kde údajně celá řada lidí za tmavých nocí spatřila vznášet se nad čerstvě zasypaným hrobem slabé namodralé světlo. Je to éterický náboj, který se v čerstvě zemřelém těle rozpadá. Můžeme si to připodobnit k horku, stoupajícímu z hrnce, pod kterým právě dohasl oheň. Jak hrnec stydne, ustupuje pochopitelně i vnější žár. A stejně, když tělo zemře, začne se postupně rozplývat i éterická síla (nezapomeňme ale, že smrt má několik stádií). Může se stát, že éterické tělo se bude okolo těla hmotného toulat ještě řadu dní po uplynutí klinické smrti; to ale bude předmětem samostatné lekce.

Cvičte se, cvičte a znovu cvičte. Pohlížejte na své ruce a pozorujte své tělo. Provádějte pokusy s ochotným kamarádem, protože pouze cvikem dosáhnete vidění éterického těla. A dokud se nenaučíte vidět éterické tělo, neuvidíte ani auru, která je záležitostí vidění ještě mnohem jemnějšího.

4. LEKCE

Jak jsme si ukázali v předchozí lekci, je hmotné tělo zahaleno tělem éterickým, které obklopuje každičkou jeho část. Na éterické tělo, směrem ven, navazuje další vrstva — aura. Éterickému tělu se podobá v tom, že je rovněž magnetického původu — ale tím také podobnost končí.

Můžeme prohlásit, že aura prozrazuje zbarvení našeho nadvědomí. Ukazuje nám, je–li člověk duchovního či tělesného, tedy smyslného zaměření. Z aury můžeme také vyčíst, je–li celkový zdravotní stav člověka dobrý či špatný, a zda v právě danou chvíli stůně, či nikoli. V auře se zrcadlí všechno, je to ukazatel nadvědomí, nebo chcete–li duše. Nadvědomí a duše je dvojí označení pro jedno a totéž.

Z aury tedy můžeme vyčíst jak nemoc, tak zdraví, smutek a radost, lásku i nenávist. Snad je to štěstí, že lidí, kteří dnes dokáží auru vidět, není příliš mnoho, protože v této epoše se zdá být zcela běžná snaha na někom vyzrát a získat nad bližním převahu — a aura každou naší myšlenku prozradí tím, že zrcadlí barvy a vibrace nadvědomí. Aura má i tu vlastnost, že když je člověk velice těžce nemocen, začnou se barvy pozvolna vytrácet a v některých případech aura vymizí dokonce ještě dřív, než opravdu člověk zemře. Děje se to zvláště tehdy, když člověk ke smrti dochází po dlouhé nemoci. Naopak v případech, kdy se v plném zdraví např. zabije při nehodě, aura přetrvává ještě nějakou chvíli i po klinické smrti.

Bude snad k užitku připojit pár poznámek o smrti, protože smrt není jako otočení vypínačem, když zhasínáme, ani jako vylití vody z kbelíku. Je to poměrně dlouhotrvající proces. Bez ohledu na příčinu, i kdyby to bylo stětí hlavy, smrt není nikdy okamžitá. Jak jsme si už ukázali, je mozek vlastně akumulátor, vytvářející elektrický proud. Krev dodává potřebné chemické látky, vlhkost, a kovové prvky, které se ukládají v mozkových tkáních. Tak mozek může fungovat ještě 3 až 5 minut po klinické smrti.

Někteří lidé tvrdí, že ten nebo onen druh popravy je okamžitý, ale to je nesmysl, vzhledem k tomu, že i při čistém odseknutí hlavy od těla mozek ještě po dobu 3 až 5 minut funguje. Existuje případ skutečně svědecky doložený a v dobových kronikách pečlivě zaznamenaný. Stal se za doby Francouzské revoluce. Takzvanému „zrádci" byla uťata hlava, načež se popravčí sehnul, hlavu uchopil za vlasy a zvedl ji se slovy: „Toto je hlava zrádce!" Diváci, přihlížející popravě — popravy v těch dobách probíhaly veřejně a byly jakýmsi svátkem — se vyděsili, když ústa pronesla nezvučná

slova: „To je lež!" Tento případ je v archivech francouzské vlády skutečně dochován. Kterýkoliv lékař či chirurg vám poví, že dojde–li k

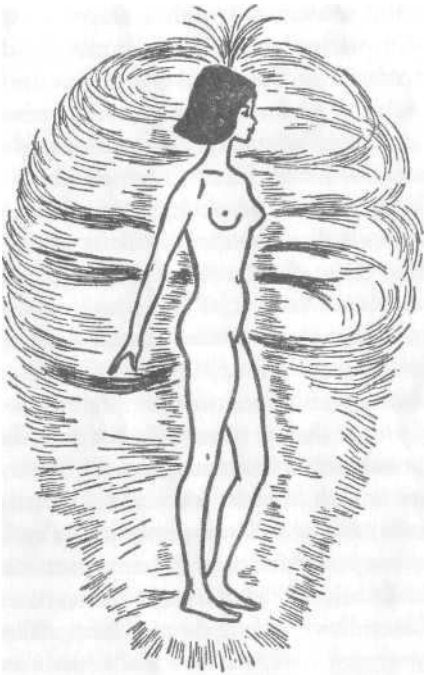
zástavě krevního zásobování na dobu delší než 3 minuty, nastává porušení mozku, a proto kdykoliv dojde k srdeční zástavě,vyvíjí se horečné úsilí krevní oběh zase rozproudit. Trochu jsme odbočili, abychom ukázali, že smrt zásadně není okamžitá, a okamžité není ani mizení aury. Mimochodem, v medicíně je známo — zvláště ohledávačům mrtvol a patologům —, že tělesná smrt probíhá v několika etapách. Odumře mozek a po něm postupně jednotlivé orgány. Poslední umírají vlasy a nehty.

Jelikož tedy tělo neumírá okamžitě, mohou stopy aury přetrvávat. Z nich může jasnovidec vyčíst příčinu smrti. Éterické tělo je odlišné povahy než aura a může nějaký čas dál existovat jako nezávislý fantom, zvláště pak v případech smrti náhlé a násilné. Zdravý člověk, jehož taková násilná smrt postihne, má „baterie plně nabité" a éterické tělo tudíž v plné síle. Při smrti se od hmotného těla éterické tělo oddělí a odplouvá. Pod vlivem magnetické přitažlivosti navštíví bezpochyby svá dřívější oblíbená místa a vyskytne–li se tam v tu chvíli jasnovidec či někdo, kdo se nachází ve stavu silného rozrušení (tzn. jeho vibrace jsou zrychlené), pak takový člověk dokáže éterické tělo vidět — a zvolá: „Jé! To je duch toho a toho!"

Aura je ve srovnání s poměrně hrubším éterickým tělem mnohem jemnější. Je oproti éterickému tělu jemnější tou měrou, jakou je éterické tělo jemnější oproti tělu hmotnému. Éterické tělo „překrývá" tělo hmotné jako dokonalý obal, který přesně sleduje tělesné obrysy, zatímco aura se prostírá kolem těla v podobě obalu vejčitého tvaru (obr. 4). Může dosahovat výšky až přes 2 metry a ve své nejširší části mívá kolem 1,2 metru. Směrem dolů se zužuje, takže zašpičatělejší konec tohoto pomyslného „vejce" je dole v nohách. Podstatou aury je vyzařování jasných barev mezi různými tělesnými centry. Staří Číňané říkávali, že „jeden obraz vydá za tisíc slov". Abychom si pár tisícovek slov ušetřili, vkládáme do této lekce náčrtek profilu ženy, stojící z boku, s vyznačením siločar aury, která proudí mezi jednotlivými centry, i celkový obrys jejího vejčitého tvaru.

Cítíme potřebu ještě jednou vám zcela jasně zdůraznit, že aura skutečně a zcela nepochybně existuje, přestože vy ji zatím nevidíte. Zajisté uznáte, že nevidíte ani vzduch, který dýcháte, a velice pochybujeme o tom, že ryba vidí vodu, v níž plave! Aura skutečně představuje životní sílu. Existuje, přestože většina neškolených lidí ji nevidí. Lze ji však spatřit za pomoci určitých nástrojů, jako jsou např. různé druhy ochranných brýlí; ale to, co se nám o těchto pomůckách podařilo zjistit, nás vede k přesvědčení, že jsou zraku vysoce škodlivé. Přetěžují oči a nutí je namáhat se nepřirozeným způsobem. Nemůžeme vám proto prozatím žádné z těchto ochranných brýlí k vidění aury doporučit, ba ani rozličné filtry, skládající se ze dvou tabulek skla s vodotěsným prostorem uprostřed, které se plní zvláštní a obvykle

velice drahou barvou. Můžeme vás jen povzbudit, abyste trénovali a pak, při troše víry, byste měli začít vidět. Největší překážkou ve vidění aury je to, že většina lidí si nevěří, že by dokázala naučit se ji vidět.

Obr. 4. Hlavní linie aury.

Aura, jak jsme už řekli, je pestrobarevná, ale podotýkáme, že hovoří–li se o barvách, znamená to spíše určitý úsek spektra. Jinými slovy, stejně jako používáme výrazu „barva", mohli bychom i udat kmitočet vlnění, které označujeme pojmenováním „červená" nebo „modrá". Mimochodem, červená je jedna z nejsnadnějších barev, co se vidění týče. Modrá už tak snadná není. Někteří lidé modrou uvidět nedokáží a jiní zase nevidí červenou. A pozor, ocitnete–li se v blízkosti osoby, která auru vidí, buďte opatrní a neříkejte nic, co není pravda, protože pokud zalžete, ten, kdo auru vidí, vás odhalí! Běžně má každý kolem hlavy záři namodralého nebo nažloutlého zbarvení. Když se dopustíte lži, probleskne touto „svatozáří" žlutozelená. Je to odstín obtížně popsatelný, ale ten, kdo ho jednou spatřil, už ho rozezná navždy. Takže lhát za těchto okolností znamená okamžitě se

prozradit zelenožlutými záblesky, které začnou prokmitávat.

Dá se říci, že vlastní aura sahá tak do výšky očí, a dál směrem nahoru se prostírá vyzařující vrstva žlutého nebo modrého zabarvení, která bývá nazývána svatozář neboli nimbus. Na samém vrcholku aury proudí pak jakýsi světelný vodotrysk, který je na Dálném východě známý pod názvem Lotosový květ, protože tak opravdu vypadá. Je to proud barev, a při troše představivosti v jeho víření můžeme spatřovat kvetoucí sedmiplátečný lotos.

Čím vyšší duchovnosti kdo dosáhne, tím intenzivnější šafránovou žlutí se jeho svatozář, neboli nimbus, vyznačuje. Když člověk vytváří nepěkné myšlenky, zabarví se tato část aury blátivě hnědavým odstínem a olemuje se žlučovitou žlutozelenou, která dokládá faleš.

Jsme přesvědčeni, že auru dokáže vidět víc lidí, než by se zdálo. Věříme, že mnozí auru vidí, či vnímají, cítí, aniž by si to uvědomovali. Je docela běžné, že někdo tvrdí, že tahle barva mu sluší, zatímco takovou či jinou si obléknout nemůže, protože instinktivně cítí, co s jeho aurou barevně ladí a co ne. Jistě jste si všimli někoho, kdo se obléká do barev, které mu podle vás vůbec nesedí. I když auru třeba vědomě nevidíte, jste možná vnímavější, než váš barevným laděním nevhodně oblečený přítel, a uvědomujete si, jak tyto barvy s jeho aurou neladí. Spousta lidí tedy vnímá, cítí či nějak jinak je si lidské aury vědoma. Jelikož jim však od raného dětství tvrdili, že je přeci nesmysl, něco takového vidět, či něco podobného vnímat, vtloukli jim do hlavy, že ONI nic takového v životě vidět nemohou.

Když se člověk obléká do určitých barev, může také prokazatelně ovlivnit vlastní zdraví. Nosíte–li šaty barvy, která se s vaší aurou neladí, pak se bez pochyby budete cítit nesví, ve špatné náladě a rozmrzelí, dokud tu nevhodnou barvu nesundáte. Můžete si také všimnout, že určité barvy zařízení bytu vás dráždí a jiné uklidňují. Vždyť názvy barev jsou konec konců jenom odlišná pojmenování různých vibrací. Červená je vlastně určitá vibrace, jiná je zelená, a ještě další je černá. Stejně tak jako vibrace,které říkáme „zvuk" může neladit s jinou a vytvořit tak kakofonii, tak i „nezvučné" vibrace, jimž říkáme barvy, mohou mezi sebou neladit a tvořit disharmonii duchovní.

5. LEKCE

AURICKÉ BARVY

Každý hudební tón je kombinací harmonických vibrací, slučitelných s vibracemi sousedními. Jakýkoliv NEDOSTATEK této slučitelnosti vyvolává notu „falešnou", nepříjemnou sluchu. Hudební skladatelé usilují výhradně o příjemné uspořádání tónů.

Stejně, jako v hudbě, je tomu i v barvách, neboť i ony jsou vibracemi, přestože se nalézají na poněkud odlišném stupni žebříčku „spektra lidského vnímání". Existují barvy čisté, příjemné a povznášející. Vyskytují se ale i barvy odpuzující, které jitří nervy. Lidská aura zahrnuje veliké množství barev a jejich odstínů. Některé přesahují rámec vizuální hranice NESKOLENÉHO pozorovatele, a pro tyto barvy nemáme proto žádné všeobecně zavedené pojmenování.

Existuje, jak už jsme si řekli, „neslyšná" psí píšťalka. To znamená, že rezonuje ve vibračním pásmu, které lidský sluch nezachytí, ale pes ano. Na opačném konci této stupnice se nacházejí zvuky hluboké, a ty zas dokáží lidé vnímat lépe než pes; pro něj jsou hluboké tóny neslyšitelné. Představme si, že práh lidské slyšitelnosti posuneme směrem vzhůru: získáme psí sluch. Uslyšíme vysoké tóny psi píšťalky. Pokud bychom tímto způsobem zvedli i práh našeho zraku, uviděli bychom lidskou auru. Kdybychom si však počínali neopatrně, mohl by nám tento posun vzít schopnost vidění černé a tmavofialové!

Nelze tu rozvádět seznam nespočetných barev aury. Podívejme se tedy alespoň na ty nejvýraznější a nejčastější. Základní barvy se mění podle duchovního růstu, kterého člověk postupně dosahuje. Jak se jeho spirituální úroveň zvyšuje, mění se i barvy. Jestliže někdo upadne do takového neštěstí, že na žebříčku duchovního pokroku sklouzne zpět, pak se jeho základní aurické barvy úplně změní, dostanou jiný odstín. Základní barvy, které hned uvedeme, vypovídají o „podstatě" člověka. Nespočetně pastelové odstíny prozrazují naše myšlenky, záměry, i stupeň dosažené oduševnělosti. Aura víří a proudí jako neobyčejně bohatá duha. Barvy se honí okolo těla v rozšiřujících se spirálách, a jdou i od hlavy dolů k nohám. Těchto barev je mnohem víc, než se jich vyskytuje v duze, protože ta je pouhým světelným lomem vodních krystalů, prostinká věcička oproti auře, která je život sám. Následuje bližší popis a vysvětlení několika mála barev. Uvádíme jen těchto několik, protože nemá smysl zabývat se ostatními,

dokud ty, které zahrnuje tento výčet, nebudete schopni vidět!

ČERVENÁ

Dobrá červená ukazuje na zdravou hnací sílu. Dobří generálové a vůdci mívají v auře hodné jasně červené. Zvlášť čistý odstín červené s jasně žlutým lemováním označuje člověka se sklony vést „křížová" tažení na pomoc druhým. Ale POZOR! Člověka tohoto typu si nesmíme plést s obyčejným šťourou, jehož červeň bude znečištěna hnědí. Jasně červené pruhy, či záblesky, vycházející ze sídla určitého orgánu potvrzují, že tento orgán je ve skvělém zdravotním stavu. Někteří světoví vůdci mají ve svém aurickém uspořádání hodně jasně červené. Naneštěstí je v příliš mnoha případech poskvrněna znečišťujícími odstíny.

Ošklivá červeň, tedy matná, či příliš tmavá, potvrzuje špatnou nebo zvrácenou povahu. Takový člověk je nespolehlivý, svárlivý, proradný. Ostatních lidí zneužívá. Kalné odstíny červené neomylně ukazují na nervové rozrušení. Člověk s ošklivou rudou může být i tělesně velice zdatný. Naneštěstí však bude mít i sílu ke zlým skutkům. Vrazi mají degradovanou rudou v auře vždycky. Čím světlejší červená barva je (SVĚTLEJŠÍ nezaměňujme s ČISTŠÍ), tím nervóznější a vrtkavější je její nositel. Taková osoba je velice činorodá, až křečovitá, a nevydrží v klidu déle než pár vteřin. Je také pochopitelně nadmíru egocentrická. Červeň, obklopující orgány, určuje jejich zdravotní stav. Kalná nebo dokonce nahnědlá rudá, pomalu pulzující nad sídlem daného orgánu, prozrazuje rakovinu. Také je možno rozlišit, zda je rakovina už rozbujelá, ANEBO TEPRVE V POČÁTCÍCH! Aura rovněž napovídá, jaké nemoci postihnou tělo později, pokud nebudou učiněna léčebná opatření. To se v budoucnu stane jedním z nejvýznamnějších principů aurické léčebné metody.

Skvrnitá červeň, vystřelující z oblasti čelistí, je příznakem bolesti zubů, a je–li provázena nahnědlým odstínem, pravidelně pulsujícím v nimbu,značí strach z pouhého pomyšlení na návštěvu zubaře. Auru, zbarvenou šarlatově, „nosívají" ti, kteří jsou příliš sebevědomí a zároveň myslí výhradně na na sebe. Je to barva falešné pýchy, která nemá opodstatnění. A ještě něco — šarlat se také objevuje velice zřetelně v oblasti boků dam, které za královskou minci prodávají lásku! Jsou to skutečné „dámy v šarlatu"! Těmto ženám obvykle vůbec nejde o pohlavní akt jako takový. Jedná se jim prostě o zdroj obživy. A tak příliš domýšliví spolu s prostitutkami sdílejí stejnou aurickou barvu. Vedle „ženy v šarlatu" stojí za zamyšlení i jiná stará rčení, jako: černá nálada, rudý hněvem, zelený závistí apod., vystihující skutečně přesně auru osoby, postižené tím

kterým duševním rozpoložením. Je zřejmé, že ti, kteří takové obraty vymysleli, vědomě nebo nevědomě auru viděli.

V rámci skupiny „červená" máme ještě růžovou (lépe řečeno odstín, který se blíží spíš korálové), a ta svědčí o nezralosti. Dospívající mládež mívá tuto růžovou častěji, než kterýkoliv jiný druh červeně. Vyskytne–li se u dospělého, vypovídá o dětinskosti a nejistotě. Rudohnědá, připomínající syrová játra, upozorňuje na skutečně velice odpornou osobu, které je lepší se vyhnout, protože jinak člověku způsobí nepříjemnosti. Objeví–li se toto zbarvení nad některým orgánem, znamená to, že dané místo je opravdu těžce zachváceno nemocí, a má–li je kdo nad životně důležitým orgánem, brzy zemře.

Všichni ti, kteří vykazují ČERVENOU na konci prsní kosti, jsou neurotičtí. Chtějí–li žít dlouho a spokojeně, měli by se naučit ovládat a žít usedlejším způsobem.

ORANŽOVA

Oranžová by sice měla správně náležet k červené, ale my jí chceme projevit zvláštní poctu, a proto ji zařazujeme samostatně, v souladu s některými náboženstvími Dálného východu, která ji považují za sluneční barvu a vzdávají jí hold. Proto se také na Dálném východě oranžová tak hojně vyskytuje. Abychom si však ukázali i „druhou stranu mince", připomeňme, že existují jiná náboženství, uctívající jako barvu slunce modrou. Nesejde na tom, ke kterému názoru se přikloníme. Oranžová je v zásadě barva dobrá a lidé, mající auru pěkného odstínu oranžové, jsou velice ohleduplní k druhým, jsou lidští, a ze všech sil se snaží být nápomocni těm, kdo v životě neměli takové štěstí. I žlutooranžová je výtečná, protože svědčí o sebeovládání a mnoha ctnostech.

Hnědooranžová však prozrazuje člověka se sklony k povalečství, který „na všechno kašle". Může však signalizovat i ledvinové onemocnění. Nachází–li se toto zbarvení nad ledvinami, spolu s šedivými varhánkovitými šmouhami, napovídá to o přítomnosti ledvinových kamenů.

Oranžová s nádechem do zelena charakterizuje člověka svárlivého, který se s chutí pře jen pro hádku samu. Až pokročíte natolik, že budete schopni rozlišit nejenom všechny barvy, ale i jejich odstíny a prolínání, moudře se vyhněte výměně názorů s těmi, kdo mezi oranžovou mají zelenou, protože ti rozlišují jen „černé a bílé". Chybí jim představivost, vnímavost a bystrost, umožňující postřehnout mnohotvárnost pravdy, názorové odstíny a jemná zabarvení skutečnosti. Osoba zelenooranžovou

postižená se bude donekonečna hádat jen tak pro radost, bez ohledu na to, zda jsou její argumenty hodnotné, či nikoli. Nejde jí o podstatu, ale o vlastní proces hádky.

ŽLUTÁ

Zlatí žluť znamená, že její nositel je vysoce duchovního založení. Všichni velcí světci měli okolo hlavy zlatisté svatozáře a čím vyšší oduševnělost, tím zlatá žluť září jasněji. Ti, kteří dosáhli nejvyšší spirituální úrovně, mají v auře i indigovou modř; ale vraťme se ke žluté. Ti, kdo mají v auře žlutou, vždy vykazují zdravé duchovní a morální jádro. Postupují po správné životní cestě, a mají–li jistý přesný odstín žluti, nemají se už čeho bát. Člověku se zářící žlutí v auře můžeme tedy naprosto důvěřovat; má–li však někdo žluť zastřenou (odstín zkaženého čedarského sýra), má zbabělou povahu — a proto se také v hovorové angličtině zbabělý nazývá „žlutý". Dříve bývalo mnohem běžnější vidění aury, a tak se většina takovýchto úsloví musela do různých jazyků dostat právě v oněch dobách. Nepěkný odstín žluti označuje člověka povahy nedobré. Je to ten typ, který se bojí úplně všeho. Je–li žluť načervenalá, také to není nic příznivého, neboť signalizuje duševní, morální i tělesnou slabost, a zároveň naprostou nedostatečnost duchovního rozhledu a úsudku. Je to ten druh lidí, přebíhajících od jedné víry ke druhé, kteří budou vždy hledat uplatnění tam, kde by vynikli ne později než za pět minut! Chybí jim vytrvalost, u ničeho nevydrží déle než pár chvil. Ten, jehož aura vykazuje žlutočervenou nebo hnědočervenou barvu, se neustále honí za opačným pohlavím — ale marně! Za zmínku stojí, že zrzaví lidé, a lidé s vlasy zázvorového odstínu (tzn. červenavěžlutého), kteří mají zároveň červeň a žluť i v auře, bývají velice útoční, urážliví a vždy pohotoví mylně si vyložit jakoukoli poznámku v tom smyslu, že byla cílena proti nim. Zvlášť se to týká zrzků s načervenalou, případně pihovatou kůží.

Některé odstíny červenější žluti označují osoby s velkými komplexy méněcennosti. Čím červenější ta červeň ve žluti je, tím vyšší stupeň pocitu méněcennosti tu existuje. Nahnědlá žluť prozrazuje velice nečisté myšlenky, i ubohý stupeň duchovního vývoje. Snad každý zná pojem „spodina", tedy sebranka opilců, vyvrhelů a pobudů, kteří v tomto světě sklouzli až na samé dno společnosti. Mnoho příslušníků této společenské vrstvy se vyznačuje právě aurickou kombinací červeno—hnědo—žluté, a jsou–li zvlášť špatní, mají v auře i nepříjemný odstín citrónově zelených skvrn. Takové lidi se jenom zřídka podaří zachránit před vlastní pošetilostí.

Nahnědlá žluť naznačuje nečisté myšlenky, i to, že dotyčná osoba se

nedrží zrovna „příkré a úzké Cesty". Z hlediska zdraví se zelenožlutá objevuje při jaterních potížích. Když se zelinkavě žlutá mění ve žluť nahnědlou a načervenalou, ukazuje to, že příslušné zdravotní potíže patří spíše do oblasti nemocí psychosomatických. Člověk, trpící takovou chorobou, má zásadně tmavohnědý až tmavožlutý pás kolem boků. Často je potečkován jakoby rudým prachem. Je–li hněď ve žluti ještě zřetelnější, a třeba i přijímá tvar vroubkovaných pásů, značí to duševní poruchy. Člověk, trpící rozdvojeností osobnosti (v psychiatrickém slova smyslu), má často jednu polovinu aury modravě žlutou a druhou hnědavě nebo zelinkavě žlutou. Je to kombinace nadmíru nepříjemná.

Čistá a zlatá žluť, o níž jsme se zmínili v úvodu tohoto pojednání o žluté, je barvou, o kterou bychom měli vždy usilovat. Dospějeme k ní, budeme–li udržovat myšlenky i úmysly čisté. Každý z nás, dříve než postoupí na cestě evoluce do vyšších úrovní, musí touto jasnou zlatistou žlutí projít.

ZELENÁ

Zelená je barvou léčby a uzdravování, barvou vyučování a fyzického růstu. Velcí lékaři a chirurgové mívají hodně zelené aury. Mívají v ní i hodně červené, a což je pozoruhodné, tyto dvě barvy jsou harmonicky sladěny, a vůbec se netlučou. Na látkách, či jiných hmotných předmětech, často vzájemně neladí a působí vedle sebe nepříjemně, ale v těchto aurách oku lahodí. Zelená ve společnosti pěkné červeně tedy ohlašuje skvělého, nanejvýš kompetentního chirurga. Zeleň samotná, bez doprovodu červené, je typická pro vynikající lékaře, kteří své práci rozumí, ale i pro zdravotní sestry, jejichž povolání je jim posláním i láskou. Zeleň s pěknou modří svědčí o úspěšném vyučování. Skutečně, skvělí učitelé mívají v zelené auře pásy či proužky vířící modři v odstínu modři elektrické, a mezi touto modrou a základní zelení se často vyskytují úzké pruhy zlatisté žluti, které svědčí o tom, že vyučující je z těch, kterým blaho žáků opravdu leží na srdci, a že má i onu nezbytnou duchovní úroveň, aby své učitelské povolání mohl vykonávat co nejlépe.

Takže u všech, kdo mají něco společného se zdravím lidí i zvířat, nalézáme v aurickém uspořádání hodně zeleně. Nemusí to být nutně pouze význační chirurgové a lékaři, vztahuje se to bez rozdílu na všechny, kteří se starají o zdraví lidí, zvířat i rostlin. Ti prosté v auře vždycky mají určité množství zeleně. Zdá se to být téměř odznakem jejich povolání. Zelená není však barvou dominantní, nýbrž téměř vždy tvoří doplněk k nějaké jiné barvě. Je barvou pomocnou, a o tom, kdo v auře má dost zeleně, zvěstuje i

to, že je přátelské, soucitné a ohleduplné povahy. Pokud však někdo vykazuje zeleň nažloutlou, nelze mu důvěřovat, a čím je kombinace šeredné zeleně s nepěknou žlutí dominantnější, tím je dotyčná osoba nespolehlivější a proradnější. Tento druh žlutozelené náleží společenským příživníkům, a je to ten druh podvodníků, kteří se lidem vlichotí, získají jejich důvěru a pak je ošidí, a třeba i oberou o peníze. Poznají se podle téměř citrónově nažloutlé zeleně, která vlastní žluť doplňuje. Čím však zelená tíhne víc k modré, bývá to taková ta modř oblohy nebo modř elektrická, tím je její nositel důvěryhodnější.

MODRÁ

Tato barva je často označována za barvu duchovního světa. Vedle vlastní spirituality svědčí i o intelektuálních schopnostech, podmínkou samozřejmě je, aby odstín modři byl ten správný. Je–li tento požadavek splněn, je modrá barva nadmíru příznivá. Namodralého zbarvení je i éterické tělo. Tento odstín se poněkud podobá nevdechnutému cigaretovému dýmu, či kouři hořícího dřeva. Čím je modř živější, tím zdravější a v lepší kondici je její nositel. Bledě modrá je barva liknavých lidí, kteří se v životě nedovedou rozhodnout, a kdykoli je třeba přimět je k definitivnímu rozhodnutí, musí je člověk k němu doslova dostrkat. Tmavší modř patří těm, kteří dělají Pokroky, kteří se snaží. Je–li modř ještě tmavší, charakterizuje člověka, jemuž životní poslání leží na srdci, a který v něm nalezl i určité uspokojení, Tyto tmavé odstíny modři často nalézáme u misionářů, kteří se jimi stali pod impulsem, jako by byli výslovně „povoláni". Marně bychom ji však hledali u těch misionářů, kterým jde pouze o to, sehnat nějaké zaměstnání, cestovat po světě sem tam a mít přitom veškeré výdaje hrazeny. V zásadě platí, že o člověku si lze udělat úsudek podle živosti jeho žluti a tmavosti jeho modři.

INDIGOVÁ MODŘ A FIALOVÁ

Zařadili jsme barvu indigo a fialovou do společné skupiny, protože jsou si tak podobny, že jedna přechází v druhou a jsou na sobě vzájemně závislé. Výrazná přítomnost indiga v auře signalizuje osobu hlubokého náboženského založení, která se neomezuje na to, že se k náboženské víře hlásí. V tom je zásadní rozdíl. Jsou totiž lidé, kteří tvrdí, že věří v Boha, někteří se i domnívají, že jsou skutečně věřící, ale není–li možné se na jejich auru podívat, člověk neví… Indigo podává konečný důkaz. Je–li v

něm patrné narůžovělé zbarvení, bude majitel takové aury nedůtklivý a protivný, zvlášť k lidem, kteří jsou mu podřízeni. Narůžovělý odstín do indiga vnáší znehodnocující prvek. Okrádá auru o její čistotu. Mimochodem, co se zdravotní stránky týče, lidé, jejichž aura obsahuje indigo, fialovou či purpur, trpí srdečními a žaludečními potížemi, a měli by velmi omezit tuky a nejíst smažená jídla.

ŠEDÁ

Šedá ostatní aurické barvy mění. Sama o sobě ale nic neznamená, s výjimkou případů lidí, teprve nepatrně pokročilých z hlediska duchovní evoluce. Je–li osoba, kterou si prohlížíte, tímto způsobem nedovyvinutá, můžete v její v auře pozorovat velké šedivé plochy a pásy; ale běžně se vám nestane, že byste se setkali s obnaženým tělem člověka takto duchovně primitivního. Má–li některá aurická barva nádech do šeda, naznačuje to slabý charakter, ale i chatrné zdraví. Vykazuje–li někdo šedivé pásy v oblasti určitého orgánu, znamená to, že tomuto orgánu hrozí kolaps, že se vlastně UŽ hroutí a že lékařský zákrok by měl být okamžitý. Osobě s tupou, pulzující bolestí hlavy, bude procházet skrz nimbus neboli „svatozář" kouřově šedavý obláček, a bez ohledu na barvu záře kolem hlavy budou tyto šedě pásy pulsovat v rytmu návalů bolestí.

6. LEKCE

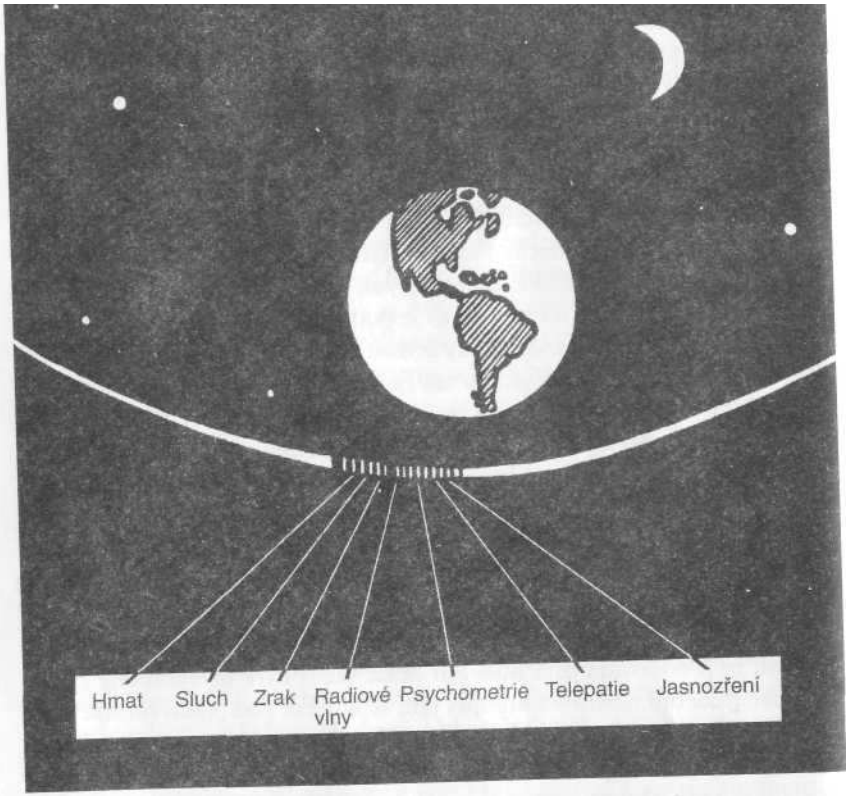
Dospěli jsme tedy k nezvratnému závěru, že vše, co existuje, je vibrací. V tomto smyslu je veškerá existence vesmíru odjakživa řízena systémem, srovnatelným s nesmírnou klávesnicí, zahrnující veškeré vibrace, které kdy existovaly. Představme si, že je to klávesnice nepředstavitelně dlouhého klavíru, který se táhne do nedohledné dálky. Dejme tomu, že jsme třeba mravenečci, kteří dokáží obsáhnout jen několik not. Jednotlivé vibrace odpovídají různým klávesám tohoto klavíru. Jedna nota, neboli klávesa, bude znamenat vibraci, kterou nazýváme „hmat", která je tak pomalá a tak hutná, že ji nedokážeme slyšet ani vidět, a můžeme ji zachytit pouze dotykem (obr. 5).

Následující notou je sluch. Znamená to, že tato nota obsáhne vibrace, které uvádějí v činnost mechanismus našeho ucha. Prsty tyto vibrace necítíme, ale sluch přesto sděluje, že je tu „zvuk". Nemůžeme slyšet věc, kterou lze nahmatat, a opačně také ne. A to je podstata dvou not naší klávesnice.

Dále přichází na řadu zrak. I tady se dostáváme do styku s vibracemi o takovém kmitočtu (tzn. vibrujícími tak rychle), že je nedokážeme nahmatat, ani zachytit sluchem, ale na něž reagují naše oči — a to nazýváme „zrak". Jenom několik málo dalších „not" je schopno včlenit se svým kmitočtem, lépe řečeno kmitočtovým pásmem, mezi tyto tři: a to jsou např. rádiové vlny. O notu výš jsme u telepatie, jasnovidnosti a projevů podobných schopností. Ale ve skutečnosti existuje nezměrné vlnové pásmo dalších kmitočtů, neboli vibrací. Člověk dokáže zachytit jen malý jejich počet, ve velice omezeném rozsahu.

Nicméně zrak a sluch jsou úzce spjaty. Můžeme zvolit určitou barvu a zjistit, že jí odpovídá jistá hudební nota, vždyť byly už vyrobeny i elektronické hudební nástroje fungující tak, že když se pod jejich snímač vloží nějaká barva, ozve se odpovídající tón. Připadá–li vám to nepochopitelné, vezměte v úvahu, že rádiové vlny, tzn. hudba, hovor, i vlny televizního vysílání — tedy obrazy —, nás obklopují neustále. Máme je doma a jsou všude, ať jdeme kamkoli, ať děláme cokoli. Bez určitého vybavení však tyto rozhlasové či televizní vlny nevnímáme. Pouze když dojde prostřednictvím rozhlasového či televizního přijímače ke zpracování těchto vln, lépe řečeno k jejich převodu na zvuk či obraz, začínáme je vnímat v podobě „původně vysílaného programu". Podobně můžeme uvažovat o zvuku a říci, že každému odpovídá určitá barva, nebo naopak o barvě a říci, že k té a té přísluší hudební nota. Tento přístup je na Dálném

východě známý, a jsme přesvědčeni, že to člověku otvírá cesty k hlubšímu pochopení umění, např. můžete pohlédnout na obraz a představit si, jaký akord by vznikl z jeho barev, kdyby byly převedeny na hudbu.

Obr. 5. Symbolická klávesnice.
Zrak a rádiové vlny jsou téměř shodného rozpětí kmitočtů.

Je obecně známo, že Marsu se říká Rudá planeta. Mars je ale opravdu rudou planetou, a jde o červeň určitého odstínu, o základní červeň, která odpovídá hudebnímu tónu „DO".

Oranžová, která patří k červené, odpovídá tónu „RE". Jak už jsme řekli, některá náboženství tvrdí, že oranžová je barva Slunce a jiná zas, že barvou Slunce je modrá. My se stavíme za přesvědčení, že barvou Slunce je

oranžová.

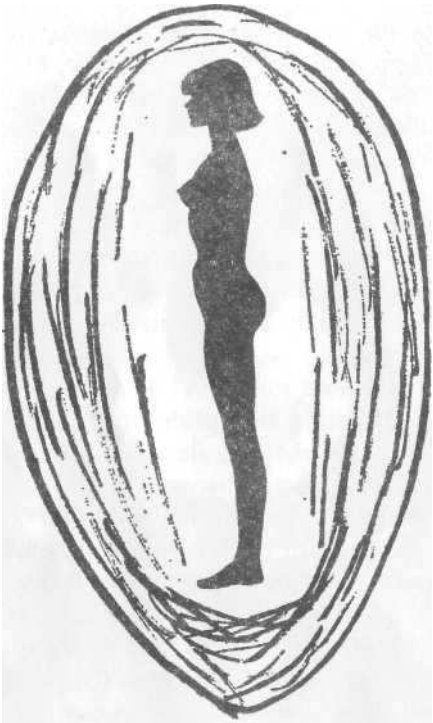
Žlutá odpovídá tónu „MI" a „vládcem" žluté je planeta Merkur. Toto vše znaly prastaré mytologie Dálného východu. Stejně jako Rekové měli své bohy a bohyně, kteří křižovali nebe v ohnivých vozech, měli i obyvatelé Východu své mýty a legendy. Zahalili planety do barev a stanovili, která z nich vládne které barvě.

Zelená se pojí k hudební tónu „FA". Je barvou růstu a jsou lidé, kteří tvrdí, že růst rostlin lze stimulovat příslušnými hudebními tóny. V tomto oboru nemáme osobní zkušenosti, ale získali jsme tu informaci ze zcela důvěryhodných zdrojů. Zelenou barvu ovládá planeta Saturn. Není bez zajímavosti, doplníme–li, že naši pradávní předkové odvozovali tyto barvy od pocitů, které prožívali při meditativním rozjímání o té které planetě. Mnozí z nich usedali k meditacím v nejvyšších polohách zeměkoule, jako jsou třeba vrcholky Himaláje. Když se člověk ocitne v nadmořské výšce kolem 4 500 metrů, podstatná část vzduchu zůstává v nížinách a v prořídlém ovzduší jsou planety vidět zřetelněji a vnímání je ostřejší. A tak mudrcové oněch dob stanovili i barevnou příslušnost planet.

K modré patří tón „SO". Na rozdíl od náboženství, která modrou přisuzovala Slunci, my, v souladu s východní tradicí, tvrdíme, že se pojí k planetě Jupiter.

Indigo se v hudební oktávě váže k „LA" a podle tradice Dálného východu jim vládne Venuše. Když má člověk Venuši v dobré poloze, tzn. když mu přináší dobro, propůjčuje mu umělecké schopnosti a čistotu myšlenek. Podílí se na lepším typu povahy. Pouze působí–li na jedince nižších vibrací, žene je do přemrštěností a výstřelků.

Fialová odpovídá hudební notě „SI" a vláda tu patří Měsíci. A stejně tak i tady, má–li člověk Měsíc v dobré pozici, přináší mu (a fialová barva také) jasnost myšlení, oduševnělost a řízenou představivost. Je–li však pozice nepříznivá, dochází k duševním poruchám, nebo i k pomatenosti (v angličtině „lunacy" — od slova luna, s významem šílenství — pozn. překl.).

Obr. 6. Aurický obal.

Kolem aury se rozprostírá jakýsi obal, který obklopuje a uzavírá celé lidské tělo, tělo éterické i samotnou auru. Je to, jako by lidská bytost ve své celistvosti, tedy hmotné tělo uprostřed, pak éterické tělo a nakonec aura, byly do tohoto obalu uzavřeny jako do pouzdra. Můžeme si to připodobnit k normálnímu slepičímu vejci. Uvnitř je žloutek, odpovídající hmotnému lidskému tělu. Žloutek je obklopen vaječným bílkem, který představuje éterické tělo a auru. Ale okolo vaječného bílku, tedy mezi bílkem a skořápkou, je velice tenounká blána, jež je ale poměrně tuhá. Když vejce uvaříte a vyndáte ze skořápky, můžete z něj tu blanku sloupnout. A tak vypadá i člověk ve svém celku. Je tedy celý uzavřen do pouzdra, podobajícího se bláně. Tato blána je zcela průhledná a vlivem víření a záchvěvů aury se malinko vlní. Stále však tíhne ke znovunabytí svého vejčitého tvaru, podobně jako míč má tendenci vracet se do svého tvaru, neboť tlak zevnitř je vyšší, než zvnějšku. K pochopení vám napomůže i to, představíte–li si tělo hmotné, éterické a auru uzavřeny v neobyčejně tuhém

celofánovém obalu vejčitého tvaru (obr. 6).

Když člověk přemýšlí, vibrace myšlenek se šíří z mozku do éterického těla a z něj zas dál do aury a aurické blány. Tady, na vnějším povrchu obalu, se zrcadlí obrazy myšlenek. Jako v mnoha jiných případech i tady nám poslouží srovnání s rozhlasem nebo televizí. V hrdle televizní obrazovky je tzv. elektronová tryska, která vystřeluje rychle se pohybující elektrony na fluorescenční stínítko, tedy na obrazovku, kterou sledujeme. Jak elektrony dopadají na vrstvu vnitřní strany televizní obrazovky, obraz fluoreskuje. Lidské oko pak, díky své setrvačnosti, vnímá obraz jako celek. A jak se mění obraz, vysílaný prostřednictvím televizního vysílače, mění se i obraz, který vidíme na obrazovce. Velice podobným způsobem vycházejí z „vysílače", tedy z mozku, i myšlenky, a zrcadlí se v aurickém obalu. Sem jakoby dopadají a tvoří obrazy, které jasnovidec dokáže vidět. A spatřit můžeme takto nejen zobrazení současných myšlenek, ale i minulost!

Pro zasvěcence je snadné podívat se na člověka a na jeho aurickém obalu skutečně spatřit děje z předchozích dvou až tří životů. Nezasvěcenci to může připadat jako pustá fantazie, ale je to skutečně pravda.

Hmota je nezničitelná. Vše, co bylo, existuje dál. Vydáte–li zvuk, jeho vibrace — tedy energie, která jej vyvolala, trvá na věky. Kdybyste se např. mohli během okamžiku dostat ze Země na nějakou velice vzdálenou planetu, viděli byste (za předpokladu, že byste měli k dispozici vhodné přístroje) scény, které se na Zemi odehrály před tisíci a tisíci lety. Světlo se pohybuje určitou rychlostí a nezaniká, takže pokud byste se dostali od Země na místo dostatečně vzdálené, mohli byste shlédnout i samotný vznik Země. Neodbočujme ale od tématu. Chceme poukázat na to, že podvědomí, vzhledem k tomu, že nepodléhá nadvládě vědomí, dokáže promítat obrazy věcí způsobem, který se vědomí vymyká. A proto dobrý jasnovidec snadno pozná, jakého člověka má před sebou. Je to vlastně vyspělá forma psychometrie, Kterou můžeme nazvat „psychometrií zrakovou". Ale psychometrií jako takovou se ale budeme zabývat později.Každý, kdo má jen za nehet schopnosti sensitivního vnímání, dokáže auru cítit, i když ji ve skutečnosti nevidí. Často vás něco na první pohled k někomu přitahuje či od něj odpuzuje, a to ještě dřív, než jste na onoho člověka promluvili. Vysvětlením těchto okamžitých sympatií či nesympatií je podvědomé vnímání aury. Všechny národy minulých věků auru viděly, ale vinou nejrůznějších forem zneužití tuto moc ztratily. Během několika málo příštích staletí však lidé schopnost telepatie, jasnovidectví atd. opět získají.

Proberme podrobněji otázku sympatie a nesympatie. Každá aura se skládá z řady barev a mnoha různobarevné kropenatých stříkanců, proužků apod. Aby byli lidé vzájemně „slučitelní", je nutné, aby jejich aurické barvy

a odstíny navzájem ladily. Často se stává, že manžel a manželka spolu nádherně vycházejí v jednom nebo dvou směrech, ale po ostatních stránkách je to úplná katastrofa. K tomu dochází proto, že tvar vlny jedné aury se dotýká tvaru vlny aury druhé pouze v určitých bodech, tam, kde nastává dokonalá souhra a slučitelnost. O dvou lidech můžeme např. konstatovat, že jsou obrácené polarity, a v takovém případě budou zcela určitě neslučitelní. Chcete–li, můžeme také říct, že slučitelní lidé mají aury takových barev, které navzájem ladí a tvoří harmonii, zatímco neslučitelní mají aurické barvy, které navzájem neladí, a spatřit je vedle sebe by byla skutečně nepříjemná podívaná.

Lidé náleží k určitým typům. Ti, kdo se řadí do stejné skupiny, se shodují aurickým kmitočtem, a rádi se spolu zdržují. Často je vidět hloučky děvčat, která jsou pořád pohromadě, či party výrostků, flákajících se po ulicích, takové ty typické bandy. Tíhnou k sobě, protože mají shodný kmitočet, neboli typ aury — jeden je závislý na druhém, vládne mezi nimi magnetická přitažlivost a nejsilnější jedinec takovou skupinu ovládne a ovlivní její členy dobrým či špatným způsobem. Mládež by měla být podrobována výcviku k disciplíně a sebekázni, aby se naučila ovládat základní impulsy, v zájmu zušlechtění celé lidské rasy.

Jak už jsme řekli, lidské tělo se nachází uprostřed vejčitého aurického obalu, to je běžná poloha u většiny lidí, tedy u každého průměrně zdravého člověka. Trpí–li ale někdo duševní chorobou, je ze svého aurického centra poněkud vychýlen. Častokrát člověk prohlásí: „Dneska jsem nějak mimo, jsem vyšinutý, nejsem ve své kůži." Může jít běžně o situaci, kdy ve vejčitém obalu došlo k vychýlení úhlu projekce. Lidé s rozdvojenou osobností se aurickým vzezřením od normálních lidí naprosto liší. Mohou mít jednu půlku aury jedné barvy a druhou zcela jiného barevného typu.

Je–li rozdvojení jejich osobnosti výrazné, nemusejí mít ani auru vejčitého tvaru, ale jakoby tvaru dvou vajec k sobě přimknutých. Duševní poruchy by se neměly brát na lehkou váhu. Léčba šoky může být velice nebezpečná, protože dokáže vymrštit astrální tělo z hmotného, jak se tím budeme ještě zabývat. Hlavním účelem elektrošoků je (vědomě nebo nevědomě) srazit obě „vejce" zpět do jediného. Často to ale vypálí nervové struktury mozku.

Rodíme se s určitým prahem možností, ale i omezení aurického zbarvení, vibračního kmitočtu i dalších charakteristik; tím je odhodlaným lidem s kladnými cíli dána možnost přetvářet si auru, zlepšovat si jí. Bohužel je mnohem snazší proměnit ji k horšímu. Sokrates např. o sobě věděl, že by byl dobrým vrahem, ale rozhodl se postavit osudu, a učinil opatření, aby dráhu své životní pouti změnil. Místo vraha se z něj stal

nejmoudřejší muž své doby. Každý z nás může, pokud chce, povznést své myšlenky na vyšší úroveň, a tím si vlastní auru vylepšit. Například člověk s blátivě temným hnědočerveným aurickým zbarvením, které vypovídá o přehnané sexualitě, může zvýšit vibrační rychlost této červeně zušlechtěním svých pohlavních tužeb, čímž se postupně stane člověkem se silným tvůrčím nábojem, člověkem, který se v životě uplatní.

Aura hned po smrti mizí, ale éterické tělo může přetrvat poměrně dlouho, to závisí na zdravotním stavu původního majitele. Éterické tělo se může stát bezduchým přízrakem, který bezcílně bloudí. Mnoho lidí z venkovských oblastí zahlédlo nad hroby čerstvé pochovaných namodralou zář, patrnou obzvláště v noci. Jedná se ovšem o pouhé éterické tělo, vytrácející se z rozkládajícího se těla hmotného.

Nízké vibrace v auře vytvářejí špinavě mdlé, tmavé barvy, které odpuzují, namísto aby přitahovaly. Čím vyšší vibrační rychlosti člověk dosáhne, tím čistšími a třpytivějšími se aurické barvy stávají. Nezáří ale okázale a křiklavě, nýbrž vznešenou čistotou, která pulzuje duchovnem. Můžeme zkrátka říci, že ryzí barvy jsou půvabné a ty špinavé — odporné. Dobrý skutek naše vzezření prosvětlí tím, že naše aurické barvy víc prozáří. Zlý skutek barvy zatemní a míváme z toho „černou" náladu. Dobré činy, jako je třeba pomoc druhým, nám umožňují dívat se na svět „růžovými brýlemi".

Je neustále nutno mít na paměti, že barva je hlavním ukazatelem potenciálu svého nositele. Odstíny se mohou měnit podle nálady, to ano, ale základní barvy nikoliv. Ty se změní jedině tehdy, když si daná osoba vylepší či zhorší povahu. Základní barvy jsou tedy stálé, zatímco barvy přechodné kolísají podle rozpoložení. Zkoumáme–li něčí aurické barvy, měli bychom si položit následující otázky:

1. O jakou barvu jde?

2. Je čistá, či kalná? Jak zřetelně skrze ni dokážu vidět?

3. Víří nad některými oblastmi, nebo se rozprostírá téměř stabilně nad určitým místem?

4. Je to souvislé barevné pásmo, které si podržuje vzezřeni a tvar, anebo kolísá a vykazuje ostré výčnělky a hluboké propadliny?

5. Nejsme vůči zkoumané osobě předpojatí? Protože je velice jednoduché podívat se na něčí auru a vsugerovat si, že vidím kalný odstín, i když ve skutečnosti takový vůbec není. Může to být jen vaše scestné smýšlení, které působí dojmem, že barva je zakalená, protože pamatujte: ať se díváte na čikoliv auru, váš pohled musí nejprve projít vaší vlastní aurou!

Existuje spojení mezi hudebními a mentálními rytmy. Lidský mozek je

soubor vibrací, vyvolávající elektrické impulzy, které se z něj šíří do všech stran. Každý člověk vydává nějaký základní tón, vycházející z vibračního kmitočtu daného jedince. Stejné jako se člověk může přiblížit k úlu a slyšet bzukot včel, slyší nás lidi zřejmě některé jiné bytosti. Každý člověk vydává nepřetržitě určitý základní tón, jako jej vydává telegrafický drát, když ho rozdrnčí vítr. Vždyť i současná populární hudba je takového ladění, že vstupuje v souzvuk s uspořádáním mozkových vln a dostává se tak do souladu s harmonií tělesných vibrací. Objevují se hity, které si brouká a pohvizduje kdekdo. Často lidé tvrdí, že nějaký nápěv jim prostě nejde z hlavy. Písničkovými hity se stávají ty skladby, které se dokáží naladit na mozkové vlny posluchačů po určitou dobu, než jejich základní energie vyprchá.

Klasická hudba má povahu trvalejší. Je to druh hudby, který rozvibrovává naše formy vln slyšitelnosti do příjemného souznění. Když vůdci národa chtěli podnítit své stoupence, nechávali zkomponovat zvláštní druh skladby, zvaný národní hymna. Člověka slyšícího svou národní hymnu se zmocňuje celá záplava citů. Postaví se zpříma, vroucně myslí na svou zem, případně myslí s nenávistí na zemi cizí. Děje se to proto, že vibrace, kterým říkáme zvuky, přiměly naše mentální vibrace reagovat příslušným způsobem. A tak lze v člověku vyvolat určité reakce i tím, že jej necháme poslouchat určitý druh hudby.

Hluboce uvažující člověk vykazuje v tvarování svých mozkových vln vysoké špičky a hluboké propadliny — a takový také bude mít rád hudbu stejného rázu, tvořenou z vysokých hřebenů a hlubokých vlnových dolů.

Prostoduchý člověk naproti tomu vyznává spíše hudbu jednoduchou, vlastně jen takové tra la la, které by v případě grafického znázornění vypadalo víceméně jako prostý vlnovkovitý tah.

Mnozí z nejvýznamnějších hudebních skladatelů dokáží vědomě či podvědomě astrálně vstupovat do říší za dělící čárou smrti. Tam totiž onu "hudbu sfér" slyší. Protože jsou hudebníci, zapůsobí na ně tato hudba nebes hlubokým dojmem a utkví jim v paměti, takže když se zas na Zemi probudí, mají hned „tvořivou" náladu. Spěchají k hudebnímu nástroji nebo k notovému papíru a snaží se zapsat, dříve než zapomenou, záznam hudby, kterou si v paměti z astrálu přinesli. Pak se domnívají, protože si nedokáží vybavit, jak tomu ve skutečnosti bylo, že tu nebo onu skladbu složili!

Ďábelský systém subliminálních reklam, kdy se reklamní slogan objeví na televizní obrazovce jako pouhý záblesk na zlomek vteřiny — což je rychlost, přesahující možnost vědomého zrakového vjemu —, působí na úrovni polovědomí, a do vědomého vnímání nepronikne. Podvědomí, zasažené vibračním proudem obrazů, které na něj zaútočí, je přinuceno

zpozornět; ale protože podvědomí zaujímá devět desetin naší bytosti, pronikne informace nakonec do vědomí — a to zareaguje tak, že půjdeme a propagovanou věc koupíme, přestože si do určité míry uvědomujeme, že po ní ani netoužíme. Bezohledná skupina lidí, třeba představitelé některé země, kterým je blaho lidí lhostejné, by touto formou reklamního bombardování skutečně mohli veřejnost přimět reagovat na subliminální příkazy jakéhokoliv druhu.

7. LEKCE

Tato lekce bude krátká, ale velice důležitá. Proto doporučujeme, abyste jí věnovali skutečně hlubokou pozornost.

Rada lidí, kteří by se rádi naučili auru vidět, nemá trpělivost. Domnívají se, že projdou písemný návod, vzhlédnou od natištěné stránky, a před jejich vyjevenými zraky se objeví aura v celé své nádheře. Ale takhle jednoduché to není! Řadě vynikajících mistrů trvalo téměř celý život, než se naučili auru vidět; my přesto tvrdíme, že pokud je člověk ryzí a svědomitě cvičí,většinou k vidění aury nakonec dospěje. Není pochyb, že většina lidí je hypnotizovatelná, a podobně téměř každý, kdo bude trénovat — a „tréninkem" míníme především vytrvalost —, může k vidění aury dospět.

Je ale třeba připomenout, že ten, kdo chce zřetelně vidět auru, ji musí pozorovat na obnaženém těle, protože oblečení ji poměrně zkresluje. Možná namítnete: „Obléknu si tedy úplně čisté šaty, právě přinesené z čistírny, takové oblečení přeci mou auru neovlivní!" Mýlíte se, vždyť v čistírně muselo šatstvo projít cizíma rukama. A práce v čistírně je stereotypní, a zaměstnanci při ní myslí na své vlastní věci. Jinak řečeno, jsou maličko „mimo", mechanicky oděvy skládají, dotýkají se jich, a v myšlenkách se obírají svými soukromými záležitostmi, nikoli tím, co dělají. Jejich pocity z aury přecházejí do látky, setrvávají v ní, takže vy, když si ji pak obléknete, oblékáte si i cizí myšlenkové imprese. Nevěříte? Přibližme si to tedy jinak: vezměte magnet a docela zlehka se ho dotkněte špičkou nože. Zjistíte, že tato část nože se zmagnetizovala, tedy převzala aurický vliv magnetu. Podobně to probíhá i u lidí — z jednoho se může něco „přilepit" na druhého. Například žena v divadle sedí vedle nějakého podivného člověka. Později prohlásí: „Musím se vykoupat! Cítím se pošpiněná, jak jsem seděla v blízkosti té osoby!"

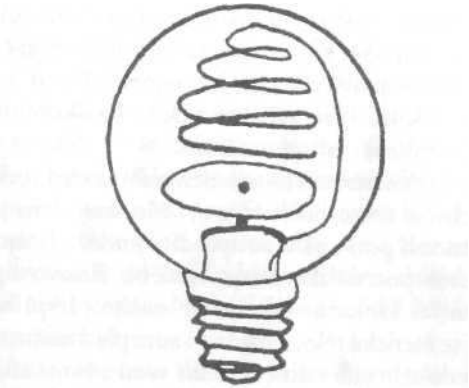
Chcete–li tedy správně vidět auru ve všech jejích barvách, musíte hledět na nahé tělo. Máte–li možnost studovat vidění aury na nahém těle ženy, zpozorujete, že barvy její aury jsou výraznější. Skutečně, připouštíme, že aurické barvy žen bývají zřetelnější — ostřejší, chcete–li. V každém případě jsou prostě jasnější a viditelnější. Může být ovšem poněkud nesnadné sehnat ženu, která se bez námitek stane vaším studijním modelem; proč tedy nezačít od těla vlastního?

Musíme být sami, např. v soukromí vlastní koupelny. V místnosti by mělo být tlumené světlo. Je–li tedy příliš silné, zacloňte je ručníkem — osvětlení je nutné, ale má být nevýrazné. Prosím vás pozor: ten ručník umístěte bezpečně, aby vám nezačal doutnat. Nehodláte doma zakládat

požár, pouze zmírnit světlo. Sežeňte si kvalitní žárovku, např. typu Osglim, tzn. doutnavku, neboť je čirá. Uvnitř skleněné baňky jsou dvě elektrody, jedna kratší, ukončená kulatým plíškem, druhá ve tvaru spirály. Baňka je naplněna netečným plynem. Když ji zašroubujeme a rozsvítíme, rozzáří se načervenalým světlem. Doplňujeme tento popis ilustrační kresbou, Osglim je pouze obchodní název a v různých zemích se může lišit (obr. 7).

Rozsvítili jste tedy doutnavku nebo jiné tlumené světlo; odložte šaty a podívejte se na sebe do dlouhého zrcadla, kde je vidět celá vaše postava.

Pro tuto chvíli se nesnažte nic vidět, pouze se uvolněte. Prostředí upravte tak, abyste za zády měli tmavý závěs, buď černý (to je nejlepší) či tmavošedý — tzv. neutrální pozadí totiž svou vlastní barvou nezkresluje auru.

Obr. 7. Neonová doutnavka typu Osglim.

Počkejte chvíli a do zrcadla hleďte jen jakoby mimochodem. Podívejte se na svou hlavu. Vidíte ten modravý nádech kolem spánků? Zadívejte se na tělo, postupujte třeba od paží dolů k bokům. Vidíte to namodralé světlo, téměř jako když hoří líh? Snad každý z vás zná ten druh lamp na metylalkohol, líh či jinou z lihových tekutin, jež používají například klenotníci. Jejich plamen je namodralý a na konci často jiskří do žluta. Plamínek éterického těla je stejný. Až jej zahlédnete, bude to znamením, že děláte pokroky. Ale neuvidíte jej na první, druhý nebo třetí pokus. Ani hudebník hned napoprvé, napodruhé či napotřetí nezvládne obtížnou pasáž. Ale muzikant to nevzdá a cvičí — a vy to udělejte také. Tréninkem i vy dospějete k vidění éterického těla. A při nácviku ještě vytrvalejším začnete Pozorovat i auru. Znovu však musíme zdůraznit: vidění je mnohem snazší a

zřetelnější při práci s tělem nahým.

Nedomnívejte se, že na nahém těle je něco špatného. Lidé tvrdí, že "člověk je stvořen k obrazu božímu", tak co je na tom zlého, hledět na "boží obraz" neoděný? Nezapomínejte, že „čistému vše čisté". Vždyť se na sebe nebo na jinou osobu díváte z ryzích důvodů. Máte–li myšlenky nečisté,neuvidíte ani éterické tělo, ani auru, uvidíte jen to, o co vám půjde! Pozorně se tedy na sebe dívejte a snažte se éterické tělo zahlédnout. Časem se vám to jistě začne dařit.

Někdy se stává, že pozorovatel, ač o spatření aury poctivě usiluje, nevidí nic. Místo toho cítí svědění dlaní, chodidel nebo jiných částí těla. Toto svědění provází zvláštní pocit, naprosto nezaměnitelný. Objeví–li se u vás takovéto svědění, znamená to, že jste na dobré cestě začít vidět, ale jste sami sobě překážkou — právě tím, jak jste napjati. Proto se musíte uvolnit, zklidnit, a teprve pak namísto svědění a třeba i záškubů, spatříte éterické tělo či auru, nebo dokonce obojí současně.

Ono svědění je ve skutečnosti soustředění vaší vlastní aurické síly do dlaní (či jinam, kdekoliv se tento pocit objeví). Mnoha lidem při strachu nebo napětí zvlhnou ruce a potí se i v podpaždí a jinde. Při tomto psychickém pokusu se namísto pocení dostavuje svědění. Znovu opakujeme, že je to znamení příznivé. Dokazuje ale, že se snažíte přespříliš, a teprve až se zklidníte, objeví se éterické tělo, a možná i aura před vaším užaslým zrakem. Mnoho lidí nedokáže vidět dost zřetelně svou vlastní auru, protože na ni hledí do zrcadla už vlastně skrze ni. Zrcadlo barvy poněkud zkreslí a tuto skreslenou směs odrazí zpátky (opět skrze auru), načež nebohý pozorovatel z toho všeho dostane pocit, že má aurické barvy zakalenější, než je tomu ve skutečnosti. Pomyslete na rybu v hlubině rybníka, která se dívá vzhůru na květ, visící kousíček nad hladinou. Ryba určitě nezachytí barvy tak, jako vy zvenčí. Rybí vidění květu bude zkresleno vlnkami na hladině, stupněm průzračnosti vody a dalšími okolnostmi. Stejně tak vy, díváte–li se z hlubiny vlastní aury a vidíte obraz, který se odráží zpět do hloubky vaší aury, můžete být uvedeni v omyl. A proto je vždy lepší, je–li to ovšem možné, učit se na jiné osobě.

Váš subjekt se musí ke spolupráci stavět ochotně a být co nejvíce nápomocen. Hledíte–li na něčí nahé tělo, pozorovaný člověk lehce znervózní a upadá do rozpaků. V takové situaci éterické tělo ustoupí až téměř zpět do těla, a aura se také jakoby sevře do sebe, což barvy zkreslí. K provádění hodnotné aurické diagnózy je třeba praxe, ale vám teď jde především o to, uvidět vůbec něco, bez ohledu na to, zda jsou barvy věrné či zkreslené!

Nejlepší je s takovou osobou promluvit, jen si s ní tak nenucené

popovídat, aby se začala cítit přirozeně a pochopila, že není čeho se bát. Jakmile se váš subjekt zklidní, éterické tělo se vrátí do původních rozměrů a rozvine se znovu i aura, a vyplní opět celý aurický obal.

Tento proces lze po mnoha stránkách srovnat s hypnózou. Hypnotizér také nevezme prvního, kdo mu přijde pod ruku, a hned na místě ho neuvede do transu. Obvykle to vyžaduje opakovaná sezení, hypnotizér se nejprve se subjektem seznámí, naváže s ním určitý vztah, vzájemné sladění či porozumění, chcete–li to tak nazvat, a teprve potom může začít provádět drobnější pokusy, aby se přesvědčil, že subjekt reaguje na základní mechanismy hypnózy. Teprve po dvou, třech sezeních uvede hypnotizér subjekt do skutečně hlubokého transu. Podobně i vy budete mít svůj subjekt; především nesmíte civět na jeho tělo, sotva letmo na ně pohlédněte, a buďte tak přirození, jako by ta osoba byla prostě oblečená. Pak, možná napodruhé, se subjekt bude cítit ubezpečenější, důvěřivější, uvolněnější. Při třetím setkání se pak můžete opravdu věnovat vlastnímu zkoumání těla a jeho obrysů, a snažit se něco spatřit. Vidíte ten lehký namodralý opar? Vidíte ty barevné pruhy, vířící kolem těla, a tu žlutou svatozář? Vidíte světelnou hru, tryskající od středu hlavy vzhůru a zase se sklánějící jako lotos v rozkvětu, či — řečeno mluvou Západu —, jako když se rozlétá jiskřivý, pestrobarevný ohňostroj?

Toto byla krátká, ale přesto důležitá lekce. Nyní vám radíme: počkejte, až budete mít poklidné období bez zvláštních starostí, až nebudete mít hlad, ani nebudete přesyceni. Vejděte do koupelny, a chcete–li se zbavit vlivu oděvů na auru, vykoupejte se a pusťte se do práce, abyste se naučili vidět nejprve svou vlastní auru. Je to jen otázka praxe!

8. LEKCE

V předchozích lekcích jsme pojali fyzické tělo jakožto střed těla éterického a aury. Vyšli jsme od těla hmotného a postupovali směrem ven, probrali jsme éterické tělo a potom popsali auru a její barevné uspořádání. Při tomto postupu jsme došli až k vnější aurické bláně. Je to opravdu důležitá látka a proto vám doporučujeme, abyste se vrátili k předchozím lekcím a znovu je prostudovali, protože v této a následující lekci připravíme půdu pro astrální projekci. Nepochopíte–li dobře vlastnosti éterického těla a aury, i povahu molekulární struktury těla, může vám to v budoucnu ztížit situaci.

Ukázali jsme si, že lidské tělo se skládá z masy protoplazmy. Je to shluk molekul, které vyplňují určitý prostor, jako určitou část kosmu zabírá jeden konkrétní vesmír. Nyní obrátíme směr průzkumu od aury a éterického těla zase zpět k tělu hmotnému, protože naše tělo z masa a kostí je pouhým nástrojem — „oděvem", jakoby divadelním kostýmem, který si obléká herec k sehrání určené role na jevišti, jímž je tenhle svět.

Je prokázáno, že dva předměty nemohou najednou zabírat stejný prostor. V podstatě je to správné, pokud máme na mysli cihly, kusy dřeva, kovu apod. Půjde–li ale o předměty, jejichž vibrační kmitočet se liší, neboli prostor mezi jejich atomy, neutrony a protony je dostatečně veliký, pak do tohoto prostoru může vstoupit jiný předmět. Může ve vám to zdát těžko pochopitelné, a proto si to vysvětlíme na příkladech. Zde je první:

Vezměte dvě sklenice, naplňte je až po okraj vodou, potom do jedné z nich ještě přisypte trochu písku, řekněme kávovou lžičku; voda se přelije a vyteče, čímž se prokáže, že v daném případě voda a písek nemohou zabírat stejný prostor. Písek, protože je těžší, klesne ke dnu sklenice, a tím zvedne vodní hladinu do takové úrovně, že voda přeteče.

Obraťme pozornost ke druhé sklenici, rovněž po okraj naplněné vodou, přesně do stejné úrovně, jako sklenice předešlá. Vezmete–li cukr, a pomalu začnete přisýpat, zjistíte, že do této sklenice lze přidat až šest kávových lžiček, než voda přeteče. Budete–li to provádět pomalu, uvidíte, jak cukr mizí, jinými slovy, jak se rozpouští. Během tohoto rozpouštění vlastní molekuly cukru obsazují volný prostor mezi molekulami vody, takže nezabírají žádné další místo. Teprve když dojde k zaplnění veškerého volného prostoru mezi molekulami vody, přebytek cukru se začne hromadit na dně, a nakonec způsobí, že sklenice přeteče. A máme tu jasný důkaz, že dva předměty stejný prostor zabírat mohou.

A teď druhý příklad: Podívejme se na sluneční systém. Je to předmět

svého druhu, organizační jednotka, systém těles, prostě „něco". Skládá se z molekul, čili atomů kroužících vesmírem, které nazýváme světy. Kdyby byla pravda, že dvě věci nemohou zabírat stejné místo, nemohli bychom ze Země do vesmíru vysílat kosmické lodě, ani by lidé z jiného vesmíru nemohli vstupovat do vesmíru našeho, vždyť tím by přece zabrali NÁS prostor. Takže, za vhodných podmínek platí, že je možné, aby dva předměty zabíraly totéž místo.

Lidské tělo, skládající se z molekul, mezi jejichž atomy se nalézá určitý volný prostor, v sobě uzavírá i jiná, jemná duchovní těla, neboli ta, která nazýváme astrální. Tato jemnohmotná těla jsou přesně totéž, co fyzické tělo, pokud jde o jejich podstatu, neboť se také skládají z molekul. Ale stejně jako hlína, olovo nebo dřevo se skládají z určitého molekulárního uspořádání — z molekul určité hustoty — duchovní těla mají molekulární hustotu postupně stále řidší a řidší. Proto je možné, aby se takové duchovní tělo vešlo do hmotného způsobem nejniternějšího propojeni, aniž by zabralo prostor, příslušející některému jinému z duchovních těl.

Astrální a hmotné tělo jsou navzájem spojena stříbrnou šňůrou, která je shlukem molekul, vibrujících závratnou rychlostí. Podobá se to svým způsobem pupeční šňůře, spojující matku s dítětem. Kromě výživy přecházejí do nenarozeného dítěte i matčiny vzněty a pocity. Když se miminko narodí a pupeční šňůra je přerušena, dítě umírá pro život, kterým žilo doposud, a stává se samostatnou bytostí, vstupující do samostatného života. Už není nedílnou součástí matky, takže jako její součást „umírá" a zahajuje svou vlastní existenci.

Stříbrná šňůra spojuje nadvědomí s lidským tělem a vjemy přecházejí bleskovou rychlostí z jednoho do druhého, nepřetržitě po celou dobu života hmotného těla. Nadvědomí vysílá do lidského těla pocity, pokyny, ponaučení a občas i duchovní potravu. Když nastane smrt, stříbrná šňůra se přetrhne, lidské tělo je odloženo jako vyřazený, opotřebovaný oblek, a duch z něj odchází.

Rozebírat to hlouběji není tady na místě, podotkněme jen, že „duchovních těl" je více. V současné chvíli se zabýváme hmotným a astrálním. V přítomném evolučním stádiu máme celkem devět duchovních těl, navzájem propojených stříbrnou šňůrou, ale nám teď jde o tématiku astrálního cestování a záležitosti úzce se vztahující k astrálu.

Člověk je totiž duch, uzavřený na jistou dobu do těla z masa a kostí, uzavřený proto, aby se mohl naučit svým životním lekcím a získal zkušenosti, kterých by bez těla nemohl nabýt. Člověk, lépe řečeno jeho fyzické tělo, je něco jako auto, řízené a ovládané nadvědomím. Někteří dávají přednost výrazu „duše", ale my užíváme označení „nadvědomí",

protože je výstižnější. Duše je totiž ve skutečnosti něco ještě jiného a dlí v ještě vyšších říších. Nadvědomí je takový vrchní dozorčí, je to řidič těla. Lidský mozek je retranslační stanice, telefonní ústředna, či plně automatizovaná továrna, chcete–li. Přebírá od nadvědomí povely a převádí je na chemické a fyzikální reakce, udržující nástroj těla při životě. Dbá, aby svaly pracovaly a aby probíhaly určité duševní pochody. Mozek zajišťuje i zpětný přenos zpráv, dojmů a nabytých zkušeností do nadvědomí.

Vymaní–li se ale člověk z omezení těla, jako když řidič na chvíli vystoupí z auta, dokáže uzřít vyšší svět ducha a vstřebat to, co se naučil, když byl uzavřen jako do pouzdra do těla z masa a kostí. Uvádíme do vzájemného vztahu hmotnou a astrální složku lidského bytí a jejich napojení na rovinu nadvědomí se zvláštním přihlédnutím k astrálu, protože v astrálním těle se člověk dokáže přemísťovat do vzdálených končin v jediném okamžiku. Může se kdykoliv dostat kamkoliv, dokonce může i vidět, co právě dělají jeho dobří přátelé či příbuzní. Kdo prošel výcvikem, ať muž či žena, může tímto způsobem navštívit kterékoli město na světě, i nahlédnout do nejvýznamnějších knihoven. Cvičením se stává možné nahlédnout do libovolné knihy, na kteroukoli její stránku. Většina lidí je ale přesvědčena, že tělo opustit nedokáže, protože v západním světě jsou po celý život „zpracováváni", aby nevěřili v nic, na co si nemohou sáhnout, roztrhat to na kusy a pak o tom diskutovat terminologií, která nic neznamená.

Děti věří na víly a skřítky. Takové bytosti v každém případě existuji, pouze my, kteří je vidíme a rozmlouváme s nimi, je nazýváme „duchové přírody". Spousta malých dětí má ke svým hrám tzv. neviditelné druhy. Podle dospělých žijí tyto děti ve smyšleném světě, když si se zaujetím povídají s kamarády, které cyničtí dospělí nevidí. Dítě však ví, že tito přátelé jsou skuteční!

Jak dítě roste, rodiče se mu buď posmívají, nebo se na jeho údajně bujnou fantazií zlobí. Zapomněli už totiž na vlastní dětství a na to, jak reagovali jejich rodiče, a některé dítě bývá i bito, že lže a „moc si vymýšlí". Nakonec je dítě „vhypnotizováno" do přesvědčení, že nic takového, jako skřítkové a víly (neboli duchové přírody) neexistuje. A pak zase vyroste tohle dítě, založí vlastní rodinu a začne odrazovat od vidění a her s duchy přírody vlastní děti!

To obyvatelé Dálného východu, ale i keltských oblastí jako je Irsko. vědí víc. Duchové přírody skutečně existují, bez ohledu na to, zda jim říkáme rusalky nebo permoníci. Ať je nazýváme jakkoli, reálně existují, jsou prospěšní, a člověk ve svém ignorantství, nevědomosti a nadutosti existenci těchto bytostí popírá. Sám se tím připravuje o úchvatné prožitky a

zázračnou pokladnici moudrého věděni, protože duchové přírody těm, které si oblíbí, pomáhají. Dobro prokazují těm, kteří v ně věří.

Nadvědomí nezná hranic poznání. Schopnosti lidského, tedy hmotného těla, však omezením podléhají. Ve spánku téměř každý vychází z těla, ale po probuzení řekne, že se mu něco zdálo, protože i v této souvislosti jsou lidé vychováváni k přesvědčení, že pouze pozemský život má smysl, a že není možné, aby ve spánku někam cestovali. A tak jsou úžasné zážitky racionalizovány jakožto „sny".

Mnoho lidí, kteří naopak věří, dokáží skutečně tělo podle přání opustit,

a mohou se od něj dostat rychle a daleko, a vrátit se do těla o několik hodin později, s plným a zřetelným vědomím všeho, co podnikli, viděli, zažili. Téměř každý dokáže opustit tělo a astrálně cestovat, ale člověk musí věřit, že to dokáže. Je to k ničemu, brzdit se zápornými myšlenkami pochyb či přesvědčení, že „tohle já nedokážu". Astrální cestování je ve skutečnosti poměrně snadné, jakmile člověk překoná první překážku — svůj vlastní strach.

Strach je veliká brzda. Většina lidí musí nejprve potlačit instinktivní obavu, že opustit tělo znamená zemřít. Někteří mají smrtelný strach, že kdyby z těla vystoupili, nemuselo by se jim podařit dostat se do něj zpátky, nebo že by jim ho mohla obsadit nějaká jiná bytost. To je naprosto vyloučené, pokud tomu člověk sám „neotevře brány" právě vlastní hrůzou.

Do těla se můžete vždycky vrátit, POKAŽDÉ, stejně, jako se po nočním spánku denně probouzíte. Obávejte se jen a jen jediného — vlastního strachu! Pouze panika dokáže přivodit nebezpečí. Všichni ostatně víme, že to, čeho se nejvíc obáváme, se téměř nikdy nestane!

Další překážkou — hned po strachu — je myšlenka; přemýšlení a uvažování představují skutečný problém. Tyto dva pochody — myšlenka a úvaha, mohou člověku zabránit slézat velehory. Úvahy varují, že nás smeknutí strhne do propasti a zůstane po nás jen mastný flek. Takové přemýšlení a zvažování je třeba potlačit. Naneštěstí mají oba tyto fenomény nevhodná jména. Myšlení! Přemýšleli jste vlastně vůbec kdy o přemýšlení? Co je to myšlenka? Kde se proces myšlení odehrává? Myslíte vrškem hlavy nebo temenem? Zasahuje myšlení i oblast obočí nebo uší? Přestáváte myslet, když oči zavřete? To jistě ne, že? Vaše myšlenka je vždy v místě, na které se soustřeďuje vaše pozornost. Na kteroukoli oblast těla ji upřete, tou budete i myslet. Tato prostá, základní skutečnost vám může pomoci vystoupit z těla a dostat se do astrálu, může vašemu astrálnímu tělu pomoci vznést se vysoko, lehounce jako vánek. Zamyslete se nad tím, znovu si pročtěte tuto lekci, přemýšlejte o myšlení a vzpomeňte si, jak často vás vaše myšlení brzdilo, protože jste mysleli na překážky a malovali čerty na

zeď. Třeba jste se ocitli sami o půlnoci v domě; za okny kvílel vítr — a vám hned přišli na mysl noční lupiči a už jste si představovali, jak se tam za záclonou kdosi schovává a chystá se po vás skočit. A právě tady může myšlenka uškodit! Zamyslete se ale nad myšlením ještě hlouběji.

Bolí vás zub a váhavě se vypravíte k zubaři. Ten vám oznámí, že zub musí ven, a vy se začnete bát, že to bude bolet. Sedíte v zubařském křesle a tetelíte se strachy. Jakmile se lékaři v rukou objeví injekce, kterou vám hodlá píchnout, samovolně se schoulíte a možná i zblednete. Jste tak přesvědčeni, že to bude bolet, že úplně prožijete, jak do vás ta jehla proniká a pak přijde to příšerné páčení, kterým se zkrvavený zub uvolní. Třeba se i obáváte, že z tohoto otřesu omdlíte, a tak si strach živíte a tím, že všechny své myšlenky i veškeré soustředění upínáte k zubu a sami si způsobujete, že to bolí víc a víc! Vynakládáte veškerou energii na to, aby to bolelo co nejvíc. Kdybyste místo toho myšlenky nenucené odvrátili, kam se podějí? Do hlavy? Jak to víte? Cítíte je tam? Myšlenka je v místě, na něž soustředíte pozornost. Myšlenky dlí ve vašem nitru jen proto, že o sobě přemýšlíte a domníváte se, že vám v nitru sídlit musejí. Myšlenka je však tam, kde ji mít chcete. Je tam, kam ji nasměrujete.

Vraťme se k tomu, že „myšlenka je tam, kam soustředíte pozornost". V bitevní vřavě byli muži často postřeleni či utrpěli bodnou ránu, a vůbec neprocítili bolest. Někdy dokonce i určitou dobu trvalo, než si vůbec svého zranění povšimli. Teprve, když měli čas na to myslet, cítili bolest a třeba se zhroutili v šoku! Ale podobné přemýšlení, rozvažování a strach jsou překážkami našeho duchovního růstu, jsou jako dýchavičné řinčení stroje, které zpomaluje a zkresluje pokyny nadvědomí.

Kdyby člověk nebyl zahlušen vlastními nesmyslnými obavami a omezeními, dokázal by se povznést do roviny nadčlověka, jehož tělesné i duševní schopnosti by prudce vzrostly. Dejme si příklad: slaboučký, plachý muž, se svalstvem úplně ochablým, sejde z chodníku do rušného silničního provozu. Je duchem nepřítomen, a myslí kdoví na co, snad na své záležitosti, či jak se bude tvářit manželka, až přijde večer domů. Nebo dumá nad svými dluhy. Najednou za ním zatroubí klakson, a tenhle muž — aniž by uvažoval! — se ocitne zpátky na chodníku tak ohromným skokem, že by to za běžných okolností nesvedl ani nejtrénovanější atlet! Kdyby se tomu muži postavil do cesty myšlenkový proces, nestihl by to, a auto by jej bylo srazilo. Stav roztěkanosti umožnil nepřetržitě bdícímu nadvědomí zgalvanizovat svalstvo dávkou chemických látek (jako např. adrenalin), což tomu člověku umožnilo učinit skok mnohokrát přesahující jeho normální schopnosti a předvést výbuch energie, překračující rychlost vědomé myšlenky.

V západní společnosti se lidé odmalička učí, že myšlením, tedy rozumem, „se člověk liší od zvířat". Neřízené myšlení ale člověka udržuje na nižším stupni, než je mnoho zvířat, která jsou vědomé astrální cesty schopna! Snad každý uzná, že např. kočky vidí věci, které lidem unikají. Většina z nás má nějakou zkušenost se zvířaty, která zjevně viděla přízrak, nebo cítila neštěstí mnohem dřív, nežli člověk. Zvířata totiž používají odlišný systém než „myšlení" a „rozum". A to můžeme my také! Nejdřív se ale musíme naučit řídit své myšlení a ovládat ty roztřepané nitky nanicovatých myšlenek, které se nám neustále vkrádají na mysl. Usaďte se někde, kde budete mít pohodlí, kde se můžete zcela uvolnit a kde vás nikdo nebude rušit. Chcete–li, zhasněte světlo, protože v těchto situacích může rozptylovat. Chvilku nenucené seďte a přemýšlejte o vlastních myšlenkách, pozorujte je a všímejte si, jak se vám vkrádají do vědomí, a každá se dožaduje vaší pozornosti: hádka s tím chlapem na úřadě, nezaplacené faktury, závratné životní náklady, neutěšená světová situace a co všechno byste rádi řekli šéfovi… Všechno to smeťte pryč!

Představte si, že sedíte v zatemnělé místnosti v posledním patře mrakodrapu. Před sebou vidíte široké, panoramatické okno, zakryté černou roletou bez vzorku, hladkou, není na ní nic, co by rozptylovalo vaše soustředění. Upněte pozornost na tu roletu. Nejdřív se přesvědčte, že se už žádné myšlenky nepokoušejí vloudit do vašeho vědomí (jež představuje ona černá roleta), a pokud se tam nějaké derou, zažeňte je, smeťte je s rolety pryč! Dokážete to, je to jen otázka cviku. Chvíli se myšlenky budou pokoušet přes okraj černé rolety přehoupnout zpět, ale vy je zase vystrčte, násilím je popadněte — a ven! Pak se zas soustřeďte na roletu a přinuťte se ji zvednout, abyste mohli vyhlédnout na to, co je za ní.

A když se tak na tu imaginární černou roletu díváte, zpozorujete, že se na její povrch pokoušejí prodrat všelijaké podivné myšlenky, že se snaží proklouznout zpět a zaujmout vaši pozornost. Zatlačte je. Vědomým úsilím je zažeňte, nedovolte jim rozptylovat vaše soustředění. (Ale ano, jsme si vědomi, že se opakujeme, chceme vám to jen „natlouct do hlavy").

Až se vám začne dařit po nějakou dobu udržet ten pocit naprosté tmy, zaplaví vás na okamžik jakýsi pocit průlomu, jako by se trhal pergamen, a potom budete moci nahlédnout za hranice našeho běžného světa a vkročit do světa odlišné dimenze, kde prostor a čas mají úplně jinou poďobu. Když tohle cvičení budete provádět a trénovat, zjistíte, že vlastní myšlení umíte řídit, jako to dokáží všichni zasvěcenci a mistři.

Zkoušejte a nepolevujte, protože chcete–li pokročit dál, musíte trénovat a trénovat, dokud se nezbavíte veškerých planých myšlenek.

9. LEKCE

V předchozí lekci jsme se zabývali zásadními otázkami, týkajícími se myšleni, a stanovili jsme, že myšlenka se ubírá tam, kam ji zacílíme. Díky tomuto poznatku můžeme skutečně vystoupit z těla a cestovat astrálem. Zopakujme si to.

Myšlenka je tam, kde chcete, aby byla, třeba i mimo vás. Procvičíme si to. I v tomto případě budete potřebovat místo, kde budete sami, kde vás nic nerozptýlí. Pokusíte se vystoupit z těla. Musíte tedy být o samotě a musíte se uvolnit. Pro větší pohodlí navrhujeme, abyste si lehli, nejlépe na postel. Ujistěte se, že nikdo nevejde a pokus vám nezmaří. Když jste se tedy uvelebili, soustřeďte pozornost do nějakého bodu před sebou, vzdáleného přibližně 180 cm, zavřete oči, soustřeďte se a PŘIMĚJTE SE představit si, jak vy, vaše skutečné astrální JÁ, se na vaše tělo z té vzdálenosti 180 cm dívá. Myslete na to! Cvičte to! Trénujte soustředění. Pak, jak budete získávat praxi, pocítíte náhle cosi skoro jako slabý elektrický šok a uvidíte před sebou své tělo ležet ve vzdálenosti 180 cm, se zavřenýma očima.

Zpočátku bude vyžadovat značné úsilí k tomuto výsledku se propracovat. Můžete mít pocit, že jste se ocitli uvnitř pořádného gumového míče a chcete si prorazit cestu ven. Tlačíte a tlačíte, namáháte se a máte dojem, že se nic neděje. Náhle pocítíte, že je to tady, a prudce vyrazíte ven — a zachytíte závan podobný, jako když se propíchne dětský balónek. Nepropadejte panice, nepoddejte se strachu, protože když se vám podaří zachovat klid, budete cestovat dál a dál, a při budoucích astrálních projekcích už takové nesnáze prožívat nebudete. Pokud se vás totiž zmocní strach, strhne vás to zpátky do hmotného těla, a vy budete muset začínat znovu od začátku, a někdy jindy. Vmrští–li vás to tímto způsobem zpět do těla, nemá smysl toho dne se pokoušet znova a znova o totéž, sotva by se vám to podařilo. Lépe bude nejprve se vyspat a odpočinout si.

Postupme dál a představme si, že jste se touto snadnou a nenáročnou metodou dostali z těla ven, a že tam stojíte, díváte se na fyzickou složku své bytosti, a přemýšlíte, co dál. Ted už se svým tělem neobírejte, od této chvíle ho takto budete vídat dosti často. Raději zkuste tohle: proplujte pokojem, jako když se pozvolna vznáší mýdlová bublina. Vždyť nyní vážíte míň, než ona. Nemůžete spadnout, ani se poranit. Nechte své hmotné tělo pohodlně odpočívat. Zabezpečili jste ho přece už dřív, než jste své astrální tělo vyňali ze schránky těla hmotného. Ujistili jste se, že vaše fyzické tělo leží pěkně v pohodlné poloze, jinak by se vám po návratu mohlo stát, že budete mít přeleženou ruku nebo ztuhlou šíji. Přesvědčte se,

že kolem sebe nemáte hrboly ani hrany, které by vás tlačily protože kdybyste třeba nechali paži hmotného těla viset přes okraj pelesti, mohl by v ní vzniknout tlak na nerv a dostali byste „mravenčení". Proto se každopádně, dřív než se pustíte do jakýchkoliv pokusů o přestup do astrálního těla, postarejte, aby vaše fyzické tělo bylo v naprostém pohodlí.

A teď se nechte unášet a plujte pokojem, zvolna, jako ta mýdlová bublina, nesená toulavým vzdušným proudem. Prozkoumejte strop a místa, kam běžně nevidíte. Zvykejte si na tuhle základní jednoduchou astrální cestu, protože dokud nepřivyknete vznášení se po místnosti, nemůžete se odvážit ven.

Přibližme si to ještě jinak. Ona ta astrální cesta je ve skutečnosti snadná, a nic na tom není, pokud sami sobě dovolíte uvěřit, že to dokážete. Za žádných okolností a v žádném případě byste se neměli poddávat strachu, vždyť není čeho se bát. Astrální cesta je pouť ke svobodě. To jenom po návratu do těla máte důvod cítit se v žaláři, spoutáni se zemí, obtěžkáni břemenem těla, které ne příliš dobře reaguje na duchovní povely. Ne, k astrální cestě strach nepatří, vůbec se s ní neslučuje.

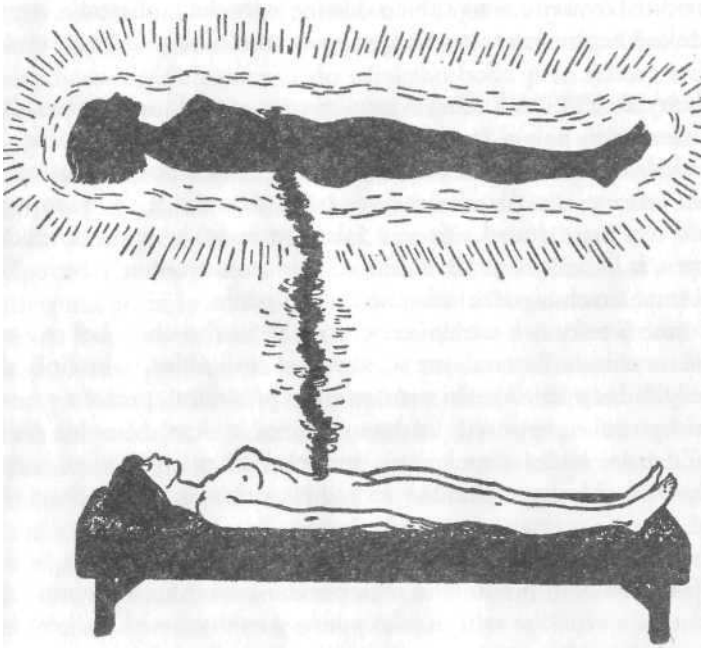
Zopakujme si pokyny k astrální cestě z trochu jiného úhlu. Ležíte v posteli rovně na zádech. Postarali jste se, abyste se cítili úplně pohodlně, aby vás netlačily žádné výčnělky, ani nemáte nohu přes nohu, protože v místě překřížení by vám nohy mohly ztuhnout, neboť by krev nemohla řádně proudit. Zůstaňte klidní a spokojeni, oproštěni od rušivých vlivů, nezatíženi trápením. Myslete výhradně na to, jak dostat astrální tělo z těla hmotného.

Stále víc a více se uvolňujete. Představte si, jak se přízračný obrys, odpovídající zhruba vašemu hmotnému tělu, pozvolna od tohoto pozemského těla odpoutává a vznáší se vzhůru jako pouťový balónek v lehoučkém letním vánku. Nechte ho stoupat, a mějte stále oči zavřené, jinak se vám při prvních dvou — třech pokusech může stát, že budete tak vyjevení, že sebou prudce škubnete, a to by mohlo vaše astrální tělo „navinout" zpátky, na jeho obvyklé místo ve hmotném těle.

Lidé sebou při usínání často trhnou takovým zvláštním způsobem, velmi často tak silně, že je to přivede zpět k plnému vědomí. Tento záškub způsobuje příliš prudké oddělení astrálního těla od fyzického, protože, jak už jsme se zmínili, téměř každý z nás v noci astrálem cestuje, třebaže většina lidí se na toto cestování vědomě nepamatuje. Vraťme se ale zpátky k našemu astrálnímu tělu.

Myslete na to, jak se vaše astrální tělo snadno postupně odděluje od fyzického a stoupá do výšky 1—1,5 metru. Tam se nad ním s lehkým pohupováním zastaví. Snad jste někdy při usínání zažili takový pocit

kolébání se. je to astrální pohupování. Jak už jsme řekli, nastává to, když se nad vaším fyzickým tělem vznáší tělo astrální a trochu se pohupuje. Obě těla jsou v pupeční krajině spojena stříbrnou šňůrou (obr. 8).

Obr. 8. Opouštění těla.

Nedívejte se příliš zblízka, protože jak už jsme vás upozornili, mohli byste sebou úžasem trhnout, a to vaše astrální tělo stáhne zpět do fyzického, takže budete muset celý postup opakovat někdy jindy. Předpokládejme, že našeho varování budete dbát, nezachvějete se, a astrální tělo se tudíž bude dál vznášet nad hmotným. Pár okamžiků se do ničeho nepouštějte, ani na nic příliš nemyslete, jen jemně dýchejte, protože tohle je váš první astrální zážitek, jste poprvé VĚDOMÉ mimo tělo, a musíte si dát pozor.

Nebojíte–li se tedy, a tím pádem sebou neškubnete, astrální tělo pomalu odplyne, prostě se přenese přes postel, kde se úplně pozvolna, bez jakéhokoliv nárazu, spustí k zemi, až se nohy dotknou, či téměř dotknou podlahy. Po dovršení tohoto „měkkého přistání" se už astrálním tělem můžete podívat na tělo fyzické a přenést svůj vjem zpět.

Až se na své fyzické tělo zahledíte, zmocní se vás nepříjemný pocit, a předesíláme, že je to často až ponižující zážitek. Mnohý z nás má totiž o vlastním vzhledu úplně zkreslenou představu. Vzpomínáte si, jaké to bylo, když jste poprvé slyšeli z magnetofonového záznamu vlastní hlas? Mohlo se vám stát, že napoprvé jste se při vší upřímnosti zdráhali uvěřit, že tohle je vůbec váš hlas a napadlo vás, že vám někdo chce provést nějaký trik či snad že přístroj nahrává špatně.

Když tedy poprvé slyší vlastní hlas ze zvukové nahrávky, člověk nevěří svým uším, úplně se lekne a stydí se za něj. A teď jen počkejte, až poprvé tímto způsobem spatříte své hmotné tělo! Budete tam stát v těle astrálním, v němž bude v tu chvíli plně sídlit i vaše vědomí, a budete shlížet na své ležící tělo fyzické. Se svými tělesnými proporcemi ani s pokožkou nebudete spokojeni. Budou vás šokovat rysy obličeje i výraz tváře, a až ještě o něco pokročíte a budete umět nahlédnout do vlastní mysli a spatříte určité své manýry a strachy, může vás to tak vylekat, že vás to o překot vtáhne zpátky do hmotného těla! Předpokládejme nicméně, že se při tomto svém prvním setkání se sebou samými ovládnete. Co přijde dál? Musíte se rozhodnout, kam se vydáte, čemu se budete věnovat, co chcete vidět. Nejsnazší řešení je navštívit někoho, s kým se dobře znáte, např. blízkého příbuzného, žijícího v sousedním městě. Hlavně by to měla být osoba, ke které často chodíte, protože si ji musíte přesně vybavit a vizualizovat si, kde žije a kudy se k ní přesně jde. Mějte na paměti, že je to pro vás nová věc. Nové je to, že něco takového děláte vědomě — a půjdete proto po stejné trase, jako když jdete normálním způsobem.

Vykročte z pokoje a vyjděte na ulici (v astrálním stavu se pochopitelně nemusíte bát, že vás někdo uvidí). Dejte se cestou, kudy byste se normálně Pustili a stále mějte na mysli obraz člověka, za kterým míříte, a jak se tam jde. A pak se už velice rychle, mnohem rychleji než by dokázalo to nejrychlejší auto, ocitnete před domem svého přítele nebo příbuzného.

Až budete zběhlejší, dokážete se vypravit kamkoliv, a moře, oceány či hory vám v cestě nebudou překážkou. Budete moci podle libosti navštívit všechna města i země světa.

Někoho napadne: „A co když se někam dostanu, a pak netrefím zpátky? Co potom?" Odpověď zní, že zabloudit nemůžete. Ztratit se je úplně nemožné. A v astrálním stavu je úplně vyloučeno, abyste se ztratili, zranili se, nebo zjistili, že vám tělo mezitím někdo obsadil. Pokud se k vašemu tělu někdo přiblíží, když právě astrálně cestujete, tělo vyšle poplašný signál a „vtáhne" vás zpátky rychlostí myšlenky. Nemůže vám to způsobit újmu. Škodu si můžete přivodit jedině strachem. Proto se nebojte a zkoušejte to. Cestou pokusů dojdete k uskutečnění všech nadějí a tužeb, týkajících se

astrálních cest.

Ve vědomém astrálním stavu brzy uvidíte barvy mnohem zřetelněji, než za normálních okolností. Všechno se bude třpytit životem. Dokonce můžete kolem sebe zahlédnout „částice života" v podobě světelných bodů. Je to životní síla Země, a když skrze ni projdete, naplní vás silou a odvahou.

Na tyto cesty si ale nelze s sebou nic brát, ani si z nich něco přinést. Za určitých podmínek, a ty mohou být splněny jen dlouhodobou zkušenosti, je sice možné před jasnovidcem se zmaterializovat, ale není vůbec snadné přibližovat se v tomto stavu k lidem a provádět diagnózy jejich zdravotního stavu, k tomu je třeba náležité průpravy, bez ní člověk o něčem podobném nemůže vůbec mluvit. Lze se však odebrat do obchodu, prohlédnout si zboží a rozhodnout se, co si tam příští den koupíte. Ano, to je docela dobře možné. Když obchod takto astrálně navštívíte, často si všimnete kazů nebo úplných zmetků, a to i u zboží velice drahého.

Když se z astrálního těla chcete vrátit zpět do fyzického, naprosto klidné na hmotné tělo pomyslete, představte si, jak se do něj vracíte a jak do něj znovu vstupujete. Jakmile si toto pomyslíte, ocitnete se jakoby v rychlostním víru, nebo zaznamenáte okamžitý přesun z místa, kde se právě nalézáte, zpátky nad své ležící hmotné tělo, do výšky asi 1—1,5 metru. Shledáte, že jste zase zpátky, že se vznášíte a zlehýnka kolébáte, jako ve chvíli, kdy jste se z těla vyhoupli. Poddejte se pozvolnému, skutečně pomalému klesání zpět do těla, protože obě těla musejí dosáhnout naprosté synchronizace.

Provedete–li to správně, ponoříte se zpátky bez zpětného nárazu nebo zachvění a bez jakéhokoli jiného pocitu, s výjimkou toho, že si hmotné tělo uvědomíte jako studenou a těžkou masu.

Budete–li si ovšem počínat neobratně a nesrovnáte obě těla přesně, nebo vás někdo vyruší, a budete zpátky vrženi o překot, může vás rozbolet hlava, můžete dostat i migrénu. V takovém případě se musíte pokusit znovu usnout, či vědomě se vrátit do astrálu, protože dokud obě vaše těla nebudou srovnána v přesné linii, bolesti hlavy se nezbavíte. Není nad čím se znepokojovat, protože opravdu stačí jen znovu usnout, třeba jen na chvilku, nebo se vědomě znovu odebrat do astrálu.

Až se vrátíte do hmotného těla, budete se cítit ztuhlí, jako byste na sebe navlékli vyprané, ještě nedoschlé a protivně vlhké prádlo. Dokud si na to nezvyknete, bude vám návrat do těla působit poněkud nepříjemné pocity a také zjistíte, že všechny ty nádherné astrální barvy najednou vybledly, Mnohé z nich hmotným tělem totiž vůbec nevidíme a také množství zvuků, které jste v astrálu slyšeli, se pro hmotný sluch stane nezachytitelným. Ale to nevadí, žijete na tomto světě, abyste se tu něco naučili, a až získáte

zkušenosti, pro které jste se sem zrodili, budete z pout pozemských svazků uvolněni. Až hmotné tělo s konečnou platností opustíte, a stříbrná šňůra se přetrhne, vstoupíte do království ještě mnohem vyšších, než je astrální svět.

Zkoušejte astrální cestování znovu a znovu. Odhoďte veškeré obavy, protože nebojíte–li se, nemáte opravdu z čeho mít strach. Nic zlého se vám nemůže stát, může vás potkat jen radost.

10. LEKCE

Řekli jsme, že „není čeho se bát, leda samotného strachu", a znovu zdůrazňujeme, že když se člověk nelekne, není astrální cestování vůbec nebezpečné, bez ohledu na to, jak daleko člověk cestuje, a jakou rychlostí. Můžete se však zeptat, čeho byste se vlastně měli bát. Věnujme proto tuto lekci problematice strachu a tomu, čeho by se člověk bát neměl!

Strach je velice záporný postoj, kterým je naše vyšší vnímání rozleptáváno. Nezáleží na tom, čeho se bojíme. Strach je škodlivý v jakékoliv formě.

Lidé mívají strach, že když se dostanou do astrálu, nemusí se jim podařit vrátit se zpátky. Do těla je návrat možný vždycky, pokud opravdu

neumíráte, to znamená dokud nevypršel váš čas k životu na tomto světě

vyměřený, a to, dovolíte–li, nemá s pobytem v astrálu nic společného. Může se stát, to připouštíme, že člověk podlehne strachu až ochromujícímu,a v tom případě není leknutím schopen udělat vůbec nic. Nachází–li se takto vyděšený člověk v astrálu, může mu hrůzou ochrnout i tělo astrální. Takto neschopen pohybu pochopitelně zbrzdí i svůj návrat do pozemského těla, než síla úděsu poleví. Strach se nakonec zmírní, protože každý pocit v sobě dokážeme podržet jen po určitou dobu. A tak vylekaný člověk svým strachem pouze dokonale bezpečný návrat do fyzického těla odkládá.

Člověk nepředstavuje jedinou formu života, pohybující se v astrálu, stejně jako lidé nejsou jedinou formou života na této planetě. Setkáváme se tu s příjemnými bytostmi, jako jsou kočky a psi, koně a ptáci, abychom uvedli alespoň některé. Vyskytují se ale i tvorové nepříjemní, jako kousaví pavouci nebo hadi. schopní uštknout. Existují i další odpudivé bytosti — jako choroboplodné zárodky nebo mikrobi, kteří nám mohou škodit a ohrožovat nás. Pokud jste někdy měli možnost pozorovat choroboplodné zárodky pod silným mikroskopem, spatřili jste bytosti tak neuvěřitelného vzhledu, že vám to mohlo připadat, jako byste se ocitli v pohádkové říši draků. V astrálu se vyskytuje spousta věcí podivnějších, než cokoliv, s čím se můžete setkat na Zemi.

V astrálu můžeme narazit na pozoruhodná stvoření lidského původu, nebo i na jiné bytosti, např. na duchy přírody. Ti mimochodem bývají téměř vždy hodní a příjemní. Ale vyskytují se tam i strašlivá stvoření, s nimiž se zajisté museli setkat někteří tvůrci mytologických příběhů a legend, neboť se podobají právě ďáblům, satyrům a dalším postavám, oživujícím mýty. Některé z těchto bytostí jsou nižší elementálové, kteří se

později mohou stát lidmi, anebo ve svém vývoji odbočí do říše zvířecí. Ať už však postoupí kamkoliv, v tomto evolučním stádiu jsou skutečně nepříjemní.

Stojí za zmínku, že opilci, kteří vídávají „růžové slony" a všelijaké další pozoruhodné přízraky, ve skutečnosti opravdu tento druh zjevení vidí. Alkoholici jsou lidé, kteří v opilosti opouštějí hmotné tělo a v astrálu klesají do nejnižších úrovní. Tady narazí na opravdu odporné bytosti, a když se pijan později vzpamatuje — jak jen to u notorika je možné! má v docela živé paměti, co viděl. Zpít se do němoty je tedy skutečně způsob, jak vstoupit do astrálního světa a zážitek si zapamatovat. Není to ale cesta, kterou bychom vám mohli doporučit, protože se jí dostanete pouze do těch nejnižších a tudíž nejhorších astrálních rovin. Dnes, zvláště v ústavech pro duševně choré, používají lékaři různých drog, které mají podobný účinek. Např. meskalin dokáže člověku natolik posunout vibrace, že je z fyzického těla doslova vymrštěn a katapultován do astrálu. Ani toto není způsob, který bychom mohli doporučit. Drogy a jim podobné formy výstupu z hmotného těla jsou skutečně špatné, protože poškozují naše nadvědomí.

Vraťme se ale k elementálům. Co tím výrazem míníme? Elementálové jsou vlastně prvotní formou duchovního života. Stojí o stupeň výš, než myšlenkové formy. Tato myšlenková ztvárnění jsou pouhé projekce vědomé nebo nevědomé lidské mysli, a žijí pouhým pseudoživotem. Myšlenkové formy tvořili už kněží starého Egypta, aby mumifikovaná těla velkých faraónů a slavných královen chránili před znesvěcovači prastarých hrobek. Tyto myšlenkové formy byly ztvárněny, aby odradily vetřelce, měly zaútočit na vědomí potenciálních vykradačů hrobek, aby na ně padla taková hrůza, že by se dali na útěk. Myšlenkovými formami se ale nyní hlouběji zabývat nebudeme, neboť jsou to jen nevědomé entity, nabité mentální energií dávno zemřelých kněží, kteří je postavili jakoby na stráž s úkolem střežit hrobky před vetřelci. My se raději vrátíme k elementálům.

Elementálové, jak už jsme řekli, jsou lidské bytosti na nejnižších stupních duchovního vývoje. Ve světě duchů, tedy v astrálním světě, představují přibližně to, co v lidském světě opice. Ty jsou nezodpovědné, škodolibé, často i nesnášenlivé a zlé, a moc jím to nemyslí. Jsou, dalo by se říci, pouhými oživenými kusy protoplazmy. Jelikož tedy elementálové zaujímají v astrálním světě podobnou pozici jako opice ve světě lidí, jsou to formy, které se jen tak bezcílně potloukají astrálem, povykují a dělají přišerné grimasy a útočná gesta na lidi putující astrálem, ale ve skutečnosti jim nemohou ublížit. To mějte stále na paměti: jsou neškodní.

Jestli jste někdy měli tu smůlu, že jste v ústavu pro choromyslné spatřili případy skutečně těžkých duševních poruch, zřejmě vás šokoval pohled na

některé z nejpostiženějších pacientů, kteří na člověka začnou výhružně nebo nesmyslně gestikulovat. Sliní a breptají, ale když se jim člověk energicky postaví, dají se vždy na ústup, neboť jsou na velice nízké mentální úrovni.

Když se pohybujete po nižších astrálních úrovních, můžete potkat některé z těchto lidí, lépe řečeno některé z těchto podivných exotických stvoření. Bázlivému cestovateli astrálem se stává, že ho tyto bytosti obklopí a snaží se ho postrašit. Nic ale nezmůžou, jsou skutečně úplně neškodní, jen se jich člověk nesmí zaleknout. Pokud je někdo v astrálním cestování teprve začátečník, často se v jeho blízkosti dvě tři takové nízké astrální bytosti shluknou a dávají pozor, jak si povede, podobně jako někteří lidé v očekávaní zábavy pokukují po novopečeném majiteli řidičského průkazu, když poprvé vyjíždí ven. Takoví diváci pokaždé doufají, že se přihodí něco legračního či dramatického, a podaří–li se jim nezkušeného řidiče zneklidnit ještě víc, nešťastník k velké zábavě přihlížejících může skutečně narazit do kandelábru nebo způsobit nějaký karambol. Tito diváci v podstatě nechovají zlé úmysly. Doufají jen v senzační podívanou, chtějí se pobavit na cizí účet. O totéž usilují i elementálové. Jde jim o laciné povyražení. Mají z lidských nesnází legraci, a proto, dáte–li před nimi najevo sebemenší strach, budou mít náramnou radost, a budou se po vás tím víc opičit, dělat divoké grimasy a výhružná gesta. Ve skutečnosti člověku nemohou ničím ublížit. Podobají se psům, kteří jen štěkají, podle rčení „pes, který štěká, nekouše". Platí, že vás mohou obtěžovat jen do té míry, do jaké jim to svým strachem umožníte.

Nebojte se, vůbec nic se vám nemůže stát. Vyjdete z těla, vstoupíte do astrálu a v 90—99 % případů se s žádným z těchto stvoření nesetkáte. Opakuji, že je uvidíte jen tehdy, budete–li v sobě před takovýmito bytostmi chovat strach. Jinak se astrálem normálně vznesete do vyšších rovin, až nad oblast jejich působení, neboť se vyskytují pouze na samém dně astrálu, stejně jako se červi hemží v bahně řeky či jezera. Když budete astrálními úrovněmi stoupat, uvidíte mnoho pozoruhodností. V dálce můžete zahlédnout majestátní a nádherné světelné záře. Pocházejí z úrovní existence, kam ještě nepatříte. Vzpomínáte si na naši klávesnici? Lidská bytost v době, kdy žije v těle z masa a kostí, dokáže zachytit pouhé tři, čtyři tóny, ale opuštěním těla a vstupem do astrálu se vám rozsah vnímaných „tónů" o něco rozšíří směrem vzhůru, tou měrou, že si uvědomíte, že před vámi leží věci dosud netušené velikosti. Některé z těchto „věcí" jsou právě tyto třpytivé záře, které svítí tak, že ani nedokážete postřehnout, čím vlastně jsou.

Spokojme se však zatím alespoň pobytem ve středním astrálu, kde se

můžeme setkat s příbuznými a přáteli, navštívit nejrůznější města na světě, uzřít jejich architekturu a přečíst si knihy v nejpodivnějších jazycích, neboť nezapomínejme, že ve středním astrálu rozumíme všem jazykům. V astrálním cestování je ale třeba se cvičit. Popíšeme vám, jak takový zážitek vypadá. Pokud budete trénovat, může se časem stát vaším vlastním prožitkem.

Den se naklonil a začaly se snášet večerní stíny, pod nimiž fialový soumrak postupně tmavne, až nakonec obloha úplně zčerná. Všude kolem se rozsvěcují světla, studená záře pouličního osvětlení, i nažloutlá světla domů, s nádechem barev záclon nebo okenních závěsů, jimiž prosvítají.

Tělo leží na posteli při plném vědomí, zcela uvolněné. Postupně v něm sílí pocit jakéhosi jemného vrzání, jakoby bylo někam unášeno proudem, posouvalo se. Pak jím proběhne zvláštní, docela nepatrný pocit svědění — a zvolna se oddělí. Nad tělem, spočívajícím na lůžku, se na konci zářící stříbrné šňůry utvořil oblak zpočátku nezřetelného tvaru, jako kdyby se ve vzduchu vznášela veliká kaňka. Zvolna se zformoval do obrysů lidského těla a vznesl se do výšky 1—1,2 metru, a tam se houpal a obracel. Za pár okamžiků se astrální tělo zvedlo ještě výš a nohy se nasměrovaly k zemi. Pomalu klesalo zpátky dolů, takže teď stojí v nohách postele a dívá se na hmotné tělo, z nějž právě vystoupilo, a k němuž je ještě připoutáno.

Mihotavé stíny se odkradly do koutů jako divná, pronásledovaná zvířata. Stříbrná šňůra pulzuje a září slabou, stříbřitě namodralou září. I vlastní astrální tělo je obklopeno modrým světlem. Astrální postava se rozhlédla a pak se podívala dolů na vlastní hmotné tělo, odpočívající pohodlné na lůžku. Oči mělo pěkně zavřené, nehýbalo se, ani se nezachvívalo, a celkově vypadalo, že pokojně spí. Stříbrná šňůra nebyla rozvibrovaná, nic nenasvědčovalo jakémukoli neklidu.

Astrální postava se spokojeně pomalu vznesla do vzduchu, prošla stropem pokoje a střechou do nočního vzduchu. Stříbrná šňůra se přiměřeně prodlužovala, ale neztenčovala se, jako by astrální postava byla balónkem, naplněným plynem a přivázaným k domu, kterým bylo fyzické tělo. A tak astrální tělo stoupalo, až bylo 50—100—200 metrů nad střechami domů. Tam se zastavilo, klouzavým letem zaplachtilo a rozhlédlo se. Z dalších domů v ulici, i z celého okolí, bylo vidět bledé, namodralé čáry stříbrných šňůr jiných lidí. Táhly se do výše a mizely někde v nekonečné dáli. Lidé každou noc astrálně cestují, ať už to vědí či ne, ale pouze ti privilegovaní, tedy ti, kteří cvičí, se vrací s jasným vědomím toho, co prožili.

Naše konkrétní astrální postava se vznáší ve výšce nad střechami, rozhlíží se a přemýšlí, kam se vydat. Nakonec se rozhodla vypravit do velice vzdálené země. V okamžiku, kdy se rozhodla, nabrala neuvěřitelnou

rychlost a vířivě, téměř rychlostí myšlenky, se nesla přes světadíly a moře, nad obrovskými hřbety vln s bělostnou hřívou pěny, zdvihající se do výšky.

Jednu chvíli pohlédla dolů, na velký parník, který plul po tom neklidném moři. Celý svítil a z jeho paluby se nesla hudba. Astrální postava letěla dál. rychleji než sám čas. Noc ustoupila předcházejícímu večeru, a to astrální postavě časově vyhovovalo, neboť večer se posléze změnil v pozdní odpoledne. To bylo vzápětí pohlceno polednem. Nakonec astrální postava v jasné sluneční záři spatřila to, za čím se vypravila — onu vzdálenou zemi, tak vroucně milovanou, a její obyvatele, které měla horoucně ráda. Měkce se snesla k zemi a neviděna, neslyšena, vmísila se mezi ty, kdož právě dleli ve hmotném těle.

Po nějaké době astrální postava ucítila naléhavé tahání a záškuby stříbrné šňůry. Velice daleko odsud, ve vzdálené zemi, začínalo opuštěné pozemské tělo cítit blížící se úsvit a volalo astrální tělo zpět. To chvilenku otálelo. ale nakonec už čím dál tím naléhavější výzvy nemohlo přehlížet. Astrální postava se tedy konečně vznesla do výše, na okamžik váhavě zakroužila jako cestovní holub, který se chce zorientovat, a už se bleskovou rychlostí nesla oblohou, nad zemí a mořem, zpátky nad střechu svého domu. Zachvívaly se i ostatní stříbrné šňůry, jak se vraceli do hmotných těl ostatní lidé. Naše astrální postava prošla střechou a skrze strop klesla k dřímajícímu hmotnému tělu. Měkce a pomalu se nad něj položila, do přesného zákrytu. Velice pečlivě a zvolna poklesla ještě níž a ponořila se zpět. Na okamžik ji zaplavil pocit značného chladu a otupělosti, spolu s dojmem silné, stlačující tíhy. Pryč byla lehkost, pocit volnosti i pestrost barev, vnímaných v astrálním těle. Převládl pocit chladu. Bylo to, jako by si člověk na teplé tělo navlékal mokré šatstvo.

Hmotné tělo se protáhlo, a otevřelo oči. Za okny nad obzorem probleskovaly první nejasné proužky denního světla. Tělo se pohnulo a promluvilo: „Pamatuji si vše, co jsem během noci zažil."

I vy můžete získat tyto zkušenosti. Můžete také cestovat astrálem a navštívit ty, které milujete, a čím silnější je pouto mezi vámi, tím snadněji se můžete navštěvovat. Chce to jen cvik a znovu cvik. Podle starých příběhů Dálného východu v pradávných dobách bylo vědomé astrální cestování přístupné celému lidstvu, ale protože tolik lidí této výsady zneužilo, byla mu odebrána. Avšak těm, kteří jsou ryzí, duchovně čistí, nácvik přinese uvolnění od únavného břemene těla, a dá jim možnost rozletět se, kam budou chtít.

Nepodaří se vám to za pět minut nebo za pět dní. Zásadní je si „představit", že to dokážete. V cokoliv věříte, tím se stáváte. O čemkoliv jste přesvědčeni, že to dokážete, to se vám opravdu zdaří. Jestliže máte

upřímnou víru, že něco zvládnete, úspěch je váš. A proto věřte, hluboce věřte a tréninkem se k vědomým astrálním cestám dopracujete.

Zdůrazňujeme znovu, že pohybujete–li se astrálem, nemáte se čeho bát, Nikdo vám nemůže ublížit, ať už je vzezření bytostí nižšího astrálu sebehrozivější. Dokud nepropadnete strachu, nemohou vám nic udělat. Nebojácnost vám zaručuje dokonalou ochranu.

Chcete to tedy zkusit, cvičit, a určit si cíl astrální výpravy? Lehněte si do postele, pochopitelně sami, a řekněte si, že dnes v noci se podíváte tam a tam, za tím a tím, a že ráno se probudíte, budete si všechno pamatovat. Dosažení tohoto předsevzetí je pouze otázkou cviku.

11. LEKCE

Problematika astrálního cestování je v každém případě zásadního významu, a proto považujeme za nezbytné věnovat tuto lekci dalším zásadám, týkajícím se této úchvatné činnosti.

Radíme vám prostudovat tuto lekci velice pečlivě a věnovat jí přinejmenším takovou pozornost, jako předchozím. Až ji prostudujete, zvolte si s předstihem několika dní večer, který pokusu o astrální cestu chcete zasvětit. Při přípravě na tento večer si v duchu opakujte, že tehdy a tehdy vystoupíte z těla a zachováte si přitom plné vědomí, tedy zapamatujete si všechno, co se přihodí.

Úspěch totiž značnou měrou závisí i na přípravě, na předem daném záměru, jehož chci dosáhnout. Ve starých dobách se lidé uchylovali k „zaříkávání", jinými slovy opakovali mantru (což je druh modlitby), jejímž cílem je ovládnout podvědomí. Opakováním takové mantry naše vědomí — které představuje pouze jednu desetinu nás samých — dokáže předat povel podvědomí. Můžete si sestavit například takovouto mantru: Tehdy a tehdy podniknu astrální cestu a uchovám si plné vědomí všeho, co prožiji a uvidím. Všechno si zapamatuji a po návratu do těla budu schopen všechno si vybavit. Zcela určitě se mi to podaří."

Tuto mantru opakujte vždy třikrát. Odrecitujte ji, zopakujte a na dotvrzení ji proneste i do třetice. Mechanismus tohoto počínání je totiž následující: když člověk něco prohlásí, k posunu podvědomí to nestačí, protože člověk od rána do večera vykládá ledacos, a ujišťujeme vás, že podvědomí si o vědomí myslí, že je to pěkný žvanil! Proto, když proneseme mantru jednou, podvědomí to k ničemu nepodnítí. Když totéž vyslovíme podruhé (a musíme to říkat přesně ve stejném znění), podvědomí jaksi „nastraží uši". Teprve při třetím vyslovení mantry se podvědomí, abychom tak řekli, konečně podiví, co je to za rozruch, naší mantře začne věnovat pozornost, převezme ji a uloží.

Jestliže tedy svou mantru vyslovíte třikrát ráno, zopakujete v poledne (samozřejmě, když jste sami), pak ještě odpoledne a před spaním, je to, jako když zatloukáte hřebík. Vezmete hřebík, opřete o dřevo, ale jediná rána nestačí. Musíte bušit tak dlouho, dokud neuvízne v požadované hloubce. A tak i opakování představuje údery, jimiž se zvolená myšlenka vpraví do pozornosti podvědomí.

To není vůbec nic nového, je to věc stará jako lidstvo samo. Za starých dob toho lidé o mantrách a opakovaných průpovědích věděli spoustu. To pouze my, lidé tohoto moderního věku, jsme zapomněli, nebo jsme v těchto

věcech zcyničtěli. A proto trváme na nutnosti pravidelného předříkávání vytvořené mantry. A nikomu se s tím nesvěřujte, protože narazíte–li náhodou na skeptika, začne se vám posmívat a mohl by do vás vnést pochyby. Pamatujte si, že právě výsměch a zasévání pochyb odnaučilo dospělé vidět duchy přírody a telepaticky rozmlouvat se zvířaty.

Vybrali jste si tedy příhodný večer některého z následujících dní, a když stanovený den nadejde, musíte se ze všech sil snažit udržet v klidu a být v míru se sebou i s celým světem. To je zásadní a důležité. Nesmíte v sobě nést pražádný vnitřní konflikt, který by vás rozlaďoval. Může se např. stát, že jste se toho dne s někým pohádali, a pak budete v hlavě přemílat, co všechno byste mu bývali byli řekli, kdybyste měli víc času promyslet si to. Budete přetřásat invektivy, které jste slyšeli, a veškerá vaše pozornost už nebude zaostřena na plánovanou astrální projekci. Pokud vás tedy určeného dne takový rozruch či úzkost potká, odložte zamýšlenou vědomou astrální cestu na den příhodnější. Jestliže naopak prožíváte den v klidu a stále na plánovanou astrální cestu myslíte, a předem se na ni v příjemném očekávání soustřeďujete, jako byste se nedočkavě těšili na cestu za milovaným člověkem, který bydlí tak daleko, že návštěva u něj by byla skutečnou událostí, odeberte se do ložnice. Zvolna se odstrojte, buďte úplně klidní a rovnoměrně a zhluboka dýchejte. Dříve než ulehnete, přesvědčte se, že váš noční oděv je opravdu pohodlný, to znamená, že není těsný u krku ani v pase, protože kdyby vás něco škrtilo, mohlo by to hmotné tělo podráždit a v osudnou chvíli způsobit rozptylující škubnutí. V ložnici by také měla být teplota, která je vám nejpříjemnější, tedy ani příliš horko, ani chladno. A přikrývka by neměla být příliš těžká, abyste se necítili zavaleni.

Potom v ložnici zhasněte a přesvědčte se, zda máte dobře staženou roletu či závěs, aby vám náhodou v nepravou chvíli do očí nezablikal nějaký zbloudilý paprsek světla. Když tohle všechno pěkně zvládnete, pohodlně ulehněte.

Hezky se uvelebte, najděte si příjemnou polohu a úplně a dokonale se uvolněte. Pokud to dokážete, neusínejte — i když, v případě, že jste mantru opakovali úspěšně, usnutí nebude vadit, a i jemu navzdory si všechno zapamatujete. Radíme vám ale: pokuste se neusnout, protože první vědomý výlet z těla za to skutečně stojí.

Když konečně pohodlně ležíte, pokud možno na zádech, představte si, že ze sebe vytlačujete nějaké jiné tělo, že ze sebe vystrkáváte přízračnou postavu těla astrálního. Možná ucítíte, jak se ve vás zvedá, jako když korek vyplouvá nad hladinu, a uvědomíte si, jak se uvolňuje z molekul vašeho hmotného těla. Dostaví se takové velice jemné zatetelení a v okamžiku, kdy už téměř odeznívá, dávejte pozor, protože právě tehdy často dochází k

trhnutí. A pokud je toto trhnutí příliš živelné, astrální tělo vám spadne zpět do fyzického.

Většina lidí, lépe řečeno prakticky všichni, během usínání zažila ten pocit zdánlivého pádu. Učení vědátoři tvrdí, že je to pozůstatek z dob, kdy člověk byl ještě opicí. Ve skutečnosti je tento pocit pádu vyvolán škubnutím, které zaviní, že čerstvě uvolněné astrální tělo je STRŽENO zpátky do těla hmotného. Člověka často takové trhnutí probudí až k plnému vědomí, a jedná se v podstatě o to, že tímto záškubem je astrální tělo vmeteno do fyzického těla dřív, než se dostane výš než 10—20 cm nad tělo hmotné.

Jste–li si vědomi tohoto rizika záškubu, dáte si na něj pozor — a proto na tahle úskalí pamatujte, pomůže vám to vyhnout se jim. Jakmile jemné tetelení pomine, nehýbejte se, a vzápětí se dostaví pocit chladu, a jako by z vás něco mizelo. Může se vám zdát, že cosi visí těsně nad vámi, jako by na vás z výšky padal polštář. Nenechte se tím vyvést z míry, a pokud se vám to podaří, další, co si uvědomíte, bude to, že se na sebe díváte od nohou postele nebo dokonce z výšky od stropu.

Prohlédněte si sebe sama s co největší vyrovnaností, jaké jste schopni, hned teď při této první příležitosti, protože už nikdy se neuvidíte tak přesně, jako při tomto prvním astrálním výletě. Podíváte se na sebe a bezpochyby vykřiknete úžasem, až poznáte, že to, co vidíte, je něco úplně jiného, než to, co jste očekávali. Jistě, znáte se z pohledu do zrcadla, ale ani v tom nejpřesnějším zrcadle člověk nevidí svůj skutečný odraz. Například levá a pravá strana jsou přehozeny, o dalších zkresleních nemluvě. Nic se nevyrovná tomu pocitu, když si poprvé stojíme tváří v tvář.

Až se na sebe vynadíváte, měli byste se začít pohybovat po ložnici. Skříň,prádelník — vidíte, jak snadno se všude dostanete? Prozkoumejte strop a další místa, kam běžně nedosáhnete. Bezpochyby na těch nepřístupných místech najdete spoustu prachu, což vám poslouží k dalšímu užitečnému pokusu: zkuste do toho prachu udělat prstem čáru! Nepůjde to, uvidíte. Prsty, dlaň i celá ruka proniknou pod povrch, zaboří se, a projdou i zdí, aniž byste to cítili.

Až se nasytíte toho, jak se pohybujete, podívejte se mezi své astrální a pozemské tělo. Vidíte, jak jiskří vaše stříbrná šňůra? Jestli jste se někdy náhodou dostali do staré, ještě fungující kovárny, vzpomenete si jistě, jak zajiskřil do ruda rozžhavený kov, když do něj kovář udeřil perlíkem. Tentokrát namísto jiskření barvy třešňové červeně uvidíte jiskření modré, nebo dokonce žluté. Když se pak od svého hmotného těla začnete vzdalovat, uvidíte, jak se stříbrná šňůra bez jakýchkoliv obtíží natahuje, aniž by se její průměr tenčil. Ještě jednou se na svoje pozemské tělo

zadívejte a pak se už vydejte tam, kam jste plánovali. Pomyslete na osobu nebo místo — tedy na zamýšlený cíl, a potom se už o nic nemusíte starat.

Stropem se vznesete vzhůru, uvidíte dům a jeho okolí. Pak, vzhledem k tomu, že půjde o vaši první vědomou astrální projekci, budete se k cíli přibližovat poměrně pomalu, a sice asi takovou rychlostí, že pod sebou rozeznáte terén. Až si na vědomé astrální cesty zvyknete, budete se přemisťovat rychlostí myšlenky, a až dokážete tohle, budete se moci vypravit kamkoliv, bez omezení.

Až budete v astrálním cestování zběhlí, budete se moci vydat nejenom kamkoliv na této planetě, ale i mimo ni. Astrální tělo nepotřebuje vzduch, proto se můžete vydat i do vesmíru a do vzdálených světů, jako to dělají jiní. Vzhledem k současnému stavu dnešní společnosti si to však bohužel nepamatují. Ale vy, pokud budete cvičit, můžete na tom být lépe.

Pokud se vám nedaří soustředit se na člověka, kterého byste takto rádi navštívili, vezměte si k ruce jeho fotografii, ale ne zarámovanou, protože když se v posteli otočíte, mohli byste ji upustit, rozbít sklo a třeba se i poranit. Takže si vezměte normální fotografii bez rámečku a podržte ji v rukou. Pak se na ni opravdu velice dlouze zahleďte, hned nato zhasněte a snažte se podržet v paměti co nejživější vjem tváře z obrázku. To vám váš záměr usnadní.

Někteří lidé však nejsou vědomých astrálních projekcí schopni, pokud jsou v pohodlí, sytí a v teple. Dokáží to, jen když se cítí špatně, když je jim zima či mají hlad. Je skutečně pravda, i když velice překvapivá, že existují lidé, kteří za tímto účelem pokaždé schválně snědí něco, co jim nedělá dobře, až z toho dostanou zažívací potíže. Teprve potom dokáží vědomě astrálně cestovat. Domníváme se, že je tomu tak proto, že astrální tělo za těchto okolností ve fyzickém těle strádá natolik, že ho co nejrychleji opustí.

V Tibetu a v Indii žijí poustevníci zazděni v celách, kde nespatří nikdy denní světlo. Dostávají jíst třeba jen jednou za tři dny a to pouze tolik, aby se udrželi naživu, a blikavý plamínek života v nich nevyhasl. Tito muži dokáží astrálně cestovat libovolně, a také takto cestují kamkoliv, kde se mohou něčemu naučit. Navštěvují třeba někoho, s kým telepaticky hovoří, nebo se odebírají do míst, kde mohou obrátit běh věcí k dobrému. Třeba se během vlastních astrálních cest s takovýmito mudrci setkáte, a pokud ano, bude vám to skutečně vzácným požehnáním, protože vám věnují čas, promluví s vámi a poradí vám, kudy se cestou osobního růstu dál ubírat, abyste dělali pokroky.

Čtěte si opakovaně tuto lekci. Zdůrazňujeme ještě jednou, že potřebujete jen víru a cvik, abyste i vy mohli začít vědomě astrálně cestovat, a alespoň na chvíli se oprostili od nesnází tohoto světa.

12. LEKCE

Provozování astrálních cest, jasnovidectví a podobným metafyzickým disciplinám se daří mnohem lépe, projdeme–li důkladnou průpravou. Metafyzika vyžaduje praxi, a to usilovnou a stálou. Nestačí přečíst pár tištěných návodů a nato bez tréninku vzlétnout na dalekou astrální cestu. Této praxi se musíte věnovat soustavně.

Nikdo by přece nečekal, že mu vzroste zahrada, pokud předtím nezasel do vhodné hlíny setbu. Bylo by nanejvýš podivné, kdyby ze žulové skály vyrazila nádherná růže. Proto se nedivte, že jasnovidectví či jiný druh okultního umění nekvete v mysli, připomínající džungli disharmonických myšlenek. Později se budeme obšírněji zabývat stavem klidu, protože dnešní zahlušení nicotnými myšlenkami, a nepřetržitý povyk televize a rozhlasu metafyzické talenty doslova ubíjejí!

Staří mudrci nabádali: „Bud klidné mysli a věz, že jsem s tebou." Dřív, než se odvážili napsat jedinou řádku, zasvětili metafyzickému bádání prakticky celý život. Také se odebírali do pustin, do míst, kde je nerušil hluk takzvané civilizace, kde je nic nerozptylovalo a nevytrhovalo ze soustředění. Vy máte výhodu, že z životních poznatků těchto mudrců starých dob můžete čerpat, aniž byste studiu museli věnovat většinu života. Pokud jste seriózní (kdybyste nebyli, asi byste knihu, jako je tahle, ani nečetli), budete chtít věnovat péči a pozornost přípravě na rychlý duchovní rozvoj, a nejlepší způsob jak začít, je naučit se nejprve relaxovat.

Většina lidí ani dobře neví, co výraz „uvolnění" vlastně znamená. Myslí si, že když se svalí do křesla, postačí to, ale ono to nepostačí. Při relaxaci musí celé vaše tělo jakoby povolit a veškeré svalstvo musíte zbavit napětí. Nemůžete udělat nic lepšího, než se učit od koček. Podívejte se, jak dokonale se kočka dokáže uvolnit. Přijde, párkrát se otočí kolem své osy, a pak se sesuje ve více či méně beztvarou hromádku. Kočka se nestará ani za mák o to, jestli jí trčí nohy, nebo je–li rozvalená. Když odpočívá a uvolněně leží, na nic jiného nemyslí. Klidně se položí a v tu ránu spí.

Snad každý si uvědomuje, že kočka vidí, co člověk nevidí. To proto, že její záběr na naší pomyslné klávesnici je vyšší. Může libovolně nahlížet do astrálu a astrální cesta je pro ni snazší, než pro nás projít se pokojem. Pokusme se tedy vyrovnat se kočkám, pak budeme na dobré cestě a svůj dům metafyzického vědění postavíme na pevném a spolehlivém základě.

Takže, umíte se uvolnit? Dokážete se úplně poddat a naladit na zachycování vjemů? Ukažme si, jak postupovat. Lehněte si do libovolné pohodlné pozice. Natáhněte jakkoliv ruce či nohy, udělejte si úplné

pohodlí. Veškeré umění relaxace spočívá právě v tom, umět si udělat pohodlí. Nejlépe se uvolníte v soukromí vlastního pokoje, protože mnozí lidé, zvláště ženy, nechtějí, aby je kdokoliv přistihl v póze, kterou mylně považují za nevzhlednou. Chcete–li se tedy uvolnit, odložte stranou své obvyklé představy o půvabu a zahoďte konvence.

Představte si své tělo jako ostrov, obydlený velice malými lidičkami, kteří vás vždycky poslechnou na slovo. Nebo si můžete myslet, že vaše tělo je nějaká rozlehlá tovární hala s vysoce specializovanými a nadmíru ukázněnými techniky u různých ovládacích mechanismů v nervových centrech po celém těle. Až se budete chtít uvolnit, oznamte těmto svým dělníčkům, že se továrna zavírá. Sdělte jim, že si momentálně přejete, aby se rozešli. Ať „zastaví stroje'", vypnou nervová centra a na chvíli jdou pryč.

Až budete hezky pohodlně ležet, soustředěně si představujte, že máte dav těchto malých lidiček v prstech u nohou, v chodidlech, lýtkách, v kolenou, všude. Předpokládejte, že shlížíte na svoje tělo a na všechny ty malinké lidičky, kteří vám udržují v provozu svalstvo i celý nervový systém. Shlédněte na ně, jako byste byli nějaká veliká postava, pozorující je z výšky oblohy. Podívejte se na tento svůj národ a potom k nim v duchu promluvte. Vybídněte je, ať vám vyjdou z nohou, ať vám vypochodují z rukou, dejte jim pokyn, ať se shromáždí mezi hrudní kostí a pupeční krajinou. Když si pojedete prstem dolů po přední části trupu prostředkem mezi žebry, ucítíte tuhý výčnělek a právě ten se jmenuje kost hrudní. Jděte prstem ještě o kousek níž až tam, kde tato kost končí. Právě v prostoru mezi tímto bodem a pupkem se nachází hledané místo. Všem svým lidičkám nařiďte soustředit se tam a představte si, jak pochodují končetinami ve spořádaných skupinkách, jako když na konci směny dělníci odcházejí z rušné továrny. Aby se mohli na určeném místě shromáždit, musejí vám odejít z rukou a nohou, a tím se vaše končetiny zbaví napětí, dokonce budou úplně bezvládné, neboť právě tyto postavičky ve vás zajišťují „chod strojovny" vašeho těla. Napájejí jeho retranslační stanice a nervová centra. Ruce a nohy se zbaví jakéhokoliv pocitu napětí nebo únavy, ale neztuhnou vám. Dá se říci, že je téměř přestanete vnímat.

Nyní máte všechny své malé lidičky na předem vytýčeném místě, jako dav dělníků na politickém shromáždění. Na pár okamžiků se na ně ve své představivosti zahleďte, všechny je pohledem obejměte, a pak jim důvěrně, ale pevně oznamte, že teď musí z vašeho těla odejít, a že včas dostanou pokyn vrátit se. Teď, když meditujete a relaxujete, vás prostě musejí nechat na pokoji.

Představte si stříbrnou šňůru, jak se táhne z vašeho fyzického těla a vede do vznešených nebeských říší. Představte si ji jako tunel, jako podzemní

dráhu, a v ní všechny ty cestující v dopravní špičce velkoměst, jako je Londýn, New York či Moskva. Představte si, jak všichni společně vyjíždějí z města a míří k předměstí. Pomyslete, jak se město vylidňuje vlak za vlakem a jak postupně tichne. DONUŤTE tyto lidičky vyhovět vaší vůli. Cvikem to začne být velice snadné! Touto cestou se úplně zbavíte napětí a utichne "ramusení" vašich nervů. Ležte jen bez hnutí a ponechte svou mysl, aby se do tohoto stavu ponořila. Není důležité, na co myslíte, je lhostejné, že třeba nemyslíte na nic. Chvilku tak setrvejte a zvolna a pravidelně přitom dýchejte. A pak se od takových myšlenek oprostěte — stejně jako od svých "továrních dělníčků".

Lidé jsou natolik zaměstnáni ubohoučkými, nicotnými myšlenkami, že jim na vznešené záležitosti vyššího života nezbývá čas. Veřejnost je natolik stržena sledováním výhodných nákupních možností, a kde tento týden lze získat poukázky na slevu, a co že to dávají v televizi, že jim už nezbývá čas zabývat se tím, co je skutečně podstatné. Všechny tyhle světské, mondénní každodennosti jsou naprosto bezvýznamné. Uchová si ještě za padesát let důležitost fakt, že ten a ten obchod vyhlásil slevy, či jaká délka sukní je v módě? Ale to, jaké dnes děláte duchovní pokroky, bude mít význam i za padesát let, a proto si dobře zapamatujte, že nikomu se ještě nikdy nepodařilo odnést si s sebou z tohoto života jediný haléřek, protože „rubáš nemá kapsy", ale že každý muž a žena si do dalšího života přinášejí vědění, které v předchozím životě načerpali. Proto tu také žijeme, a podaří–li se nám odnést si na druhou stranu hodnotné vědění, nebo jen nicotnou myšlenkovou hlušinu, to je otázka, která si zaslouží naléhavé pozornosti. I proto je tento kurz přínosný a může ovlivnit celou vaši budoucnost!

Dnešní lidstvo udržuje v podřadné, méněcenné pozici myšlení — způsob uvažování. Lidé hovoří o svém rozumu a tvrdí, že se jím liší od zvířat. To tedy skutečně ano, to mají pravdu! Kterápak jiná stvoření, než lidská, po sobě házejí atomové bomby? Kdopak jiný než lidé veřejně mučí válečné zajatce, nebo je mrzačí? Umíte si představit jiné bytosti provádět taková „zvěrstva" s tak okázalým gustem? Lidé navzdory údajné převaze, kterou se tak náramně vynášejí, stojí v mnoha ohledech níž, než nejhorší šelmy. Je to tím, že vyznávají falešné hodnoty, že dychtí jen po penězích, touží jen po hmotných statcích tohoto světského života, zatímco věci, na kterých skutečně záleží, jak se ukáže po skončení pozemského života, jsou výhradně ty nehmotné! A to se vás snažíme naučit.

Teď, když vplouváte do uvolnění, vypněte veškeré myšlení, otevřte mysl a nalaďte se na příjem. Budete–li cvičit a cvičit, zjistíte, že ten nekonečný proud frivolních myšlenek, které vás zahlcují, umíte odstřihnout. Uvidíte, jak místo nich se před vámi otevírá pohled na vyšší

pravdy života, a že dokážete zachytit vjemy jiných úrovní existence, přestože tyto jevy jsou pozemskému životu natolik vzdálené, že ani neexistují přesné výrazy, jimiž by se tato abstraktní skutečnost dala popsat. Jen cvik a praxe leží mezi vámi a dobou, kdy i vy budete moci nahlédnout do věcí budoucích.

Někteří výjimeční lidé si dovedou na pár okamžiků zdřímnout a za několik minut se znovu probudit odpočatí a se svěžím pohledem, zářícím inspirací. Mají schopnost podle potřeby vypnout myšlení a naladit se na příjem vědění vyšších sfér. Cvikem toho můžete dosáhnout i vy. Osoby, které usilují o duchovní růst, je třeba důrazně varovat před všedním, povrchním a prázdným společenským životem. Pro tyto lidi není nic horšího a škodlivějšího, než trávit volný čas v nočních podnicích a na mejdanech. Vřava a alkohol narušují psychickou rovnováhu člověka a mohou jej i strhnout do nižšího astrálu, kde ho potrápí bytosti, které zakoušejí škodolibou radost, přistihnou–li člověka ve stavu, kdy mu to ani pořádně nemyslí. Mají z něj náramnou legraci. Ti, kterým však o duchovní růst skutečně jde, pohlížejí útrpně na večírky a běžný okruh známostí, vyžívajících se v bezduchém tlachání, kterým se duté hlavy snaží zamaskovat svou prázdnotu. Duchovně můžete růst jen tehdy, budete–li si držet od těla tyto povrchní, plytké lidi, jejichž nejudatnější myšlenková operace nepřekročí úvahu, kolik na mejdanu, který se právě pořádá, dokáží urazit frťanů, a kteří se bohaprázdně pitvají v problémech těch druhých.

Věříme ve společenství duší, jsme přesvědčeni, že dva lidé mohou pospolu trávit hodiny, aniž by promluvili, a přesto být propojeni telepatickým poutem. Myšlenka jednoho vyvolává neslyšnou odezvu druhého. Je známé, že dva staří lidé, kteří vedle sebe žijí po dlouhé roky, třeba manželský pár, si navzájem předávají myšlenky. Takový stařeček a stařenka, kteří se mají hluboce rádi, se nepouštějí do nesmyslného žvanění, do prázdných tlachů. Jenom tak tiše sedí a přebírají jeden od druhého myšlenky, jak jim proudí hlavou. O dobrodiní neslyšné komunikace se ale poučili až příliš „pozdě", protože v té době bývají lidé už téměř na konci životní cesty. Vy můžete k tiché komunikaci dorůst, dokud jste ještě mladí.

Okruh lidí, uvažujících tvořivě, může i pozměnit vývoj světových událostí. Naneštěstí je nadmíru obtížné shromáždit skupinu těch, kteří by byli natolik nesobečtí a nezatížení egocentrismem, že by dokázali potlačit myšlenky na vlastní prospěch a soustředili se pouze na dobro světa. Tvrdíme, že sesednete–li se s přáteli do kruhu, každý naprosto pohodlně, a tváří v tvář ostatním, můžete tím prokázat veliké dobrodiní sobě i ostatním.

Každý účastník by měl mít prsty u nohou v takové poloze, aby se dotýkaly, a rovněž i prsty rukou by měly být spojeny. Nikdo by se však

neměl dotýkat druhého, ale měl by tvořit samostatnou hmotnou jednotku. Staří Židé, generací skutečně dávných, velice dobře věděli, že při obchodním jednání by měli nohy držet u sebe a ruce mít spojeny, protože takto se tělesná životní síla nerozptyluje. Židovský obchodník starých dob, chtěl–li získat převahu v tvrdém vyjednávání, dosáhl vždy nejlepších výsledků, pokud zaujal tuto zvláštní pozici, a jeho protějšek nikoli. Nestavěl se do ní z důvodů přikrčené podlézavosti, jak se mnozí mohli domnívat, ale proto, že věděl, jak si tělesnou sílu uchovat a zužitkovat ji. Když svého cíle dosáhl, mohl klidně paže do široka oddálit a rozpojit i nohy, poněvadž už nebylo nutné soustřeďovat síly „k útoku", neboť už zvítězil. Dosáhl svého záměru a mohl být uvolněný.Bude–li každý člen skupiny, o níž jsme před chvilkou hovořili, držet spojeny ruce a nohy, uchová si tělesnou energii, je to, jako byste měli magnet, a umístili ho kotvou přes póly, aby zůstala zachována síla, bez níž by byl jen pouhým kusem netečného kovu. — Tato skupinka by měla usednout do kruhu a všichni účastníci by měli upřít pohled víceméně ke středu tohoto kruhu, pokud možno do prostoru na podlaze, protože tak budou mít hlavy trochu skloněny, takže budou v méně namáhavé a přirozenější poloze. Nemluvte, jen seďte. Skutečně, V ŽÁDNÉM PŘÍPADĚ nemluvte. Na tématu svých myšlenek jste se domluvili už předem — a tak už není třeba o ničem hovořit. Pár minut zůstaňte jenom tak sedět. Postupně začne každý cítit, jak do něj vstupuje veliký mír, jako by ho zevnitř zaplavovalo světlo. Zažijete skutečné duchovní osvícení, a pocit sounáležitosti s vesmírem.

Na tomto principu jsou postaveny i duchovní rituály. Mějte na paměti, že v raných dobách kněží všech vyznání bývali výbornými psychology a věděli, jak rituály sestavit, aby se dosáhlo žádoucího výsledku. Každý ví, jak obtížné je udržet celý zástup lidí zticha bez nepřetržitého dozoru, a proto se sáhlo k hudbě a usměrňování myšlení v podobě modliteb. Jestliže kněz jakéhokoliv náboženství stojí v místě, kam se k němu mohou oči všech upřít, strhává na sebe pozornost přítomných a myšlenky všech se směruji k danému cíli. Tento způsob je méně účinný, ale je nezbytný u masových shromáždění složených z lidí, kteří vám nebudou ochotni věnovat potřebnou energii a čas pro nějaký vyšší duchovní rozvoj, vedený náročnějšími způsoby. Vy a vaši přátelé můžete dosáhnout výsledků o mnoho lepších, když se jako skupinka sesednete a ztichnete.

Budete tedy mlčky sedět, každý se bude snažit uvolnit se, myslet na čisté věci a dané téma. V tu chvíli hoďte za hlavu dluh z minulého týdne, který jste obchodě ještě nezaplatili, ani nehloubejte nad módou příští sezóny. Myslete raději na zvýšení vlastních vibrací, abyste byli vnímavější k dobru a k majestátu, kterým oplývá život, jenž přijde.

Mluvíme příliš, a necháváme svůj mozek drnčet jako bezduchý stroj. Budeme–li však relaxovat, pobývat o samotě, a ve společnosti hovořit méně, začnou nás zaplavovat myšlenky čistoty mnohem ryzejší, než si vůbec umíme představit, a povznesou naši duši. Dříve měli staří venkované, kteří trávili celý den o samotě, myšlenky mnohem čistší, než člověk, žijící ve velkoměstě kdekoliv na světě. Pastýři, kteří vůbec nebývají vzdělaní lidé, dosahují často takového stupně duchovní čistoty, že by jim mnozí kněží vysokého řádu mohli závidět. Je to tím, že mají čas být sami se sebou, čas

k úvahám a postřehům, a když už je přemítání unaví, vyprázdní mysl, a tak do ní mohou vstupovat vznešené pravdy „onoho světa".

Proč to na půl hodiny denně nezkusit? Cvičte vsedě či vleže a pamatujte, Že se musíte cítit naprosto pohodlně. Zklidněte mysl. Vzpomeňte na rčení: Ztiš se a pomni, že já jsem Bůh." Anebo: „Upokoj se a věz, že Já jsem s tebou." Cvičte se tak, že vyprázdníte hlavu od myšlenek, starostí i pochyb, a uvidíte, že do měsíce budete vyrovnanější, optimističtější. Jakoby jiný člověk.

Nemůžeme zakončit tuto lekci, aniž bychom se znovu nevrátili k večírkům a planým tlachům. V některých dívčích školách se učí, že člověk musí umět vést konverzaci, aby mohl být dobrým hostitelem či hostitelkou. V podstatě se má za to, že host nesmí být ani na okamžik ponechán v tichu pro případ, že jeho myšlenky by byly natolik temné, že by ho deprimovaly. My naproti tomu tvrdíme, že když podarujeme ticho, věnujeme bližnímu jednu z nejcennějších věcí na světě, protože v dnešním moderním světě je ticho čím dál tím vzácnější. Odevšad se ozývá nepřetržitý hluk silničního provozu, nad hlavou nám stále duní řev letadel a do toho všeho ještě nesmyslně vřeští televize a rozhlas. To může způsobit nový pád lidstva. Když vy naopak nabídnete oázu klidu, míru a ticha, můžete sobě i bližním velice prospět.

Což to tak na jeden den zkusit, abyste viděli, jak klidní dokážete být? Uvidíte, s jak málo slovy vystačíte. Říkejte jen to, co je opravdu nezbytné, vynechte všechno nepodstatné, vyhněte se klevetám a frivolnímu brebentění. Když se takto začnete chovat cílevědomě a uváženě, budete na konci dne úplně šokováni zjištěním, kolik toho, co nemá pražádnou váhu, člověk běžně napovídá.

Tentokrát jsme se podrobněji věnovali problematice klábosení a hluku, a budete–li se věnovat nácviku ticha, dojdete k poznání, že i v této záležitosti nám dáte za pravdu. Celá řada náboženských řádů má mnišské řády ticha a mnoho jeptišek a mnichů musí dodržovat příkaz mlčení. Církevní představení jim to neukládají za trest. Nařizují to, protože vědí, že pouze v

tichu může člověk zaslechnout hlasy vznešených z jiných světů.

13. LEKCE

Kdo z nás se někdy nezamyslel nad tím, jaký je vlastně smysl pozemského života? Je skutečně nevyhnutelné, aby tu člověk tolik trpěl a strádal? Ano, opravdu je nutné, aby existovalo utrpení, strasti, i války. My totiž přikládáme věcem na této Zemi přílišný význam a máme tendenci domnívat se, že neexistuje nic důležitějšího, než vezdejší život. Ve skutečnosti jsme tu jako herci na jevišti, převlékající se podle role, kterou mají odehrát, a na konci každého jednání na chvíli odcházíme do šatny, abychom se připravili na nadcházející scénu, v níž třeba vystoupíme v úplně jiném kostýmu.

Války jsou nevyhnutelné. Bez nich by totiž svět byl brzy přelidněný. Jsou nutné i proto, že skýtají příležitost sebeobětování a překonání sebe sama ve službě druhým. Pohlížíme na život, který žijeme na tomto světě, jako by to bylo jediné, na čem záleží. Ve skutečnosti z věcí, na kterých záleží, je tahle až poslední.

Když žijeme v podobě ducha, jsme nezničitelní. Jsme osvobozeni od strastí a nemocí. Proto duch, který potřebuje načerpat zkušenosti, motivuje potřebu těla z masa a krve (jinak je tělo pouhým kusem oživené protoplazmy), aby se bytost mohla naučit další lekci. Na tomto světě je tělo jako loutka, která sebou hází a škube podle toho, jak ji vede nadvědomí, které prostřednictvím stříbrné šňůry vysílá a přebitá informace.

Posuďme tuto problematiku na okamžik z poněkud jiného úhlu. Člověk, který sem přichází třeba poprvé, je bezmocná bytost, úplné duchovní nemluvně, a není ani schopen žádné životní cíle si naplánovat. Musejí mu je vytvořit jiní. Ale nevyvinuté bytosti zatím nechme stranou, protože studujete–li tuto Školu esoteriky, nasvědčuje to tomu, že jste dosáhli evolučního stádia, v kterém jste schopni víceméně si naplánovat, co se v daném životě potřebujete naučit. Pojďme se tedy podívat, jak to vypadá, než člověk sestoupí na tento svět.

Poté, co člověk, tedy bytost, ukončí jeden pozemský život, vrací se do svého nadvědomí v astrálním světě. Shlédne veškeré viny a omyly, kterých se v tomto životě dopustil, a sám, nebo s pomocí jiných, dospěje k rozhodnutí, že některým životním lekcím se nenaučil, a že je třeba podrobit se jim znovu. A tak si naplánuje, kam tentokrát sestoupí znovu do těla. Provede průzkum k nalezení vhodných rodičů, kteří poskytnou vyhovující zázemí pro druh existence, kterou je tentokrát žádoucí prožít. Když se člověk má např. naučit zacházet s penězi, narodí se rodičům bohatým, zatímco pokud je jeho úkol „vypracovat se od nuly", narodí se takovým,

kteří žijí ve skutečně skrovných poměrech. Někdy může nastat i nutnost, aby se narodil jako mrzák či slepec. Všechno záleží pouze na životní lekci, kterou se má v daném životě naučit.

Člověk na tomto světě je jako dítě ve školní třídě. Tento problém si znázorněme na modelu školní docházky. Žák sdílí třídu s mnoha spolužáky Z nějakého důvodu toto konkrétní dítě nijak zvlášť neprospívá, učivo nezvládá, a tak u závěrečných zkoušek předvede poněkud žalostnou podívanou. Učitelé na základě jeho všeobecného přístupu k učení a k dosaženým výsledkům během školního roku, jakož i na základě fiaska vlastních zkoušek rozhodnou, že k postupu do vyššího ročníku není způsobilý. Dítěti sice začínají prázdniny, ale odchází na ně s nešťastným vědomím, že až škola znovu začne, bude se muset vrátit zpět do původní třídy.

Když prázdniny skončí, propadlík je vrácen do třídy, kde se znovu učí tutéž látku, aby měl novou příležitost. Naopak ti, kteří se učili pilněji, postupují do třídy vyšší a úměrně tomu k nim mají učitelé ohleduplnější přístup, protože tohle jsou žáci, kteří se snaží, učivo zvládají a činí pokroky. Zato ten, který propadl, se s novými spolužáky ve staré třídě jen těžko sžívá, snaží se získat nad nimi převahu a ukázat, že do vyšší třídy neprošel, protože v podstatě ani nechtěl. Jestliže ani tentokrát na konci školního roku propadlík nevykáže známky pokroku, může se stát, že učitelský sbor se sejde k poradě, a dospěje k závěru, že toto dítě je podřadného duševního založení a doporučí, aby bylo převedeno do zvláštní školy. Když se děti ve škole učí dobře a jeví ve vědomostech pokroky, nastane čas, kdy se musejí rozhodnout, čím chtějí v životě být. Stanou se lékaři, právníky, truhláři nebo řidiči autobusu? Ať je to cokoliv, budou muset podstoupit příslušná studia. Uchazeč o lékařské povolání se potřebuje učit něco jiného, než budoucí autobusový řidič, že? A tak se po poradě s učiteli začne každý věnovat studiu svého oboru.

Stejně to probíhá i ve světě duchů. Než se člověk narodí, tedy řadu měsíců předtím, se někde ve světě duchů koná porada. Ten, kdo se chystá vstoupit do lidského těla, probírá s poradci možnosti, jak se určité životní lekci naučit, stejně jako se student na Zemi radí, jak studovat, aby dosáhl žádané kvalifikace. Spirituální poradci mohou předeslat, že student, vstupující do školy pozemského života, se narodí jako syn nebo dcera těch či oněch manželů, nebo se dokonce narodí svobodné matce. Diskutuje se o tom, co je třeba, aby se v tomto životě naučil a jakými zkouškami má projít, neboť naneštěstí je naprosto zjevné, že utrpením se člověk učí daleko rychleji a trvaleji, než laskavostí. Je rovněž užitečné připomenout, že člověk, stojící na nízké úrovni společenského žebříčku, naprosto nemusí

mít stejně nízké postavení ve světě duchů. Často se člověk v některém ze životů dostává do podřadné role služebníka, aby se naučil určitým zvláštním lekcím, ačkoli v životě, který ho čeká, může být bytostí velice vysokou.

Je naštěstí, že na tomto světě je člověk hodnocen podle množství peněz, které mu patří, podle toho, čím jsou jeho rodiče a tak podobně, což je pochopitelně tragicky absurdní. Je to stejné, jako kdybyste posuzovali žáka a jeho prospěch podle peněžního konta jeho otce, místo abyste soudili podle výsledků, jichž dosahuje on sám. Připomínáme, že nikomu se dosud nepodařilo odnést si s sebou za hranice smrti ani jediný haléř, ale naopak si odnášíme veškeré znalosti, stejně tak jako v sobě neseme uloženy veškeré shromážděné zkušenosti. A tudíž ti, kteří se domnívají, že v nebi je čeká křeslo v první řadě jen proto, že v pozemském životě vlastnili milióny, budou nepříjemně a smutně překvapeni. Peníze, společenské postavení, rasa ani barva kůže nejsou podstatné. Záleží pouze na stupni duchovna, jehož kdo dosáhl.

Člověk se tedy vrátí do stavu ducha, a když nadejde čas nového vtělení, a jsou mu vybráni vhodní rodiče, duch vejde do tvořícího se těla dosud nenarozeného dítěte, a tímto vstupem nastává okamžité vymazání vědomé paměti na celou předchozí existenci. Představte si, jak by to bylo strašné, kdyby si dítě třeba pamatovalo na těsné a důvěrné pouto k předchozí matce a otci! Bylo by tragické a bolestné, kdyby si třeba pamatovalo, že v předchozím životě bývalo mocným králem a teď je tím nejubožejším z ubohých. Že si průměrný člověk minulé životy nepamatuje, je vedle řady dalších důvodů i projevem milosrdenství. Jakmile ale projde branami života zpátky a vrátí se do světa duchů, na VŠECHNO, všečičko se znovu rozpomene.

Spousta lidí se velmi urputně řídí přikázáním: „Cti otce svého i matku svou." Je to opravdu nadmíru chvályhodný přístup, ale je třeba objasnit, že mnoho a mnoho lidí, žijících tady, po odchodu do světa duchů otce či matku už nikdy nespatří. V pradávných dobách bylo pro kmenové kněze naprosto nezbytné udělat, co jen mohli, aby zajistili spolupráci s rodiči, tak, aby odrostlé děti z kmene neodcházely, protože jeho prosperita v oněch dobách závisela zvláště na mladých. Čím byl kmen početnější, tím snáze dokázal přemoci kmeny menší. A proto kněží nabádali děti, aby ctily rodiče, a rodiče pak zase, aby obzvláště ctili kněze.

Dovolte, abychom zdůraznili, že vřele souhlasíme s tím, aby rodiče byli ctěni, ovšem za předpokladu, že si to zaslouží. Tvrdíme také, že pokud je rodič zpupný, nelaskavý či násilný, vzdal se svých práv být ctěn. Prostě je odkopl. Neexistuje pražádný důvod otrocké poslušnosti, kterou některé

"děti" rodičům prokazují. Tyto „děti" — dospělé a ženaté nebo vdané, a třeba už půl století žijící samostatně, se ještě roztřesou neklidem, jakmile se jméno některého z rodičů jen vysloví. Často to vede i k neurózám a namísto láskyplných pocitů převládá strach, či špatně skrývaná nenávist. A přesto se tyto padesáti a víceleté „děti" trápí pocitem viny, protože byly vychovány v duchu zásady „Cti otce svého a matku svou."

Těm, kdož jsou takto postiženi, bychom rádi znovu velmi důrazně potvrdili: jste–li ze svých rodičů nešťastni, ve světě ducha je už nespatříte. V těch místech totiž vládne zákon harmonie, a je úplně vyloučeno potkat tam kohokoliv, s kým se nesnášíte. A tak, žijete–li v manželství, které je břemenem, ale přesto se z něj bojíte odejít ze strachu, co by tomu řekli sousedé, buďte si jisti, že svého partnera na onom světě nepotkáte, dokud se on (nebo VY!) nezmění natolik, aby mezi vámi mohl zavládnout soulad.

Abychom se vyhnuli jakémukoliv nedorozumění, znovu opakujeme, že pokud se s rodiči vzájemně nesnášíte, nerozumíte si a jste spolu nešťastni, zkrátka se k sobě nehodíte, na žádné vyšší existenční úrovni se nepotkáte. Totéž se týká příbuzných, i manžela a manželky. Máte–li se spolu znovu sejít, musí mezi vámi být souhra a dokonalá harmonie. I to je jeden z důvodů, proč je nutné, aby na sebe duchové brali hmotná těla. Potřebují se naučit životním lekcím, a pouze ve hmotném těle mohou proti sobě stanout dva protivníci a pokusit se vzájemně „třecí plochy si uhladit" a jeden druhému porozumět.

V jedné z dalších lekcí se budeme zabývat problematikou Boha a bohů, a odlišnými druhy náboženského přesvědčení. Lidstvo se mylně domnívá, že ono je tou nejvyšší formou života. To ale není pravda. I v tomto případě jde o představu, prosazovanou organizovanými náboženstvími. Ta věřící učí, že člověk je stvořen k obrazu božímu, a proto nemůže nic stát výš nežli on. Ve skutečnosti však v jiných světech existují některé velice ušlechtilé formy života. Bůh není dobromyslný, starý, vznešený pán, který na nás vlídně pokukuje ze stránek náboženských knih. Bůh naprosto určitě existuje. Je to živoucí Duch, který nás všechny vede, ale nemusí tomu být nutně tak, jak nás tomu učili.

V závěru této lekce posuďte svůj vztah k rodičům, partnerovi a příbuzným. Jste s nimi šťastni? Opravdu? Nebo žijete osamoceně? Zamlouvalo by se vám žít s kýmkoliv z těchto lidí nastálo až do konce života? Vzpomeňte si na školní doby. Do třídy s vámi chodilo mnoho spolužáků a byli tam také učitelé, kterým jste sice museli prokazovat úctu, ale jinak s vaším životem natrvalo spjati nebyli. Měli funkci dočasného nástroje, jako lidé určení k dohledu nad vaší výchovou. Podobné je to s vašimi rodiči, které jste si s jejich svolením vybrali ve světě ducha, aby

sponzorovali váš vývoj a bděli nad ním. Kdo rodiče miluje upřímně, a ne proto, že ho k tomu nějaká náboženská nauka nabádá, tomu může udělat tu největší radost na světě, když bude vědět, že se s nimi „na druhé straně" zcela určitě znovu sejde. Podmínky života, které každého na onom světě čekají, budou takové, jaké si tady na Zemi připraví.

14. LEKCE

Všichni bychom si přáli, aby nám někdo v životě pomáhal, a abychom něco dostávali. Snad každý z nás by se mohl přiznat, že se někdy modlil, aby mu bylo pomoženo. Toužit, aby nám někdo podával pomocnou ruku, je úplně přirozený lidský sklon. Sám se člověk cítí nejistý a potřebuje obraz „božího otce" či „matky boží'", aby se cítil chráněn, a aby měl pocit, že i on patří do jedné veliké rodiny. Ale chceme–li dostávat, musíme nejprve umět dávat. Nemůžete prostě jen dostávat a sami nic nedat, protože samotný úkon darování — postoj, kterým otevíráme mysl, nás učí vnímavosti vůči těm, kteří jsou ochotni nám poskytnout to, po čem toužíme.

Říkáme–li „dát", nemíníme tím nutně peníze, přestože dávat si peníze je běžné, protože pro většinu lidí jsou právě ony tím, po čem touží ze všeho nejvíc. V naší době peníze znamenají jistotu před nedostatkem, bezpečí před hrozbou hladu i návštěvami vymahačů dluhů. Peníze lze darovat, a za určitých okolností je nutné je darovat, ale „dávat", to může znamenat i dar sebe sama, ochotu druhým posloužit. Můžeme, ba musíme věnovat peníze, hmotné dary i asistenci nebo duchovní útěchu těm, kdo to potřebují. Jak už jsme řekli, bez dávání nemůžeme čekat, že dostaneme.

V západním světě se vyskytují mnohá mylná pojetí darů, almužen, žebrání a podobných záležitostí, spadajících do oblasti tzv. dobročinnosti. Vyprošovat si něčí pomoc se zjevně považuje za něco ponižujícího, lidé se za to stydí. Ale takové pojetí je klamné. Peníze představují pouze prostředek který je nám během pozemského života propůjčen i proto, abychom si mohli zajistit štěstí a duchovní růst tím, že jimi pomůžeme druhým, místo abychom je zbytečně hromadili na bankovním kontě. Naneštěstí ve světě obchodu je hodnota člověka měřena výší jeho konta a povrchní okázalostí, s níž tento majetek staví na odiv. Ti naparádění muži a ženy, kteří dávají dary pro vlastní uspokojení, aby si vytvořili falešnou fasádu, nejsou ani oduševnělí, ani velkorysí. Utrácejí peníze bez úsilí o pomoc, a jde jim jen o sobeckou snahu posílit vlastní egocentrismus. V západní společnosti je člověk hodnocen podle toho, jak elegantně se jeho manželka obléká, jakým typem vozu jezdí, jaký druh domu obývá. Tak on je členem toho či onoho klubu? To tedy musí být zámožný člověk, protože do TAKOVÉHO klubu berou jen milionáře!" A zase vidíte, jak žijeme ve světě falešných hodnot. Dovolte, abychom neúnavně opakovali (aby se vám to vrylo do podvědomí), že nikomu se dosud nepodařilo vzít si odsud za řeku smrti ani šesták, ani špendlíček, ba ani spálenou sirku. To, co si odnášíme, je objem našeho vědění a veškeré zážitky, ať už ve znamení

dobra či zla, velkorysosti či skouposti, a ty budou destilovány, takže se z nich zachová jen esence. Člověka, který žil pouze pro sebe, i kdyby tady byl milionář, čeká duchovní bankrot, až přejde na „druhý břeh".

Na Dálném východě se běžně stává, že hospodyně zvečera vyjde na zápraží a najde tam mnicha oděného v prosté roucho, který k ní pokorně vztáhne žebráckou misku. Je to natolik nedílnou součástí života, že každá domácnost dbá (bez ohledu na to, jak chudobná je), aby zbylo trochu jídla pro žebravého mnicha, závislého na lidské velkorysosti. Považuje se to za skutečnou čest domu prokázanou, když se na něj mnich obrátí s prosbou o živobytí. Na rozdíl od obecného úsudku Západu mnich není pouhý příživník, žebrák či povaleč, který se bojí práce, a proto žije ze štědrosti jiných. Dokážete si vůbec takovou podvečerní scénu na Dálném východě vybavit?

Představme si, že se z výšky díváme na některou zem Dálného východu, jako je třeba Indie, kde je poskytování jídla mnichům skutečně vžité, jako tomu bývalo v Číně i Tibetu, než se dostali k moci komunisté. Shlížíme tedy na indickou ves, kam se už snášejí večerní stíny a prodlužují se. Světlo dostává modravě purpurový nádech, ve kterém listy baobabů lehce šelestí v nočním vánku, přicházejícím z Himaláje. Prašnou silnicí se zvolna blíží mnich v rozedraném rouchu a má při sobě všechen svůj světský majetek: na nohou sandály a v rukou růženec, přes rameno přehozenou přikrývku, která mu slouží za lůžko. Ostatní drobnosti má schované v rouchu. V pravé ruce drží hůl, nikoliv na obranu před zvěří anebo lidmi, ale aby jí rozhrnoval trnité křoví a větve, které by mu jinak bránily v cestě. Zkouší tou holí i hloubku řeky, než se ji pokusí přebrodit.

Blíží se k domu a přitom šmátrá v náprsní kapse roucha, až vyndá ohlazenou, lesklou misku. Dřevěnou misku, opotřebovanou používáním. Když stane u domu, dveře se náhle otevřou. Objeví se v nich žena a vynese talíř jídla. Plaše klopí oči a nehledí na mnicha přímo, jinak by projevovala nemístnou zvědavost. Dívá se tedy k zemi, aby dala najevo skromnost, slušnost a dobré jméno. Mnich k ní přistoupí a misku přitom drží oběma rukama. Na Dálném východě lidé vždy drží misky a šálky oběma rukama, protože držet je jenom jednou by vyjadřovalo neúctu k jídlu, ale jídlo je cenné a stojí za pozornost obou rukou. Jak tedy mnich misku pevně drží, žena mu do ní naloží bohatou porci jídla, načež se odvrátí. Nevymění si ani slovo, ba ani pohled. Nakrmit mnicha je čest a ne přítěž, protože poskytnout mu stravu znamená splatit alespoň částečně dluh všech laiků vůči těm, kteří se zasvětili Bohu.

Hospodyně cítí, že dům, i ona sama, byly návštěvou světce poctěni, že byl vzdán hold jejímu kuchařskému umění, a přemýšlí, zda se snad nějaký

jiný mnich o jejím jídle příznivě nevyjádřil, protože to by k jejím dveřím přivedlo dalšího. V sousedních domech možná ženy žárlivě pokukují za záclonou a litují, že si mnich k návštěvě nevybral je.

S naplněnou miskou v rukách se mnich pomalu odvrátí a přes silnici poodejde do skrytu nějakého pohostinného stromu. Tam se posadí, jako ostatně proseděl většinu dne, a povečeří toto své jediné denní jídlo. Mniši se nepřejídají, jedí velice střídmě a jenom tolik, co postačí k udržení zdraví a sil. Nikdy ne příliš, aby se nerozjedli. Přebytek jídla brzdí duchovní rozvoj. Příliš bohatá strava — jakož i jídla smažená — tělesné zdraví narušuje. Pokud se tedy člověk chce duchovně rozvíjet, měl by se přizpůsobit životosprávě mnichů, jíst dost, ale ne příliš, jíst prostě, aby tělo získalo živiny, ale ne nadmíru bohatě, aby mysl byla nasycena, ale duch nebyl uzavřen v hliněné nádobě.

Měli bychom vysvětlit, že mnich, obdarovaný jídlem, nemusí bezpodmínečně přetékat vděkem. Způsob života na Dálném východě od nepaměti vžitý káže, že mnich má právo dostat najíst, protože není žebrák, který je na obtíž, ani lenoch nebo příživník.

Celý den, až do večera, seděl pod stromem, k dispozici všem, kteří se na něj obrátí, protože potřebují jeho služeb. Uchylují se k němu o pomoc ti, kdo hledají duchovní útěchu, i ti, kterým někdo z rodiny stůně, a koneckonců i ti, kdo potřebují napsat neodkladný dopis. Někteří se také mnicha přicházejí zeptat, zda jim nenese zprávu od jejich blízkých z nějakého vzdáleného místa, protože mniši jsou stále na cestách a putují ode vsi ke vsi, od města k městu. Toulají se po venkově a křižují celou zemi z jednoho konce na druhý. A mnich poskytuje služby bezplatně, ať od něj chtějí cokoliv, bez ohledu na to, jak je žádaná služba časově náročná. Všechno je zadarmo. Je svatý muž a má vychování. Ví, že mnozí vesničané, kteří potřebují jeho služby tak ochotně poskytnuté, mu nemohou zaplatit, neboť jsou příliš chudí. Proto je na místě, a je to spravedlivé, aby měl co jíst, protože i on se musel k nabytí znalostí učit, a když lidem poskytuje duchovní útěchu, nemá čas ani právo manuálně pracovat a vydělávat si na živobytí. Proto je povinností, výsadou i ctí, aby tomu, kdo jim věnoval péči, oplatili, když na ně přijde řada, a jeho pomoc mu alespoň částečně splatili jídlem, jež člověk potřebuje, má–li tělo a duši udržet pohromadě.

Po večeři mnich chvilenku posedí, misku vytře jemným pískem, chopí se hole a vykročí do noci. Často putuje i za světla jasného tropického Měsíce. Cestuje rychle a daleko, a spí málo. V buddhistických zemích je postavou, budící úctu.

I my bychom měli být ochotni dávat, abychom mohli dostávat. V

dřívějších dobách bylo zákonem božím, že člověk odevzdával desetinu majetku, aby za tyto prostředky mohlo být konáno dobro. Tato desetina se stala „desátkem" a brzy se vžila jako nedílná součást života. V Anglii např. církev vybírala desátek z celého majetku, ze všeho, co člověk vlastnil. Tyto prostředky sloužily na údržbu kostela a na pomoc chudým. Je zajímavé připomenout si jeden případ. V Anglii před lety soudní dvůr řešil řadu sporů a skandálů, jimiž se dědiční majitelé panství snažili desátky, uvalené na ně anglickou církví, zrušit. Tito vlastníci pozemků si stěžovali, že platit desetinu z příjmů je ničí. Ve skutečnosti ničili sami sebe tím, že nechtěli dávat dobrovolně, protože nedává–li člověk rád, ať si to raději nechá.

Dnešní poměry se oproti dřívějším dobám velmi změnily. Lidé už z desátků nežijí, ani je neodvádějí, a je to škoda. Je totiž zásadně důležité, aby každý, kdo chce duchovně růst, odváděl „desátky" pro dobro druhých, především proto, že „činit dobro bližnímu" znamená činit je ve značné míře sobě samému. Zkrátka a dobře, můžeme dělat duchovní pokroky a dostávat pomoc jen tehdy, pomáháme–li i my.

Víme o řadě velice prakticky založených obchodníků bez zvláštních duchovních sklonů, kteří ochotně poskytují desetinu příjmů na dobročinné účely — což přináší dobro především jim samým. Nedělají to z náboženského přesvědčení, ale proto, že tvrdá obchodní zkušenost i údaje účetních knih je poučily, že se jim tisíckrát vyplatí řídit se biblickým ponaučením „Pouštěj chléb svůj po vodě, nebo po mnohých dnech najdeš jej." (Ecclesiastes, kap. 11, verš 1.) Neboli: „Co dveřmi odejde, tisíckrát oknem se vrátí!"

Lichváři, kteří jsou v některých částech světa označováni za „finanční společnosti", nevynikají zrovna oduševnělostí, ani velkorysostí, a máme za to, že jestli jenom jeden jediný z těchto finančních podnikatelů ještě věří na „desátky", musí na tom schématu něco být. A víme dobře, že mnoho a mnoho zcela praktických podnikatelů se jím řídí.

Okultní zákony platí stejnou měrou pro lidi spirituální, jako pro duchovně nezaměřené. Nejde o to, kolik toho člověk nastuduje, a kolik duchovních knih přečte. Pouze to z něj spirituálního člověka neudělá. Může je totiž jen číst a usuzovat z toho, jak je náramně oduševnělý. Obsah, jenž čte, mu klidně projde před očima a vyprchá do vzduchu, aniž by zanechal stopu v mozkových buňkách. A přesto si takový člověk bude připadat jako „vznešená duše", a bude opravdu přesvědčen, že činí pokroky. Ve skutečnosti bývají takoví lidé náramně choulostiví na svá práva a velice neochotni pomáhat, přestože skrze pomoc bližním by prospěli zejména sobě.

Opakujeme znovu, že pomáhat druhým je správné, užitečné a žádoucí.

Je to věru nadmíru prospěšné právě tomu, kdo dává.

Desátek, jak jsme si řekli, znamená desetinu. Představuje i životní cestu, protože když člověk dává, také dostává. Když píšeme tyto řádky, vybavuje se nám jistá osoba, která poskytla mnoho pomoci a dobročinnosti, a vynaložila na to mnoho peněz, času i odborných znalostí. Jakmile však tento člověk vyřešil jeden svůj problém, už se na něj střemhlav hrnuly další, jako hejno špačků na čerstvě oseté pole. Poradili jsme té osobě, že má–li člověk dostávat, musí nejdřív sám dát, a ona se náramně urazila a dala nám najevo, že patří k těm nejvelkorysejším, a pomáhá druhým, kde může, jak o tom ostatně svědčí místní tisk. Namítáme: když se něčí „dobré skutky" musejí vyhlašovat místními novinami, pak onen člověk nečiní dobrodiní tím správným způsobem.

Existuje spousta způsobů, jak dávat. Můžeme, vedle věnování desetiny svých příjmů na dobročinné účely, pomáhat ostatním v duchovních záležitostech, nebo při nich stát formou potřebné útěchy, když jim nastanou zlé časy. Obdarováváním druhých dáváme opravdu sobě samým. Podobně jako obchod musí vykazovat dobrý obrat, aby vzkvétal, tak i my potřebujeme dobrý „obrat" v dávání, abychom mohli získávat.

Je zbytečné modlit se, aby vám něco bylo poskytnuto, pokud nejprve sami nedokážete dáváním těm, kteří jsou potřební, že jste hodni vyslyšení.

Buďte velkorysí, začněte být štědří, stanovte si, co můžete dát, kolik, jakým způsobem. A až si určíte jak, proč a kdy, pusťte se do toho, a vytrvejte tři měsíce. Přesvědčíte se, že jste vydělali, duchovně nebo finančně. A často obojím způsobem.

Prostudujte si vícekrát tuto lekci, a pamatujte: „Dávejte, abyste mohli brát," a „Pouštějte chléb svůj po vodě…"

15. LEKCE

Po celém světě je starobylým zvykem hromadit si na půdě „milované haraburdí". Jsou to věcičky, které schováváme na památku starých časů. Napůl zapomenuty, povalují se v podkroví, dokud se tam člověk po důvěrně známých, příkrých schodech nevypraví, a nezačne tápat zaprášeným, zatuchlým příšeřím, plným pavučin. Většinou tam leccos objeví, bývá to ale většinou něco úplně jiného, než pro co původně šel.

Vida, tady ta stará krejčovská figurína — a na ní šaty, které bychom už dneska neoblékli — připomíná nemilosrdně, jak léta ubíhají… Můžete tu objevit kufřík, nebo krabice se stařičkými dopisy. Máte je taky převázány modrou, či růžovou stužkou? A jak se tak člověk rozhlíží, naráží na věci, které už zapomněl, a které v něm znovu oživují hřejivé vzpomínky, i připomenutí časů zlých.

Taky čas od času šmátráte po své půdě? Někdy taková návštěva stojí za to, protože tu bývají odloženy lecjaké užitečné věci, které člověku osvěží paměť v něčem, co rozšiřuje jeho celkové poznání. Problémy, s kterými jsme se kdysi potýkali, jsme možná pak díky nové zkušenosti hravě smetli se stolu, jak jsme v průběhu let nabývali nových znalostí, a úspěšně zvládali životní lekce.

V této kapitole od vás ale nechceme, abyste šplhali na SVOU VLASTNÍ Pudu. Zveme vás naopak nahoru k sobě, po točitých, dřevěných schodech se zašlým zábradlím po straně, vystoupíme společně po onom rozvrzaném schodišti, které jako by se mělo každým okamžikem probořit — a přece se

to nikdy nestane. Pojďte na návštěvu do NAŠEHO podkroví, pohrabte se v něm. Tato a příští lekce se totiž budou odehrávat tady, na naší „půdičce", Máme tam spousty všelijakých drobných informací, které by do samostatné lekce nemusely zapadnout, ale vás jistě zaujmou a poučí. Takže si představte naše podkroví, čtěte dál a dávejte pozor, kolik z toho, co si tu povíme, se vás bude týkat. Kolik z těch informací vám objasní nějaké drobnější pochyby a nejistoty, které vám hlodaly v mysli a sužovaly vás.

Sami jsme tam šácrali, když jsme sestavovali tuto lekci, nakukovali do nejzastrčenějších koutů, obrátili vzhůru nohama pár teorií a rozvířili mračna prachu! Nakonec jsme se soustředili na lidi, kteří se soustřeďují až příliš. Člověk to někdy totiž při práci přehání, víte? Jsme si dobře vědomi starého úsloví „práce je zdraví", ale tvrdíme, že když člověk své soustředění přepíná, postupuje — ale směrem zpět. Dostáváme velice často dopisy lidí, zabývajících se studiem disciplin, o nichž píšeme, kteří si stěžují: „já se tak strašně snažím, soustřeďuji se ze všech sil — a místo aby

se dostavily úkazy, které popisujete, rozbolí mě hlava!" Vida, a máme tu malý „podkrovní poklad", u kterého stojí za to se pozastavit a věnovat mu pozornost. Člověk se opravdu často snaží přespříliš. Je to takový zádrhel lidstva, nebo lépe řečeno lidská mozková anomálie, že když člověk své úsilí přehání, je to na nic, dokonce si buduje solidní zápornou zpětnou vazbu.

Všichni známe typ těžkopádného dříče, který se trmácí životem a snaží se křečovitěji než kdo jiný, a přece to nikdy k ničemu nevede, protože se stále zmítá v nejistotě a ve vnitřním chaosu. Tady platí, že přetěžujeme–li mozek, vytváříme tím nadměrný elektrický náboj, který ve skutečnosti brzdí myšlení!

Lidský mozek má mnoho společného s elektronikou, a budou–li elektronika a elektroinženýrství do studia lidského mozku zapojeny, výzkumu to velice napomůže. Ale i když třeba zrovna elektroinženýři nejste, zůstaňme u této pomůcky. Víte například, jak funguje běžná elektronka v rozhlasovém přijímači? Je tam takové vlákno, které je zahříváno baterií, nebo ze sítě. Když se vlákno rozžhaví, uvolňuje elektrony způsobem úplně chaotickým, takže přetékají a valí se o překot jako ztřeštěný dav, pádící na fotbalové utkání. Budou–li tyto elektrony těkat bez usměrnění sem a tam, budou v rozhlasovém či elektronickém přístroji k ničemu. V elektronce je skleněný plášť, kudy prochází vlákno, které nažhavením začne uvolňovat elektrony do všech stran, ale to nestačí. My potřebujeme elektrony shromáždit do tzv. anody, umístěné v těsné blízkosti vlákna. A kdybychom měli pouze vlákno a anodu, proces shromažďování elektronů by byl živelný, nekontrolovatelný a v důsledku toho chod rozhlasového přijímače či jiných přístrojů rušený. Technici zjistili, že když se mezi vlákno a anodu vloží mřížková síť, do které se vpustí záporný proud, tok elektronů mezi vláknem a anodou lze usměrňovat. A proto tato mřížka, která je mřížkou v pravém slova smyslu, jelikož často jde o drátěné pletivo, má funkci tzv. "mřížkového předpětí". Když je nadměrné, elektrony nemohou z vlákna do anody proudit, protože jsou všechny mřížkou odpuzeny. Teprve když mřížkové předpětí srovnáme na přiměřenou hodnotu, řízení proudu elektronů probíhá tak, jak potřebujeme.

Vraťme se ale k mozku, než vás problematika rozhlasového přijímače začne nudit. Když se soustřeďujete příliš, když si „lámete hlavu" nějakým problémem, často tím uvádíte do chodu „záporné mřížkové předpětí", jehož důsledkem je, že se vám mozek „úplně zavaří". Proto nesmíme přehánět, musíme pracovat s citem, a stále mít na paměti prastaré čínské pořekadlo: „Pomaloučku, polehoučku — a opici chytíš!" Soustředění lze stupňovat jen do té míry, abychom nevysílili mozek. Dělejte pouze to, na co vám síly

stačí. Kráčejte po zlatou střední cestou!

Na Dálném východě je „střední cesta" životním stylem. Znamená to, že nemáte být příliš zlí, ani zas přespříliš hodní, ale tak někde uprostřed. Budete–li nadmíru zlí, odvede si vás nakonec policie, a budete–li přehnaně hodní, riskujete, že podlehnete samolibosti, nebo nebudete schopni dál setrvávat na této planetě. Je totiž fakt, že i ty nejvyšší bytosti, když sestupují do tohoto slzavého údolí, na sebe musejí brát určité vady, či alespoň nějaký povahový vrtoch, aby po dobu vezdejšího života měli také jisté nedostatky, neboť v tomto nedokonalém světě nemůže existovat nic naprosto dokonalého.

A proto nepřehánějte, respektujte zdravou míru věcí i vlastní přirozenost. Není třeba, abyste otrocky přejímali názory jiných. Řiďte se zdravým rozumem, a snažte se přizpůsobovat věci i různá stanoviska skutečné situaci. My můžeme třeba prohlásit, že tahle látka je červená, zatímco vám může připadat spíš jako růžová, nebo oranžová či dokonce světle fialová. Záleží na podmínkách, za kterých jste na látku hleděli. Mohli jste mít jiné osvětlení než my, váš zrak se od našeho může lišit atd. Příliš se proto nepřemáhejte, a slepě se k ničemu nepřiklánějte. Používejte zdravého rozumu a kráčejte střední cestou, je opravdu velice příhodná.

Směle po ní vyjděte. Je to cesta tolerance a respektování práv druhých. Tak také nejspíš dosáhnete i respektování práv vlastních. Na Dálném východě se kněží, a nejenom oni, učí judo a další druhy zápasu, ale nikoliv hnáni bojechtivostí, nýbrž proto, že studiem juda a podobných druhů bojových umění se člověk učí sebeovládání. Učí se krotit sami sebe, a zejména se učí ustoupit, aby mohl zvítězit. K vítězství v judu navíc neužíváme ani tak vlastní síly, jako spíš síly protivníka, která je cílena na jeho vlastní porážku. Dokonce i velice slabá žena, této techniky znalá, přemůže lehce chlapa jak hora, pokud on judo nezná. Čím je silnější takový pořízek, tím divočeji se pustí do útoku, a o to snazší je nad ním zvítězit, vždyť jeho vlastní neohrabaná síla způsobí, že padne o to těžkopádněji.

Využijme tedy principů juda, neboli síly odporu, k řešení vlastních problémů. Neunavujte se až do vysílení, a místo toho se zamyslete nad problémem, který vás trápí. Neutíkejte před ním, jako to dělá mnoho lidí, kteří nemají odvahu stanout problému tváří v tvář. Nanejvýš ho jen lehce oťukají a odloží, aniž by se pokusili oříšek rozlousknout. Bez ohledu na to, jak je vám daná záležitost nepříjemná, a jak veliký pocit viny ve vás vzbuzuje, neváhejte dobrat se samého kořene věci a odhalte i to, co vás na problému znepokojuje a leká. Když jste sami pro sebe veškeré aspekty dané otázky rozebrali, VYSPĚTE SE NA TO! Uděláte–li to, přenese se celá záležitost do nadvědomí, které ví víc než vy, neboť je ve srovnání s

lidským tělem entitou o mnoho vyšší. Když bude nadvědomí nebo i podvědomí moci ten problém zvážit, zvolené řešení často přestoupí do vědomí, do paměti, takže se možná probudíte a užasle zvoláte, že už to máte, že jste východisko nalezli, a věc, jež se vás tolik natrápila, už vás strašit nebude.

Líbí se vám v našem podkroví? Podívejte se na další malý poklad, který tu leží v prachu. Už bylo na čase, abychom k němu obrátili pozornost, oprášili ho a znovu vynesli na denní světlo. Copak v tom balíčku je? Otevřme ho, podívejme se!

V dnešní době se příliš mnoho lidí naprosto mylně domnívá, že člověk, který je opravdu „čistý", musí být zároveň nějaký nešťastný chudák. Představují si, že zbožní lidé vypadají zachmuřeně a přísně. Bojí se pousmát, ne že by jim to pošramotilo tvář, ale (a to je o mnoho horší!) že by jim to pošramotilo fasádu z tenkého pozlátka zdánlivé zbožnosti. Svět je plný zarputile se tvářících starců, kteří mají strach vychutnat i to nejmenší potěšení, jež život nabízí, aby kvůli okamžiku „slabosti" nepřišli o boží milost a neskončili na roštu v pekle!

Skutečné náboženství je ale radostné. Je příslibem posmrtného života, příslibem odměny za veškerou naši snahu. Hlásá nám, že smrt neexistuje, že se nemáme čeho bát, a že není proč se sužovat úzkostí. Většina lidí má sice ze smrti vrozený strach, ale to opatření je nutné, protože kdyby si lidé byli štěstí onoho světa vědomi, byli by ve stálém pokušení sebevraždy, jen

aby se už té nádhery dočkali. Chovali by se jako děti, které utíkají za školu, a každému je jasné, že takto se pokroku nikdo nedopracuje!

Náboženství, pokud v něj skutečně věříme, nás učí, že po odchodu z tohoto života už nebudeme muset přicházet do styku s těmi, kdož nás trápili, lezli nám na nervy a ztrpčovali nám život. A tudíž se radujte — vy, kteří vyznáváte pravdivé náboženství, protože taková víra je vám skutečným zdrojem radosti a důvodem ke štěstí.

Musíme s lítostí přiznat, že mnoho lidí, zabývajících se okultismem a metafyzikou, patří k těm nejhorším provinilcům. Existuje i jeden kult, který nebudeme jmenovat, jehož vyznavači jsou si naprosto jisti, že jedině oni a výhradně oni jsou vyvolenými! Pouze oni — nikdo jiný! — budou spaseni a zalidní si své malé nebíčko. My ostatní, ubozí, hříšní smrtelníci, budeme — o tom není pochyb — zničeni způsobem opravdu nepříjemným… Nu, s touhle teorií nesouhlasíme ani co by se za nehet vešlo. Věříme, že jediné, oč skutečně běží, je VĚŘIT.

Okultismus není o nic záhadnější, ani složitější, než násobilka nebo hodina dějepisu. Je to jen učení odlišného, něčeho, co nemá hmotnou podstatu. Jistěže neupadnete do vytržení, když náhle pochopíte, jak ve

svalu fungují nervy, nebo jak proto kupříkladu hýbeme palcem u nohy. Jsou to jen běžné záležitosti hmoty. Proč bychom tedy měli upadat do vytržení a představovat si, jak všude okolo nás posedávají duchové, když víme, že éterická energie přechází z člověka na člověka? Povšimněte si, prosím, užíváme výrazu „éterická energie", namísto termínu „prána", nebo jiného označení, používaného na Dálném východě. Vzhledem k tomu, že tento kurz píšeme pro západní společnost, přizpůsobujeme se jejímu výrazivu.

Radujte se! Čím víc se toho o okultismu a náboženství naučíte, tím víc si budete vědomi pravdy vyššího života, který vás čeká po smrti, až odložíme pozemské tělo, jako se člověk zbavuje obnošených hadrů, jež svlékl a které odvezou popeláři. Metafyzika neobsahuje nic, z čeho byste měli mít strach, stejně jako není důvodu čehokoli bát se v náboženství. Vyznáváte–li dobré náboženství, pak čím více se toho o něm dovíte, tím budete přesvědčenější, že právě tohle je TO náboženství. A náboženství, která vyhrožují věčným zatracením a plameny pekla, pokud kdo z příkré a uzoučké stezky zbloudí, neprokazují svým věřícím dobrou službu. Za starých dob, kdy byli lidé ještě více méně divoši, bylo snad přípustné třímat veliký karabáč a snažit se je zastrašováním přivádět k rozumu, ale dnešní pohled by měl být jiný. Vždyť i rodiče vědí, že s dětmi většinou svedou víc po dobrém, než když jim neustále vyhrožují, že dojdou pro bubáka, zavolají na polici nebo je prodají cikánům. Vyvolávají v nich jen neurózu, kterou oni zas později přenesou na další generaci. Naopak rodiče, kteří dítě zvládají rukou pevnou i laskavou tak, že vyrůstá v radosti, vychovávají zdravé budoucí jádro společnosti. Z celého srdce se stavíme za vlídnost, spojenou s disciplínou. Ale kázeň by nikdy neměla znamenat hrubost či sadismus. Ještě jednou si připomeňme radostnost, a z toho plynoucí pocit, že jsem „dítětem rodiče", který mě učí s láskou, soucitem a pochopením. Distancujme se od veškerých lží, podlostí, teroru, odplat i věčného zatracení. Žádné zatracení navěky neexistuje. Žádný člověk nikdy není odvržen, nikdo vyhoštěn z duchovního světa. Každý je nakonec spasen, bez ohledu na množství zla, které napáchal. Není zavržen navěky. Záznam Akaši, kterým se budeme zabývat později, ukazuje, že je–li kdo skutečně tak příšerně zlý, že v této fázi mu není pomoci, jeho vývoj se tím jen pozdrží, ale později dostane novou šanci, další životní cyklus. Podobně jako dítě, které ve třídě stále jen zlobilo, až u závěrečných zkoušek propadlo, nepostoupí se spolužáky do vyšší třídy, ale zůstane, kde je, aby se nezvládnuté učební látce věnovalo znovu. Nikoho by přeci nenapadlo, že takový nedbalý žák se má nechat pomalu péct v ohni, či má být předhozen hladovým démonům, aby ho spořádali jen proto, že chodil za školu, neučil

se a zlobil. Učitelé ho určitě vyplísní tvrději, než je mu příjemné, ale jinak se mu moc nestane, a pokud ho z té školy vyloučí, brzy bude donucen nastoupit do jiné, či mít problémy se sociálními pracovníky! Stejně je to i se školou života na tomto světě. Pokud jste si současnou šanci zpackali, nezoufejte, dostanete další. Bůh není sadista, neusiluje o to, zničit nás, ale pomoci nám. Velice zle Bohu oplácíme jeho snahy, když si myslíme, že pořád někde číhá, aby nás roztrhal na cucky a předhodil čekajícím ďáblům. Pokud v Boha opravdu věříme, věřme i v jeho soucit, protože budeme–li v něj důvěřovat, dostane se nám ho. Prokazujme však soucit i druhým!

Když už jsme u toho, podívejme se do další krabice. Leží na ní pořádná vrstva prachu, protože zrovna jí si v minulosti dlouho nikdo nepovšiml. Otevřme ji, podíváme se, co skrývá.

Podle záznamu Akaši jsou původně Židé rasou, která v předchozím vývojovém cyklu zpustla, protože dělala vše, co neměla a opomíjela to, co dělat měla. Vyžívala se v materiálních požitcích, jako je obžerství, zvláště pak v přílišné spotřebě tučných olejovitých pokrmů, takže jim těla přejídáním ztěžkla, duch se už za noci nedokázal odpoutávat k astrálním cestám a zůstával uvězněn v ohromné tělesné schránce. Tito lidé, které dnes nazýváme

Židy nebyli zničeni, ani navěky zatraceni. Byli zasazeni do nového existenčního cyklu, podobně jako žáci, kteří se ve škole chovají nepřístojně, mohou být vyloučeni a převedeni do jiné školy, kde začnou školní rok v odlišné třídě. Tak je to se Židy. V tomto existenčním cyklu jsou na světě i lidé, kteří žijí teprve své první životy, a setkají–li se s Židem, začnou být celí nesví, dezorientovaní a frustrovaní. Nechápou, čím se Židé tak liší, ale cítí, že v něčem odlišní jsou, že mají určité schopnosti, které jakoby ani na tuto planetu nepatřily. A tak muži a ženy, prožívající svá první vtělení, jsou znepokojeni, zmocňuje se jich strach, a čeho se lidé bojí, to pronásledují. Proto je ona prastará židovská rasa tolik pronásledovaná. Musí v tomto existenčním cyklu na svém rozvoji znovu pracovat, ale někteří lidé jim závidí znalosti i trpělivost snášet svůj úděl, a jak už jsme řekli, člověk to, co druhým závidí, má tendenci ničit. Vraťme se ale od Židů a pohanů zpátky k radosti z víry v Boha. Radost a potěšení nám pomohou naučit se tomu, čemu se nelze naučit hrůzou. Do omrzení budeme opakovat, že žádná věčná muka neexistují, stejně jako plameny, které vám seškvaří kůži a vůbec způsobí, že nám z toho všeho bude pořádně horko! Zvažte své postoje, i to, čemu vás učili, a uvědomte si, o kolik rozumnější je čerpat z náboženské víry radost a lásku. Nemáme co činit se sadistickým otcem, který nás zbičuje či uvrhne do věčné temnoty, ale spíše se vznešenými duchy, kteří vším prošli daleko dříve, než lidstvo vůbec vzniklo. I oni

všechno tohle prožili, znají odpovědi, umějí se vžít do vašich strastí a soucítí s vámi. A tak vám z našeho podkroví zvěstuji znovu: radujte se náboženstvím, prozařte se úsměvem a vroucně na svého Boha myslete, ať už ho nazýváte jakkoliv. Je kdykoliv ochoten seslat na vás záplavu svých životodárných vln. Stačí, abyste své myšlení oprostili od obav a strachu.

Nadešel čas sestoupit z podkroví po rozvrzaných schůdcích zase dolů. Ale vzápětí — tedy v nadcházející lekci — vás požádáme, abyste sem za námi ještě jednou vystoupili, protože jak se tak rozhlížíme, vidíme, že tu na podlaze i na policích leží ještě řada dalších drobností, které, jak doufáme, by vás mohly zajímat a přinést vám ponaučení. Takže nashledanou v příští lekci, v našem podkroví!

16. LEKCE

Vítejte znovu v našem podkroví. Trochu jsme to tu vyčistili a objevili pár nových věcí. Snad vám některé vnesou malý paprsek světla do pochyb, jež chováte. Pro začátek se podívejme na záležitost, nastíněnou v dopise, který jsme nedávno dostali. Stojí tam — mám vám to přečíst?

„Píšete často o strachu a říkáte, že není třeba se ničeho bát, s výjimkou strachu samého. V odpovědi na můj dotaz vysvětlujete, že je to právě strach, co mě tak brzdí a brání mi dosáhnout pokroku. Já si však žádného strachu nejsem vědom, prosté ho necítím. V čem je tedy problém?"

Ano, tohle je docela zajímavý podnět! Strach — to je skutečně to jediné, co může člověka strhávat zpátky. Podíváme se na tuto problematiku? Na chvilenku se usaďte a téma strachu společně probereme.

Každý z nás se něčeho bojí. Někoho leká tma, jiného zase pavouci nebo hadi. Někteří o svém strachu vědí, to znamená je vědomý. Ale pozor! Vědomí představuje pouhou desetinu našeho bytí, zbývajících devět desetin tvoří podvědomí. Co tedy nastává, vychází–li strach z podvědomí?

Někdy nás jakýsi záhadný impuls donutí něco udělat, či nám v tom naopak zabrání. Nevíme ani, proč vlastně onu věc děláme, ani proč jinou zas udělat nedokážeme. Na hladině vědomí není nic, čeho bychom se mohli chytit. Jednáme tedy iracionálně, a kdybychom zašli k psychologovi, a dlouhé hodiny u něj proleželi na lehátku, třeba by nám nakonec z podvědomí vypáčil, že jde o strach v důsledku nějaké příhody z raného dětství. Je však zasutý, našemu vědomí skrytý. Nicméně v nás pracuje a vystrkuje drápky z podvědomí. Je jako termiti, útočící na dům s dřevěnou konstrukcí. I při důkladném průzkumu bude vypadat zdravě a dokonale pevně, a jednoho dne téměř přes noc se zhroutí, rozhlodán termity zevnitř. Totéž se děje při strachu. Naprosto nemusí být vědomý, nebo se nějak projevovat. Naopak. Nejaktivnější je, když je podvědomý, jelikož tehdy o něm ani nevíme. A pokud netušíme, že ho ve svém nitru chováme, nemůžeme proti němu nic dělat.

Během života jsme všichni vystavováni určitým podmiňujícím vlivům. Např. člověk, vychovaný v křesťanství, je veden k tomu, že určité věci „se nedělají", a další jsou vyloženě zakázané. Avšak lidem jiného náboženského vyznání, a tudíž vychovaným podle odlišných zásad, mohou být stejné věci dovoleny. Takže, probíráme–li otázku strachu, je třeba vzít v potaz i rodinný a rasový původ.

Bojíte se, že uvidíte ducha? Proč? Pokud tetička Matylda byla dobrosrdečná a velkorysá, a měla vás za života opravdu ráda, není důvodu

se domnívat, že vás bude milovat méně teď, když z tohoto života odešla a dostala se na mnohem vyšší úroveň bytí. Tak proč se ducha tetičky Matyldy bát?

Duchů se bojíme, protože pro mnohé z nás znamenají něco cizorodého, nebo protože nás naučili, že nic takového neexistuje, nebo že duchové se zjevují jenom světcům a jim podobným. Čemu nerozumíme, toho se bojíme, a stojí za úvahu tvrzení, že kdyby se zrušily pasy a neexistovaly jazykové bariéry, bylo by méně válek; máme strach z Rusů, Turků, Afgánců atp., protože jim nerozumíme, nechápeme jejich způsob uvažování a nevíme, jestli nemají něco za lubem.

Strach je příšerná věc. Je to choroba, metla, je to žíravina, která nám rozleptává intelekt. Když tedy máme z něčeho určité obavy, musíme se ponořit do sebe a zjistit důvod. Proč např. některá náboženství učí, že nic takového, jako převtělování, neexistuje? Je jeden logický důvod, a sice tento: v dávných dobách měli kněží nad lidem absolutní moc a vládli mu diktaturou strachu a perspektivou věčného zatracení. Každému vštěpovali, že se v životě musí vyvíjet co nejvíc úsilí, protože žádná další šance už nebude. Obávali se, že pokud budou lidé do existence převtělování zasvěceni, začnou jevit sklony se v tomto životě „ulejvat" a odkládat splácení životních dluhů až na životy další. Vždyť v dávných dobách v Číně se skutečně běžně vžilo a stalo přípustným zadlužit se s odkazem na splacení dluhů v životě následujícím! Za zmínku stojí i to, že Čína začala upadat právě proto, že lidé začali na reinkarnaci spoléhat natolik, že jim ve stávajícím životě už na ničem opravdu nezáleželo. Místo toho, aby se snažili, posedávali pod noční oblohou s kanárky v klecích, rozvěšených po stromech, s předsevzetím dohonit všechno v následujícím životě. Stávající život byl považován víceméně za rekreaci. Prostě takto to nemohlo nefungovat, a celá čínská kultura podlehla úpadku.

Znovu připomínáme: prozkoumejte svou mysl, intelekt i představivost. Proveďte „hloubkovou analýzu" sebe sama a zjistěte, co se to vaše podvědomí snaží potlačit, co vás to tolik znepokojuje a leká, proč vás určité věci tak znervózňují. Až tomu přijdete na kloub, uvidíte, že vaše obavy zmizely. Vždyť strach lidem znemožňuje i vědomé podnikání astrálních cest. Ve skutečnosti, jak dobře víme, je astrální projekce velice snadná, nevyžaduje námahy a je prostá jako dýchání. Přesto z ní spousta lidí má strach. Usnout je tak trochu jako zemřít. Spánek je malá smrt, je to připomenutí, že nakonec místo do spánku vstoupíme do ní, až si nás vyžádá a přemýšlíme, jaké to asi bude. Uvažujeme, co by se stalo, kdyby nám ve spánku někdo přesekl stříbrnou šňůru, a způsobil tím náš odchod ze života Tak se to ale stát nemůže a astrální projekce neobnáší nižádné nebezpečí.

Jediné riziko spočívá ve strachu — ve strachu vědomém, a ještě víc v onom neuvědomělém. Znovu a znovu vás proto vyzýváme, abyste problému strachu věnovali pozornost. To. co známe a chápeme, nás už neleká, a proto poznejte a porozumějte tomu, co je to, čeho se obáváte.

Tomuto tématu jsme se věnovali až dost, a proto přikročme k dalším. Čeká jich na nás ještě několik, teprve pak budeme moci zatáhnout oponu této lekce, a postoupit k další. Rozhlédněte se kolem sebe po našem malém podkroví. Je tu něco, co vaši pozornost obzvlášť přitahuje? Vidíte tamhleten ornament? MIMOŘÁDNÝ, že?

Když už jsme u tohoto výrazu „mimořádný", uvědomme si na jeho příkladě, kolik obecných rčení je vpravdě popisných. Člověk tedy může prohlásit, že viděl něco tak krásného, že to bylo až „mimořádné". A to je velice trefné, protože překročíme–li hranice naší existence v rámci světa, založeného na molekule uhlíku, světa plného bolesti, zkoušek a strádání, můžeme slyšet zvuky, spatřit barvy a mít zážitky, které skutečně vybočují z řádu věcí. Prostě stojí „mimo řád" našeho světa. Tady jsme uvězněni v jeskyni vlastní nevědomosti, omezeni pouty svých tužeb a scestného myšlení, Je mezi námi tolik lidí, kteří jsou zaneprázdněni tím/aby se „vyrovnali Novákovým", že už jim nezbývá čas rozhlédnout se kolem sebe. Jsme strháváni vírem světského životního stylu, nějak se musíme uživit, jsou tu i společenské povinnosti. Další díl našeho času připadne spánku, a nakonec se zdá, že celý náš život je v zajetí tohoto víru, že je z něj šílený kolotoč, v němž nikdy na nic není čas. Ale — zamysleme se na okamžik — je tenhle životní blázinec opravdu nevyhnutelný? Skutečně si to nedokážeme nějak zařídit, abychom vyšetřili denně alespoň půlhodinku, kterou bychom zasvětili rozjímání? Budeme–li se meditaci věnovat, přivede nás k „mimořádným" zážitkům. Při určitém cviku se můžeme dostat až do astrálu a do jiných světů. Je to strhující a povznášející zážitek. Podaří–li se nám povznést spirituální způsob myšlení, zvýšíme tím svůj vibrační kmitočet, a čím širší záběr klávesnice našeho pomyslného klavíru obsáhneme, (vzpomínáte si na naši klaviaturu, že?) tím úchvatnější zážitky můžeme očekávat.

„Mimořádnost", ve smyslu prožitků vyšších sfér, by měla být naším cílem. Až se všem svým životním lekcím naučíme, chceme se přece dostat na úroveň existence mimo řád tohoto světa, ne však dřív, než nastane čas. Vraťme se k příkladu školní třídy. Mnohým z nás se stalo, že měli už plné zuby vyučování v zatuchlé třídě za horkého letního dne, kdy museli naslouchat jednotvárnému hlasu učitele, drmolícího látku, která nás ve skutečnosti vůbec nezajímala. Kdopak je zvědavý na vzestup a pád kdovíjakých říší? Cítili jsme, o kolik by nám bylo líp venku, na čerstvém

vzduchu, a nepřáli si nic než z téhle třídy vypadnout, zmizet z horké a dusné místnosti s tím nezáživným hlasem, který se nezastaví a nezastaví. Ale udělat jsme to nemohli. Kdybychom vyběhli ven, učitelé by nás určitě potrestali. Neúčastí na vyučování bychom si způsobili propadnutí u zkoušek, a tak, namísto postupu do vyššího ročníku, by si nás nechali v téže nudné třídě, ve společnosti nových spolužáků. A ti by na nás ještě pohlíželi jako na exoty a propadlíky, kteří selhali a do vyšší třídy neprošli.

Nejde nám tedy o trvalý vstup do existence „mimo řád" tohoto světa, dokud jsme se nenaučili životním lekcím, pro které jsme tady. Můžeme se však s důvěrou těšit na radost, pohodlí a duchovní dokonalost, které nás čekají, až tento svět zaměníme za onen, o tolik vznešenější. Měli bychom mít stále na paměti, že jsme tu jako vězni, odpykávající si trest za zvlášť žalostných podmínek. Nedokážeme si uvědomit, jak hrozný je tento svět, dokud tu žijeme. Kdybyste na něj ale z onoho světa mohli pohlédnout, měli byste z toho úplný šok, a v žádném případě by se vám nechtělo se sem vracet. A to je i důvod, proč jsou mnohým z nás vědomé astrální projekce zapovězeny. Dokud člověk není zralý, je pro něj návrat skutečně nepříjemným prožitkem, vždyť musí veškeré radosti „druhého břehu" opustit. Ti z nás, kdo astrální cestování provozují, se na čas uvolnění z pout těší, ale zároveň si dávají pozor, aby se, pokud dlí ve „vězeňské cele", chovali co nejlépe, protože proviní–li se, ohrožují tím sami svůj „čas odpuštění".

Proto, dokud tu žijeme, snažme se chovat co nejlépe, abychom ve chvíli přestupu z tohoto života do jiného byli připraveni a zralí na jeho vyšší řád. Za tu trochu úsilí během vezdejšího života to stojí.

Naše půdička obnáší slušný kus práce. Přemisťujeme věci, a oprašujeme jiné, které jsme již vytřídili. Teď se přesuneme na druhý konec podkroví a obrátíme pozornost k další maličkosti…

Mnozí se domnívají, že jasnovidci neustále zkoumají lidem aury a čtou jejich myšlenky. Jsou na velikém omylu! Kdo má telepatické schopnosti, nebo dar jasnovidectví, nezabývá se čtením myšlenek či zpytováním aury přátel i nepřátel nepřetržitě. Ono by taky mnoho věcí, které bychom tímto způsobem spatřili, bylo nadmíru nepříjemných a nanejvýš nelichotivých.Pokud by šlo o nás, některé by úplně „propíchly balón" naší pomyslné důležitosti. Lidé „viděním" obdaření však mají na práci mnoho jiných věcí. Přichází mi na mysl jedna osoba, která nás občas navštíví. Začne větu, ale sotva vysloví čtyři, pět slov, hned se zarazí a prohlásí: „Vám ale přece není třeba nic vykládat, že? Vy hned všechno víte, jen co se na mě podíváte, co?" Ale tak to není! Mohli bychom „se všechno dozvědět", ale takový přístup by byl morálně scestný. Proto se telepatů,

jasnovidců a dalších znalců okultních věd nebojte, neboť mají–li dobrou morální úroveň, do vašich soukromých záležitostí nahlížet nebudou, i kdybyste je k tomu sami vybízeli. A je–li jejich morálka pochybená, stejně nic uvidět nedokáží. Chceme vás v této souvislosti upozornit, že pokoutní věštci, kteří vám za pár šestáků předpoví budoucnost, žádné skutečné schopnosti „vidění" nemívají. Často se jedná o chudé stařenky, které nemají možnost přivydělat si jinak. Pravděpodobně taková stará žena i jasnovidné schopnosti měla, ale takovéto věci nelze provozovat na obchodní bázi. Člověku nelze sdělovat jasnovidecké informace za úplatu, neboť už pouhá skutečnost předání peněz působí úbytek telepatických sil. Taková pokoutní věštkyně pokaždé „vidět" nedokáže, ale pokud přijala peníze, musí přece něco předvést! Jelikož bývá šikovnou přirozenou psycholožkou, nechá zákazníka vypovídat se, načež mu odpoví to, co jí řekl on sám, a on se nechá unést označením „jasnovidka" a v úžasu zvolá, jak přesně že se trefila do věcí, o které mu jde!

A tak se nebojte, že jasnovidec nahlíží do vašich záležitostí. Bylo by vám milé, kdybyste např. byli zabráni do psaní dopisu, a někdo do vešel pokoje, stoupl si za vás a četl vám přes rameno? Líbilo by se vám, kdyby se dotyčný prohrabal ve vašich věcech, tu a tam si něco prohlédl nebo přečetl a všechno se o vás dozvěděl? Zamlouvala by se vám představa, že někdo se bez přestání naladěuje na jakýkoliv váš telefonní rozhovor? Samozřejmě, že ne! Znovu vás ubezpečujeme, že charakterní člověk vám bez ustání myšlenky číst nebude, a bezcharakterní zas k tomu v žádném případě nebude mít schopnost. To je okultní zákon. Lidé špatné povahy jasnovidní nejsou. Třeba jste slyšeli spoustu řečí o lidech, kteří údajně vidí to i ono, ale věřte, že z 99 % to není pravda.

Skutečný jasnovidec vždy vyčká, až mu sami povíte, o čem s ním chcete hovořit. Nevstoupí do soukromí vašich myšlenek nebo aury, ani kdybyste ho k tomu vybízeli. Existují určité okultní zákony, kterých je třeba pečlivé se držet, neboť pokud je člověk poruší, může být potrestán, podobně jako se člověk vystavuje trestu, když na tomto světě překročí zákony lidské. Avšak řekněte jasnovidci cokoliv, a on pozná, zda mluvíte pravdu. To tedy ano.

Vyprávějte mu tedy o čemkoliv, ale dejte si pozor, abyste si nevymýšleli, jinak obelháváte jen sami sebe, nikoliv skutečného jasnovidce.

Zopakujme si tedy na závěr, že dobrý jasnovidec se ve vašich myšlenkách šťourat nebude a špatný to NEBUDE UMĚT!

A je tu ještě jedna taková drobnost, můžeme se na ni podívat. Nežijete náhodou se svým manželským partnerem v nesouhře? Může se jednat o

"překážku", kterou v tomto životě máte překonat. Přirovnejme si to ke koňským dostihům. Koně závodí, a pokud jeden z nich pořád vyhrává, a zjevně mu to nečiní zvláštní potíže, stává se to pro něj vlastně nevýhodou.

I vy jste třeba svými předchozími „lekcemi" prošli příliš rychle a snadno, a tak na vás mohl být vložen handicap nevhodného partnera. Snažte se vydržet, pokud to lze, a pamatujte si, že je–li s vámi partner skutečně neslučitelný, už se s ním nikdy, opravdu nikdy víc v posmrtném životě nesetkáte. Bere–li člověk do rukou šroubovák nebo kladivo, jsou to nástroje, přiměřené práci, kterou je třeba vykonat. Stejně i na partnera můžeme pohlížet jako na nástroj, umožňující nám odvést určitou práci, tedy naučit se určité lekci. Člověk může být citově vázán na šroubovák či kladivo, neboť mu konání potřebné práce umožňují. Můžete si ale být jisti, že nikdo ke šroubováku anebo kladivu nepřilne natolik, že by si je chtěl s sebou vzít na onen svět.

Tolik se toho namluví a napíše o „jedinečnosti" lidstva, ale my tvrdíme, že lidstvo nejvyšší formu života nepředstavuje. Lidé na této planetě jsou skutečně nezvedená cháska sadistů, sobců a lakomců. Kdyby takoví nebyli, nenarodili by se tu, neboť sem přicházejí právě proto, aby se těmto vlastnostem odnaučili. Když lidé přestoupí na druhou stranu života, stávají se skutečně vyššími bytostmi. Pochopme tudíž, že máme–li tady nevhodného partnera nebo i rodiče, může být, že MY sami jsme si takový úděl naplánovali, jako formu učení překážkami. Člověk může podstoupit očkování neboli vytvoření imunity tím, že např. injekcí přijme do těla dávku neštovic, aby byl před mnohem horším, a třeba i osudným pozdějším útokem infekce ochráněn. A tak se může stát, že partner nebo rodiče nám jsou vybráni tak, abychom se společným životem s nimi naučili určité lekci. Ale až tento život skončíme, už je nespatříme. Znovu se s nimi totiž setkat ani nemůžeme, pokud s námi jsou neslučitelní. Na onom světě přece vládne harmonie, a pokud s někým harmonický vztah nemám, nemůže se tam se mnou sdružovat. To může být mnohým velikou útěchou!

Den je pryč a stíny se dlouží. Máme pocit, že už bychom vás neměli déle zdržovat. Pojďme, zase se vrátíme, a tiše zavřeme dveře za vším tím bohatstvím našeho malého podkroví. Sestupme zpátky po starých, rozvrzaných schodech, a v míru se rozejděme.

17. LEKCE

Už se vám přihodilo, že se vám někdo vzrušeně svěřil: „Člověče, dneska v noci jsem zažil ŠÍLENOU věc! Zdálo se mi, že jdu po ulici úplně nahý. Bože, to bylo TRAPNÉ!" Stává se to v různých podobách a variantách mnoha lidem. Člověku se třeba může zdát sen, v němž se náhle ocitne v nějakém salónu, plném elegantně oděných lidí, přičemž zjistí, že on sám na sobě nemá nic. 1 vám se mohl zdát podobný sen, že jste např. stáli někde na rohu ulice v jakémsi nemožném ustrojení, nebo i dočista nazí. Ano, tohle se opravdu stává, a bývá to skutečná astrální projekce. Ti z nás, kdo mají schopnost vidět lidi, konající astrální cesty, zažili jistě různá překvapivá, dokonce komická setkání. Tento kurs ale není zamýšlen jako žertovná rozprava, nýbrž jako snaha pomoci vám orientovat se v prožitcích, které se konec konců přiházejí úplně běžně.

Věnujme tuto kapitolu snům, protože sny se v té či oné formě se zdají všem — každému. Od nepaměti se na ně pohlíží jako na znamení, předzvěsti nebo výstrahy, a někteří lidé se z vlastních snů pokoušejí i věštit budoucnost. Jiní je naopak považují za pouhé projevy fantazie, které se objevují, když je mysl během spánkového procesu od těla dočasně oddělena. To je naprosto mylné — ale podívejme se na problematiku snění blíž.

Jak jsme si řekli už v předchozích lekcích, skládáme se přinejmenším ze dvou těl. Lépe řečeno, nyní se budeme zabývat pouze dvěma těly, tedy hmotným a nejbližším astrálním — jinak těl máme mnohem víc. Když usneme, oddělí se postupně astrální tělo od ležícího fyzického. Odpoutáním obou těl od sebe dochází i k odtržení mysli. Ve hmotném těle panuje situace velice podobná situaci ve vysílacím studiu, kde, vzdálí–li se hlasatel, není nikoho, kdo by dál vysílal zprávy. Astrální tělo, vznášející se nyní nad hmotným, okamžik zvažuje, kam se vydat a čemu se věnovat. Jakmile dospěje k rozhodnutí, astrální tělo se napřímí a stane obvykle v nohách postele. Pak, jako pták, odlétající s větve, se odrazí vzhůru a je pryč. Nese se výškou, a za ním se vine stříbrná šňůra.

Spousta lidí, zvláště na Západě, si vlastních astrálních projekcí není vědoma. Nepamatují se na žádné zvláštní spánkové prožitky, ale při probuzení mohou být např. naplněni hřejivým pocitem přátelství, nebo mohou třeba prohlásit: „Dnešní noc se mi zdálo o tom a tom, a vypadal PĚKNĚ!" Se vší pravděpodobností tento spáč dotyčného skutečně navštívil, protože taková cesta je v rámci astrálních projekcí jednou z nejjednodušších, a provádí se velice často. Z jakéhosi zvláštního důvodu se

zdá, že máme sklon vracet se stále do starých, známých míst, však také policie ze zkušenosti ví, že zločinci se vracejí na místa svých činů.

Na tom není nic pozoruhodného, že tímto způsobem navštěvujeme přátele, neboť všichni své fyzické tělo opouštíme. Všichni astrální cesty podnikáme, a nějaký cíl jim dát musíme. Není–li k tomu však člověk vycvičen, netoulá se po astrálních říších, ale houževnatě lne ke známým místům na Zemi. Lidé v astrální projekci necvičeni tak třeba navštěvují přátele v zámoří, určitá místa nebo dokonce obchody, ale jakmile se znovu vrátí do těla a procitnou, napadne je (pokud tomu vůbec věnují pozornost!), jaký že sen se jim to zdál.

Víte, proč se vám zdají sny? Tyto prožitky, vlastní všem lidem, jsou výlety do skutečnosti. Naše „sny" jsou reálné jako letecká nebo lodní cesta z Anglie do New Yorku nebo z Adenu do Akry, a přesto je nazýváme „sny".

Než se do tématiky snů ponoříme hlouběji, připomeňme si, že od cařihradského koncilu r. 60 n. 1., kdy se vůdci křesťanské církve dohodli, co má být do křesťanství zahrnuto, mnohé z učení velkých mistrů bylo zdeformováno nebo potlačeno. K celé této události bychom mohli dodat pár velice ostrých poznámek, vycházejících z informací, získaných ze záznamu Akaši. Naším záměrem je ale spíše sestavit tento kurz tak, aby pomohl lidem lépe poznat sebe sama, a ne šlapat někomu na paty, ať už tyto „paty" kráčejí za vírou jakkoliv klamnou. Spokojme se proto s konstatováním, že na západní polokouli se už po řadu staletí lidem nedostalo nižádného učení o astrální projekci, neboť to nespadá do žádného z dogmat tamějšího organizovaného náboženství. Mimochodem, výrazu „organizované náboženství" jsme neužili pouze náhodou.

Podobně většina lidí západního světa nevěří na víly, nebo na duchy přírody, a děti, které tyto bytosti vidí a zjevně si s nimi hrají, jsou vystaveny posměchu a napomenutím dospělých. Ti, ač by měli být informovanější, ukazuji, že i v tomto případě, jako ostatně ve spoustě dalších, je dítě Mnohem moudřejší a bystřejší, než oni! Vždyť i křesťanská bible říká: "Nebudete–li jako děti, nikdy nevejdete do království nebeského." Můžeme to vyjádřit i jinak: máte–li mysl dítěte, nezamořenou nevírou dospělých, nestojí vám v „cestě" žádné překážky.

Vysmívané děti se záhy naučí zamlčovat, co doopravdy vidí. Tato nutnost zastírat vidění jiných bytostí pak vede brzy ke ztrátě schopnosti samé. A něco podobného nastává i v souvislosti se sny. Lidé mají snové prožitky, když jejich fyzické tělo usne, protože astrální tělo pochopitelně neusíná; a až se zase vrátí do fyzického těla, může mezi nimi vypuknout konflikt: astrální tělo zná pravdu, zatímco hmotné je zaneseno a zamořeno

předpojatými stanovisky, vštěpovanými od útlého dětství až do dospělosti. V důsledku tohoto podmínění nepohlédnou dospělí pravdě tváří do tváře, a právě proto dochází k vnitřnímu konfliktu. Astrální tělo vystoupilo z hmotného, vidělo spoustu věcí, načerpalo prožitky, ale hmotné tomu nesmí věřit, protože veškeré učení západní společnosti směřuje k tomu, nevěřit v nic, co nelze uchopit do rukou a rozebrat, aby se ukázalo, jak to funguje. Západní veřejnost žádá důkazy, a pak ještě další a další, důkazy důkazů všech druhů a velikostí. Přitom se však zároveň snaží všemožně dokázat, že každý důkaz je falešný! Konflikt mezi hmotným a astrálním tělem vede k potřebě racionalizace. A tak jsou tzv. sny jsou racionalizovány do libovolné vize, často té nejbizarnější povahy.

Jde o to, že během astrální projekce jsme mohli prožít řadu nejpozoruhodnějších zážitků. Naše astrální tělo by chtělo, abychom se vzbudili s jasnou pamětí, ale fyzické tělo to nemůže dopustit. Mezi oběma tak nastává konflikt, a do paměti se vloudí skutečně nadmíru pokřivené obrazy a děje, které se ve skutečnosti nemohou odehrát. Kdykoliv se v astrálu přihodí něco, co je s fyzikálními zákony této planety v rozporu, nastává konflikt a do hry vstupuje fantazie. Zmocňují se nás noční můry, nebo prožíváme nejneuvěřitelnější zážitky. V astrálním stavu se člověk dokáže vznášet, létat, cestovat kamkoliv, sejít se s kýmkoliv a navštívit kterékoli místo na světě. Ve hmotném těle se nelze přemístit v jediném okamžiku z jednoho konce světa na druhý, ani zvednout se nad střechu vlastního domu. Dochází tudíž k tomu, že konflikt mezi fyzickým a astrálním tělem dává vzniknout neuvěřitelně nesmyslným obrazům našich astrálních projekcí, takže jakýkoliv jejich přínos, který nám astrál touto cestou posílá, je zmařen. Přebíráme tzv. sny, které nám nakonec nedávají smysl, protože to je jenom takové snové smetí. V bdělém stavu je hodnotíme jako slátaniny, ale to, co se nám z pohledu hmotného těla jeví jako nesmyslná tříšť dějů a obrazů, má v astrálu smysluplný obsah.

Vraťme se k úvodní zmínce o pocitu jít ulicí dočista nazí. Spousta lidí, zdánlivě ve snu, tuto nanejvýš trapnou situaci zažila, ale o pouhé zdání, neboli o sen, se pochopitelně vůbec nejednalo! Jde o to, že když člověk podniká astrální projekci, může prostě zapomenout obléct si astrální šaty. Pokud si takový cestovatel potřebný oděv „nepředstaví", naskytne se podívaná na člověka, konajícího astrální cestu, který je opravdu nahý. Často se totiž prudce vymaní z hmotného těla, vyletí z něj o překot a ve velkém vzrušení, že se konečně zbavil břemene těla. Dostat se z těla bylo prvotním cílem, na nějž se soustředil natolik, že už nepomyslel na nic dalšího.

Připomeňme si ale, že nahé tělo je přirozené, neboť oděv je čistě

člověkem vytvořená konvence, která v prostředí vyššího řádu nemá opodstatnění. V souvislosti s tím nám dovolte malou odbočku k záležitosti, která by vás mohla zajímat.

V pradávných dobách muži i ženy mívali schopnost astrální těla druhých vidět. Myšlenky byly tehdy čitelné všem, motivace člověka k určitému činu průhledná, a bylo vidět, jak aurické barvy nejsilněji a nejjasněji září právě kolem těch partií lidského těla, které dnes skrýváme pod oděvem. Lidstvo, zvláště pak ženy, si určité části těla zakrývají, protože se instinktivně brání, aby ostatní četli myšlenky a motivace jejich činů, neboť to nemusí být vždy žádoucí. Tato malá odbočka, se sny přímo nesouvisející, vás může přivést k zamyšlení nad účelem oblékání.

Když nastupujeme astrální cestu, obvykle si „představíme" druh oděvu, jaký by člověk měl na sobě za normálních okolností. Když se tento úkon opomine, jasnovidec, který se s astrálním cestovatelem setká, si všimne, že daný muž nebo žena na sobě nemají ani nitku. Stalo se nám, že nás v astrálním stavu navštívili lidé, kteří na sobě neměli buď vůbec nic, nebo třeba jen kabátek od pyžama anebo rozličné svršky úplně nemožného vzezření, vymykající se jakémukoliv pokusu o popis, a nevyskytující se v žádném katalogu módních výstředností. Je také fakt, že lidé, kteří oblékání přikládají náramný význam, si často představí sami sebe, lépe řečeno vidí se ve snu v šatech, jaké by na sebe v bdělém stavu v životě neoblékli. To všechno je ale nepodstatné, a znovu zdůrazňujeme, že veškeré odívání je pouhou lidskou konvencí. Proto neočekávejme, že až přijdeme „do nebe", budeme tam nosit šaty, jako je tomu tady na Zemi.

Sny tedy jsou racionalizací skutečných životních událostí, odehrávajících se v astrálním světě, a jak jsme už předeslali, člověk, který se tam ocitne, vidí v mnohem širším barevném spektru, a o mnoho a mnoho jasněji. Všechno je zářivější, všechno má širší záběr, než běžný život. Člověk si uvědomuje vše kolem sebe do těch nejmenších podrobností, a barvy a celé vlnové pásmo přesahují cokoliv známého z běžného života. Přibližme si to příkladem.

Toulali jsme se v astrálním stavu po vzdálené zemi, ležící za mořem v jiném světadílu. Byl zářivý den s živě modravou oblohou. Moře pod námi jemně šplouchalo vlnami s bílou hřívou, vystřikujícími až do výše k nám, ale pochopitelně se nás nemohly dotknout. Přistáli jsme na zlatém písku a zastavili, se zaujati povrchem nepopsatelně zářivým, jakoby démantovým. Každičké zrnko písku se lesklo jako drahokam ve slunečním záři. Lehounce jsme se vznášeli nad vlajícími čepelemi přímořské trávy, a žasli nad jemnými odstíny hnědé a zelené, i nad vzduchovými bublinami, které nám před očima zlátly a růžověly. Po pravici se rozkládala skála nazelenalého

zbarvení, která chvílemi vypadala, jako by byla z nejčistšího nefritu. Viděli jsme i pod povrch věcí a prohlíželi si vnitřní žilkování a rýhy, včetně drobných zkamenělých živočichů, které skála pohltila před milióny let. Jak jsme se tak klouzavým letem pohybovali sem tam, pozorovali jsme okolí jakoby novýma očima, které dosud tak průzračně nikdy nevnímaly. Viděli jsme cosi jako průhledné barevné koule, plující povětřím — živoucí energetické shluky vzdušné síly. Barvy to byly překrásné, živé a proměnlivé, a vnímali jsme tak ostře, že jsme dohlédli až k bodu zakřivení zeměkoule, aniž by naší pozornosti unikla jediná podrobnost.

Na naší ubohé, staré zeměkouli, uvězněni v tělesných poutech, jsme ve srovnání s tímhle slepci. Máme omezený rejstřík vnímání barev, a ubohou rozlišovací schopnost jejich odstínů. Trpíme krátkozrakostí, astigmatismem a dalšími vadami, které nám znemožňují vidět věci v jejich skutečné podobě. Jsme tady téměř zbaveni vnímací schopnosti smyslů, jsme na tomto světě chudáci, uvržení jakoby do hliněného pouzdra, dušeni žádostivostí a záštím, zanášeni nevhodnou stravou. Když se však pozvedneme do svobodného astrálního světa, vidíme náhle s nejčistší jasností. Spatříme barvy, jaké jsme v tomto životě nepoznali.

Máte–li „sen", ve kterém vidíte s tak překvapující zřetelností, že až nad nesmírnou škálou barev žasnete, můžete si být jisti, že nejde jen o běžný bláznivý sen, ale o racionalizaci zážitků skutečné astrální projekce.

Existuje ještě další důvod, který mnoha lidem brání zapamatovat si radostné zážitky astrálu. Vibrační frekvence astrálního těla jsou totiž mnohonásobně vyšší, než je tomu u těla fyzického. Těžkosti nevznikají, když se fyzické tělo opouští, protože přestup z pomalého do rychlého kmitočtu je snadný, ale nastávají při návratu do těla. Známe–li podstatu těchto potíží, můžeme nad nimi i vědomě bdít a snažit se oběma tělům pomoci dosáhnout co nejlepšího sladění.

Představme si, že jsme v astrálu, a naše hmotné tělo leží pod námi. Vibruje určitou rychlostí, zatímco tělo astrální se celé chvěje životem a vitalitou, protože v astrálu nás nesužují nemoce a utrpení. Pokusme se vysvětlit celý proces na velice pozemském příkladě. Představme si, že se jedná o situaci člověka, který cestuje autobusem, jedoucím rychlostí např. 20 km/hod., a nutně z něj potřebuje vystoupit — ale autobus bohužel nemůže zastavit. Problém tedy spočívá v tom, že cestující musí z autobusu vyskočit tak, aby na silnici doskočil pokud možno bez úrazu. Počíná–li si neopatrně, může se ošklivě zranit, ale pokud ví, jak na to, dokáže vyskočit bez obtíží, vždyť to může okoukat od průvodčího. I naším úkolem je zkušeností se naučit, jak „vyskakovat za jízdy", lépe řečeno, jak se co nejlépe navracet do těla tehdy, když se vibrační rychlosti obou těl liší.

Návrat z astrální cesty tedy znamená zpětný vstup do těla. Vzhledem ke zmíněnému mnohonásobně vyššímu vibračnímu kmitočtu astrálního těla oproti tělu hmotnému, a nemožnosti ten rychlý zpomalit ani onen pomalý zrychlit — nebo vzhledem k omezení oné možnosti —, musíme počkat, až se nám podaří obojí synchronizovat. Praxí se to člověk naučí. O něco zrychlí vibrace hmotného těla a o něco zpomalí vibrace těla astrálního tak, aby přes nepochybný přetrvávající rozdíl vznikla mezi oběma vibracemi základní harmonie — tedy vibrační souznění, které nám zajistí „bezporuchový" návrat. Je to otázka cviku, instinktu, rasové paměti, a až tohle zvládneme, uchováme si v paměti i celý astrální zážitek.

Připadá vám to obtížné? Představte si tedy, že vaše astrální tělo je gramofonová jehla a hmotné je deska, která se točí např. rychlostí 45 otáček/min. Vaším úkolem je položit jehlu na otáčející se desku tak, abyste se trefili do určitého slova či tónu. Diskžokejové to umějí neomylně, naleznou na desce bod, kam jehlu položí podle toho, co chtějí posluchačům přehrát. Ale když pomyslíte na obtížnost přesného umístění gramofonové jehly na desku tak, aby zazněla ta která hudební pasáž či promluva, uvědomíte si, jak nesnadné je beze cviku se vracet z astrálu s nedotčenou vzpomínkou na absolvovaný prožitek.

Pokud jsme nešikové a počínáme si neobratně, to jest vracíme se bez předchozí synchronizace, probouzíme se s pocitem, že nejsme „ve své kůži". Prostě se cítíme „nesví". Můžeme dostat i migrénu, cítit se špatně, či Podrážděně. To nastává, když dojde ke střetu obou vibračních kmitočtů, tak jako může mít pro auto následky neohrabané přeřazování rychlostí.Když se tedy vracíme z astrálu tímto nepovedeným stylem nesladěných vibračních kmitočtů, stane se, že astrální tělo nezapadne přesně do fyzického, vychýlí se na jednu nebo na druhou stranu a nám je z toho skutečně mizerně. Když máme tu smůlu, že se nám takové špatné „přistání" přihodí jediná pomoc je znovu se prospat. Odeberme se tedy na lůžko, ležme co nejklidněji, nehýbejme se a nemysleme na to, jestli to dokážeme. Pouze pokojně odpočívejme a snažme se astrální tělo znovu odpoutat od fyzického. Astrální tělo se nakonec mírně zvedne nad hmotné, a vytvoříme–li mu k tomu podmínky, vrátí se zpět a klesne přesně do správné polohy. Přestane nám být špatně a rozmrzelost nás opustí. Chce to jen cvik a v případě potřeby i chvilenku času. Je ale lepší tento čas si najít a vrátit se do normálního stavu, než celí uspěchaní vyskočit z postele, přestože byste se raději skáceli na místě mrtvi. Neuleví se vám, a ani nemůže, dokud znovu neusnete, a spánkem na sebe obě těla opět řádně nenapojíte.

Někdy člověk ráno přichází k vědomí se vzpomínkou na skutečně podivné sny. Mohou zobrazovat historické události či něco doslova „z

jiného světa". V tom případě, z nějakého specifického důvodu, souvisejícího např. s vaším tréninkem, se vám podařilo nahlédnout do záznamu Akaši (v jedné z následujících lekcí se tématem Akaši budeme zabývat). Spatřili jste, co se událo v minulosti, a vzácně lze takto uvidět i pravděpodobnou budoucnost. Velcí jasnovidci, kteří nám zanechávají proroctví, se na budoucnost dokáží naladit a vidět její pravděpodobný průběh. Nejde o skutečné události, neboť se ještě neodehrály, ale o pravděpodobnosti, a ty lze poznat a předpovědět. Čím je člověk schopnější zapamatovat si astrální prožitky, tím více užitku z nich může načerpat. Jinak dochází k situaci, kdy se mnohé pracně naučí a vzápětí to zase zapomíná.

Člověk se často ráno probouzí do špatné nálady a dočista nenávidí celý svět a přilehlé galaxie. Trvá mu většinou mnoho hodin, než se z tak špatné nálady vzpamatuje. Existuje řada příčin, jež tyto situace vyvolávají. Jedním z důvodů je, že v astrálním stavu se lze věnovat příjemným činnostem, navštěvovat nádherná místa a scházet se se šťastnými lidmi. Pobyt v astrálu totiž normálně představuje jakousi rekreaci astrálního těla v době, kdy hmotné tělo spí a zotavuje se. V astrálu člověk zažívá pocit svobody bez jakéhokoliv omezení a překážek, a ten pocit je skutečně božský, a pak se dostaví impuls návratu do těla s povinností začít další den. Čeho? Utrpení? Dřiny? Ať je to cokoliv, je to většinou něco neveselého. A proto je člověk z nutnosti návratu a vytržení z nádhery astrálu hluboce nešťasten a při probuzení propadá špatné náladě.

Další důvod, a ne právě příjemný, spočívá v tom, že pokud žijeme na tomto světě, jsme jako děti ve školní třídě, které se učí, nebo se snaží učit se lekcím, jejichž zvládnutí si před příchodem na tento svět předsevzaly. Když usneme, astrální tělo se může s koncem vyučování „vrátit ze školy" domů, jako se navečer ze školy vracejí žáci. Často se ale stává, že samolibý člověk, který je na Zemi sám se sebou spokojen v představě, že je významnou osobností, jde spát a ráno se vzbudí ve velmi škaredé náladě. Bývá to proto, že dotyčná osoba v astrálu spatřila, jaký průšvih ze svého pozemského života ve skutečnosti dělá, a jak celá jeho okázalost a samolibost jsou k ničemu. Vlastní–li člověk rozlehlé statky či hory peněz, neznamená to přece ještě, že si v životě počíná správně. Přicházíme sem totiž se naučit určité věci jako žáci, a později, na vyšších stupních, jako studenti. Bylo by např. naprosto zbytečné, kdyby se nějaký žák zapsal na studium, končící doktorátem duchovních věd, když by se posléze ukázalo, že jeho vývojové stádium odpovídá povolání popeláře bezvýznamného městečka! Příliš mnoho lidí se domnívá, že si v životě vedou náramně dobře, když hromadí peníze podváděním ostatních, předražováním svých

služeb, všeobecným zneužíváním svého okolí a nepoctivostí. Ti, kteří si tolik zakládají na své příslušnosti k „lepší společnosti", stejně jako zbohatlíci, dokazují touto životni filosofií pouze to, že svůj pozemský život prohrávají na celé čáře. Nadejde čas, kdy každý bude muset pohlédnout do tváře skutečnosti — a ta na této planetě nebydlí. Náš svět je světem iluzí, v nichž jsou veškeré hodnoty zdeformovány, a kde, ze studijních důvodů, může být člověku povoleno věřit, že peníze, dočasná moc a společenské postavení jsou v životě to jediné, na čem záleží. Nic není mylnějšího než tato domněnka, a žebraví mniši z Indie i odjinud vykazují vzhledem k příštímu životu vyšší duchovní hodnotu, než mocný finanční magnát, který půjčuje peníze na přemrštěné úroky nebohým, těžce zkoušeným lidem v tísnivé životní situaci. Tito finančníci (ve skutečnosti jsou to jen lichváři!) neváhají zničit rodinu i budoucnost nešťastníkům, kteří mají tu smůlu, že se jim nepodaří zavčas uhradit třeba jen jednu splátku.

Představme si takového mocného finančníka nebo někoho z podobné branže, jak jde spát, a jak se jeho spánkový proces rozvine natolik, že dotyčný spatří, jaká neštěstí v životě působí. Pak se s tím otřesným zjištěním vrátí, ostře si uvědomí, co je ve skutečnosti zač, a dospěje k rozhodnutí, že chce „obrátit list". Naneštěstí, jakmile vstoupí zpět do těla, a vzhledem k tomu, že je nízké povahy, nic si nezapamatuje, a prohlásí, že se špatně vyspal. Seřve podřízené a je protivný na každého, koho potká. A tak se u něj projeví „splín pondělního rána", s tím, že se tato jeho nálada neomezuje pouze na pondělní ráno, ale propukne — bohužel — kdykoli.

„Splín pondělního rána" skutečně existuje a má specifický důvod. Většina lidí je nucena pracovat během týdne podle víceméně pravidelného rozvrhu či se alespoň ve stanovených hodinách na pracovišti objevovat. Teprve o víkendu se lidé konečně začnou věnovat něčemu jinému, často i na odlišném místě. Spí déle a klidněji, a tak i astrální tělo odplouvá a cestuje do větších vzdáleností. Může se vznést až do sfér, kde si lze ověřit, jak si hmotné tělo na tomto světě vede. Když se pak vrátí zpět, aby fyzické tělo mohlo zas nastoupit do práce, pociťuje člověk většinou hluboký smutek, a právě ten je příčinou melancholie pondělních rán.

Ještě na jednu kategorii lidí bychom se měli podívat, byť jen letmo, a sice na ty, kdo spí málo. Působí to opět nešťastná situace lidí, kteří mají astrální svědomí natolik nečisté, že astrální tělo už ani tělo fyzické opouštět nechce, aby nemuselo stanout pravdě tváří v tvář. Často se to stává např. opilcům, kteří se bojí usnout, aby na ně nepřišly ony pozoruhodné bytosti, které se okolo jejich astrálního těla shromažďují, tak, jak jsme si o tom povídali, když jsme se zmiňovali o růžových slonech a další fauně a flóře tohoto typu.

Hmotné tělo se v takovém případě snaží co nejdéle udržet v bdělém stavu, což působí utrpení na fyzické i astrální úrovni. Jistě jste se už setkali s tím typem lidí, kteří jsou stále v napěti, neustále v pohybu, bez přestáni nervózní, a chvilenku neposedí. Velice často jde právě o lidi, kteří toho mají na svědomí tolik, že nemají odvahu dopřát si ani malé spočinutí, aby o sobě nemuseli začít přemýšlet a uvědomit si, co jsou vlastně zač, co dělají a co naopak opomíjejí. A tak se vytvoří životní styl — ani spánek, ani odpočinek, nic, co by nadvědomí dalo příležitost dostat se do styku s fyzickým tělem. Tihle lidé jsou jako kůň, který se zakousl do udidla, splašeně letí silnicí a ohrožuje vše, co mu přijde do cesty. Když lidé nemohou spát, nemohou získávat ani užitek z tohoto života, a tak se v příštím životě budou muset snažit o to víc.

Jste na rozpacích, zda hodnotit určitý sen jako přelud své představivostí, či jako rozostřenou vzpomínku na astrální cestu? Nejsnazší je, zeptat se sami sebe, zda jste v tom snu viděli věci zřetelněji, než ve skutečnosti. Pokud ano, o astrální cestu se skutečně jednalo. Byly barvy snu živější, než jaké vidíte běžně? Pokud ano, nemějte pochyb. Často také spatříte tvář či zřetelně vnímáte přítomnost člověka, jenž je vám drahý. V tom případě jste zřejmě tuto osobu skutečně astrálně navštívili. Jdete–li spát a máte při tom před sebou fotografii milovaného člověka, můžete si být jisti, že se za ním astrálně vypravíte, jen co zavřete oči a uvolníte se.

Pohleďme teď na druhou stranu mince. Může se vám stát, že se ráno probudíte otrávení a naštvaní na někoho, s kým máte rozhodně neharmonický vztah. Možná, že jste při usínání na toho člověka mysleli a rozebírali v duchu nějaký spor nebo hádku mezi vámi. Mohli jste ho potom v astrálu navštívit a on, rovněž v astrálním stavu, s vámi řešení problémů probral. Třeba jste celou věc srovnali a oba jste učinili předsevzetí, že si stanovené řešení zapamatujete a v bdělém životě dospějete k přátelské dohodě. Anebo naopak. Bitva mohla vzplát ještě urputněji, takže při návratu na Zemi pociťujete ještě silnější antipatii, než dřív. Ale bez ohledu na to, jestli jste ke smíru dospěli nebo ne, pokud jste sebou při návratu do těla rušivě trhli, nebo se vám nevydařila synchronizace s fyzickým tělem, veškeré dobré záměry a dohody o vyřešení rozporu se vám vytratí z mysli nebo se zdeformují. Probudíte se s pocitem nesouladu, nechuti a hořkého frustrujícího hněvu.

Takzvané sny — to jsou okna do jiných světů. Věnujte jim pozornost, zkoumejte je, a když se večer ukládáte ke spánku, dejte si předsevzetí „pravdivých snů". To znamená, že až se ráno probudíte, přinesete si jasnou a nepokroucenou vzpomínku na všechno, co jste za noc prožili. Lze toho dosáhnout, a děje se to. To jenom v západním světě přetrvává tolik pochyb

a tolik křiklounů žádá důkazy, že to lidem nakonec připadá nemožné. Na Východě někteří lidé vstupují velice snadno do transu, který je konec konců jen jedním ze způsobů, jak se vyprostit z těla. Jiní jdou spát a při probuzení znají odpověď na problémy, které je trápily. Můžete to tak dělat i vy. I vy se to pomocí tréninku a upřímného přání konat jen dobro naučíte. Budete mít „pravdivé sny" a dokořán otevřete okno, vedoucí do sféry existence mnohem vznešenější.

18. LEKCE

Díky tomuto kursu jsme už společně strávili nějaký čas, a tak snad neuškodí na okamžik se zastavit, poohlédnout se zpět a „potěžkat", co jsme doposud Probrali — a doufejme, že se i naučili. Je důležité občas se zastavit a dát si trošku pohov, trochu se „zrekreovat". Napadlo vás někdy, co vlastně výraz „rekreace" znamená doslova? Předpona „re" vyjadřuje „znovu" a „kreace" — to je tvoření. Zmiňujeme se o tom, neboť tento pojem se úzce váže k pocitu únavy. Když totiž člověka zmáhá únava, nedokáže podat právě nejlepší výkon. Víte, co se s vámi vlastně děje, když jste unaveni?

Nepotřebujeme mít hluboké znalosti fyziologie, abychom pochopili, proč ztuhne a rozbolí nás sval, když ho přetížíme. Představme si, že jsme opakovaně prováděli určitý výkon, např. zvedali pravou rukou těžké závaží. Za nějakou chvíli nás svaly té ruky rozbolí, začneme vnímat určité typické pocity, a pokud budeme v této činnosti pokračovat ještě dlouho, vystřídají počáteční pobolívání skutečné bolesti. Podívejme se na tento proces důkladněji.

V jiných souvislostech jsme už zdůraznili, že původcem veškerého života je elektřina. Jakmile spustíme proces myšlení, vytváříme elektrický proud. I na pouhé hnutí prstem jej vysíláme v podobě nervového impulsu, který uvede sval do pohybu. Vraťme se ale k paži, kterou jsme vysílili prací. Zdvihali jsme břemena příliš často a příliš dlouho, až se nervy, vedoucí elektrické impulsy z mozku, přetížily. Podobná situace nastává, když přetížíme běžné domácí pojistky. Nevyletí okamžitě, spíš začnou jevit známky přetížení tím, že ztratí barvu. Stejně tak nervy, vedoucí do svalů, se neustálým prouděním elektřiny nakonec přetíží a nepřetržitým roztahováním a smršťováním se unaví i svaly.

Vysvětlit, proč se svaly unaví, je snadné. Když hýbeme údy, svaly nám přebírají podněty z mozku. Působením elektřiny proudí do mozku sekrece, a mozek pak vyvolá řadu drobných svalových stahů, což v konečné podobě znamená, že se úd ohne. To je v pořádku — ale nám nejde tolik o fyziologii, jako o to, že vedlejší účinek, k němuž přitom dochází, způsobuje, že chemické látky, které svalové stažení vyvolávají, začnou krystalizovat a ukládat se v tkáních. Posíláme–li tedy tyto chemické látky neboli sekrece do svalů rychleji, než je tkáně dokáží vstřebávat, dochází ke zmíněné krystalizaci. Jelikož tyto krystaly mají náramně ostré hrany, způsobujeme si velikou bolest, pokud v usilovném pohybu svalů pokračujeme. Musíme proto počkat den nebo dva, dokud krystaly nebudou

vstřebány, a svalová vlákna opět schopná dotýkat se a snadno k sobě přiléhat. Podobně člověk, trpící revmatismem, má uloženy krystaly v rozličných citlivých částech těla, kde ochromují tkáně. Revmatik sice může postiženou částí těla pohnout, ale působí mu to veliké bolesti, právě vinou krystalů, usazených ve tkáni. Účinný způsob, jak tyto krystaly rozpouštět, se zatím nenašel, ale kdyby byl objeven, dokázali bychom revmatismu léčit.

Poněkud jsme odbočili od původního záměru poohlédnout se za probranou látkou — ale víte, že možná zase ne tolik? Když se totiž budete snažit přespříliš, nedostanete se nikam, protože si přetížíte mozek. Mnoho lidí v životě nedokáže jít „střední cestou", protože byli vychováni k přesvědčení, že jen ta nejtěžší dřina si zaslouží, aby byla odměněna výsledky. A tak se lidé honí a dřou, a není jim to k ničemu, protože přehánějí. Ti, kteří se takto přespříliš štvou, se někdy úplně vyčerpají a potom pronášejí ty nejpodivnější výroky, protože doslova ztrácejí sebekontrolu. Když se unavíme, elektřina, tvořená mozkem, klesá, začíná se jí nedostávat, záporné impulsy převýší kladné a cítíme se hůř a hůře. Zmocňuje se nás špatná nálada, protiklad nálady dobré, a pokud se o dobrou náladu necháme připravit, ať už přetížením, či jakoukoli jinou příčinou, korodujeme si doslova buňky, které v nás potřebný elektrický proud vyrábějí. Řídíte auto? Prohlédli jste si někdy jeho baterii? Pokud ano, tak jste si možná všimli ošklivé zelené usazeniny kolem jedné ze svorek. Nezasáhnete–li, rozežere za čas i dráty, vedoucí od baterie k vlastnímu autu. Budete–li podobně jako onu baterii zanedbávat i sebe, zjistíte, že je vám čím dál tím hůř, a mizerná nálada se vám v duši zabydlí. Takový proces nastává někdy u žen, které vstupují do manželství plny těch nejlepších předsevzetí, a pak je postupně začnou nahlodávat hořké pochyby o partnerovi. Dají těmto výhradám volný průchod, a takové rýpání za čas přejde v otravný zvyk. Aniž by si to žena uvědomovala, stane se z ní časem dračice, jeden z nejodpornějších druhů bytostí, na tomto světě se vyskytujících. Proto si uchovávejte dobrou náladu — uchráníte tím i své pevné zdraví. Nepouštějte se též do bláznivých odtučňovacích kúr, protože buclatější člověk bývá zásadně přívětivější než vyhublá troska, která se potácí sem tam, a chřestí jí přitom kosti.

Co se filosofie „střední cesty" týče, je jasné, že každý by se za všech okolností měl snažit, jak nejlépe to svede. Je také zřejmé, že člověk nemůže vyvinout úsilí větší, než kolik je v jeho silách. Vypětí nad tuto mez je dočista promarněné a zbytečně se jím vysilujeme. Přirovnejme si to k režimu elektrárny. Máme tam generátor, zajišťující světlo určitému počtu lamp. Běží–li generátor takovou rychlostí, že svým výkonem bez obtíží

energetickou potřebu lamp pokrývá, pak v rámci své kapacity pracuje dobře. Když je však z nějakého důvodu pracovní rytmus generátoru urychlen, a výkon značně převýší množství energie, kterou lampy dokáží absorbovat, přebytek musí být někam převeden, prakticky zmařen. To generátor, který je zbytečné tolik přetěžován, se zároveň opotřebovává a zkracuje jeho životnost.

Tento proces si můžeme přiblížit i takto: chcete jet autem po dálnici rychlostí řekněme 50 km/hod. Většina lidí by určitě chtěla jet rychleji, ale nám 50 km/hod, k vysvětlení úplně postačí. Pokud jezdíte s citem, zařadíte si správnou rychlost, a pak už se klidně povezete svými 50 km/hod., a motor vám k tomu bude pokojně vrčet. Při této rychlosti ponese skutečně malou zátěž, bez jakéhokoliv přetížení, úměrnou jeho výkonu. Připusťme ale, že tak dobrý řidič nejste, a vyjedete na dálnici rychlostí 60 km/hod. se zařazenou jedničkou. Pak může dojít k tomu, že motor bude pracovat 5—6krát rychleji, než by to zařazené rychlosti odpovídalo, a motor bude vydávat takové množství energie a bude se namáhat tak, jako byste jeli 160 km/hod. při nejvyšší zařazené rychlosti. Auto bude nepříjemné hlučné, spotřeba paliva zdrcující a opotřebení dosáhne 5—6ti násobku, než jaké by bylo, kdybyste zařadili správnou rychlost.

„Střední cesta" v tomto smyslu znamená postupovat rozumným stylem, na dosažení daného úkolu pracovat s přiměřenou pílí, ale neničit si život a neplýtvat silami tím, že se přepracováváte. Příliš mnoho lidí se domnívá, že musí do úpadu jen a jen pracovat, a čím usilovněji se na dosažení cíle nadřou, tím více zásluh jim to vynese. Není to vůbec pravda, a zdůrazňujeme znovu, že člověk by měl vynaložit vždy jen úsilí, úměrné úkolu, na který stačí.

Vraťme se ale k našemu výrazu „rekreace". Jak jsme si řekli, doslova znamená „znovuvytvoření". Pokud se určitým druhem práce unavíme, bývají vyčerpány pouze některé svaly nebo části těla. Když jsme např. příliš zatěžovali pravou paži, dejme tomu přenášením cihel nebo stěhováním knih, za nějakou dobu začne být ruka vysílená a začne nás bolet, ale nohy ještě mohou být v plné pracovní pohotovosti, stejně jako uši a oči. Zrekreujeme se tudíž procházkou, poslechem hudby nebo četbou. Začneme používat jiné části nervstva a odlišných svalů, čímž vlastně odebereme přebytečný náboj nervové elektřiny ze svalů, které jsou vyčerpány a potřebují si odpočinout. Takto tedy během „rekreace" znovu vytváříme svou způsobilost zdolávat zatížení.

Vynaložili jste mnoho úsilí, abyste viděli auru a éterické tělo? Možná, že jste se snažili přespříliš. Pokud vytouženého úspěchu stále nedosahujete, nenechte se odradit. Chce to čas, trpělivost a hodně víry, ale dá se to

zvládnout. Usilujete přeci o něco, co jste doposud nikdy nedělali, a taky byste asi nepředpokládali, že lékařem, právníkem či velkým umělcem se stanete přes noc. Uvědomovali byste si, že chcete–li se stát právníkem, musíte nejprve vychodit základní školu, pak střední a nakonec ještě úspěšně zvládnout příslušnou školu vysokou. Věděli byste, že to potrvá řadu let, a vyžádá si to často mnoha a mnoha hodin každodenního učeni, a někdy i studia přes noc — a to všechno jen proto, že chcete být právníkem, lékařem či burzovním makléřem. Zkrátka a dobře, přes noc to nikam nedotáhnete. Mnoho indických filosofických směrů učí, že za žádných okolností nesmí člověk očekávat, že se v něm probudí jasnovidnost dříve, než za deset let. My se s tímto názorem plně neztotožňujeme a tvrdíme, že člověk začne vidět, když je pro jasnovidnost zralý. Souhlasíme však s tím, že výsledků nelze dosáhnout přes noc, a že na tom, co chcete získat, musíte pracovat, trénovat a věřit si. Studujete–li medicínu, věříte v učitele i v sebe, docházíte na přednášky, dáváte pozor a snažíte se. Doma děláte úkoly a učíte se, a stejné to trvá roky, než se stane člověk lékařem. Když nyní postupujete podle této knížky a snažíte se naučit vidět auru, kolikpak času učení věnujete? Dvě hodiny týdně? Čtyři? Ať už je to jakkoli dlouho, určitě to nebude osm hodin denně plus domácí úkoly. A proto mějte strpení, protože vidět auru se rozhodně naučit lze, a podaří se vám to, uchováte–li si trpělivost a víru.

Během let jsme dostávali obrovské množství dopisů z celého světa, dokonce i od lidí za železnou oponou. Je tady např. dopis jedné australské dívky se značnými jasnovideckými schopnostmi, která své „vidění" musí tajit, protože příbuzenstvo si začíná říkat, že je nějaká divná, vždyť jim čte myšlenky, nebo je schopna rozebrat jejich zdravotní stav. Píše i paní z kanadského Toronta, která za pouhých několik týdnů dokázala spatřit éterické tělo, a je schopna pozorovat, jak éterická síla proudí ze špiček prstů, i jak se na temeni hlavy vlní „lotosový květ". Její pokrok je velice zřetelný. Éterické tělo vidí už téměř v jeho celistvosti a nyní začíná vidět i auru. Je jednou z těch šťastných, kteří vidí i duchy přírody a auru rostlin. Protože je umělkyně, nakreslila nám květy, včetně aury, která je obklopuje.

Abychom dokázali, že se jasnovidecké schopnosti neomezují na zeměpisné oblasti, ale jsou universální celému světu, uvedeme dopis jedné velice talentované ženy z Jugoslávie. Napsali jsme jí, že bychom rádi do tohoto učebního kurzu zařadili ukázku jejího působení. Odepsala a dala nám svolení její dopis citovat. Poopravili jsme pouze angličtinu, aby byl srozumitelnější. Tady je:

„Milí přátelé ve všech částech světa! Žijeme v době, která nám denně klade otázku: »Být či nebýt?« Už minul čas, kdy bylo možno ležet za

kamny jako kočka. Život, stejně jako věčnost, před nás klade otázku: Ano či ne? — Co se tím »ano či ne« vlastně míní? To, zda necháme vyhladovět duši a rozestůněme tělo, nebo duši nasytíme a tělo ozdravíme, zkrásníme a zharmonizujeme. Proč stále hovořím o duši, když je to něco neviditelného, něco, co chirurg nemůže vyjmout z těla a předložit nám na talíři? Milí přátelé, ať v existenci duše věříte a nebo ne, ona tu JE! Můžete mi, prosím, věnovat chviličku času? Neutíkejte do kina, na fotbal, na nákupy či k autu. Věnujte mi okamžik pozornosti. Jde o věc skutečné důležitou.

V západní části světa se nevyskytuje příliš lidí, schopných vidět tzv. neviditelný svět a lidskou auru, to znamená světla a stíny kolem těla, zvláště pak okolo hlavy. Duše je věčná, nezničitelná součást nás samých. Je to naše »vyšší tělo«, bez nějž bychom nemohli existovat. Mně se dostalo daru vidět auru od nejranějšího dětství.

Když jsem byla malá, myslela jsem si, že to, co vidím já, vidí všichni. Později mi říkali, že jsem lhářka anebo blázen, a já jsem pochopila, že ostatní lidé to, co vidím já, nevidí.

Všimli jste si někdy, jak letokruhy ukazují, který rok života stromu byl svízelný a který příznivý? Všechno po sobě zanechává nějaká znamení, úplně všechno. Kdysi jsem se ocitla před starobylým kostelem a viděla, co je jiným lidem skryto, nádherné světlo, které tuto stavbu obklopuje, a kolem onoho světla jemné linie, jako letokruhy. Řekla jsem lidem, že ty linie, které vidím, znamenají počet staletí existence onoho starého kostela v Remete, u Záhřebu, hlavního města Chorvatska. A pak jsem čas od času dokázala určit počet »letokruhů« kolem starých budov a odvodit, před kolika staletími byly postaveny. Jeden známý se mě před časem zeptal: »Jak stará je ta a ta kaple?« »Nic nevidím«, odpověděla jsem. » Nemá kolem sebe jedinou linii, jen světlo.« »Ano,« odpověděl mi, »tahle kaple ještě není ani sto let stará.«

A tak si představte, že má–li i pouhé stavení »duši«, o kolik víc jí musí mít to, co je živé. Dokážu vidět auru lesa, stromů, luk i květin, zvláště po západu slunce. Vidím to jemné, ale intenzívní světlo, obklopující živé bytosti. Viděla bych ho i kolem vašeho psa nebo kočky.

Pohleďte na toho ptáčka, jak prozpěvuje večerní píseň! Jak kolem sebe rozstřikuje sprškы světla a dušička se mu tetelí štěstím! Viděla jsem kluka, který takové stvoření zastřelil. Drobná aura ještě okamžik blikala, pak se rozplynula, a bylo to, jako když Příroda zavzlyká. Já jsem to viděla, prožila a mluvila jsem i o tom, ale označili mě za blázna.

Jednou, když mi bylo osmnáct, jsem stála večer před zrcadlem a chystala se jít spát. V pokoji byla už skoro tma, a já jsem tam stála v dlouhé bílé noční košili. Z ničeho nic jsem v zrcadle spatřila světlo. To mě zaujalo

a tak jsem se podívala pozorněji, a uviděla okolo sebe modrou — a potom i zlatou zář. Neuvědomovala jsem si, že to je aura, a vylekaně jsem seběhla dolů k rodičům, s křikem, že hořím. Vůbec to sice nepálilo, ale přesto mě vyděsilo, co vlastně to je. Celí udýchaní ke mně přiběhli a rozsvítili, a úkaz se ztratil. Jakmile však znovu zhasli, i oni mě viděli jakoby v nazlátlých plamenech. I naše posluhovačka vešla, vykřikla leknutím, otočila se a utekla. Pak jsem si uvědomila, že něco podobného vídám i na jiných bytostech, ale bylo to poměrné odlišné, než když to člověk spatří sám na sobě. Proto mě to vylekalo. Tatínek několikrát rozsvítil a zhasl, a pokaždé to bylo stejné. Když bylo zhasnuto, žhnula jsem nazlátlým světlem, když bylo rozsvíceno, zář už tak patrná nebyla.

Když jsem pochopila, že mi nehrozí nebezpečí, začal mě celý úkaz zajímat, a od té doby sleduji lidskou auru velice pečlivě.

Víte, co vlastně znamená strach? Když za války při náletu padaly bomby, děsil mě pohled na auru lidí okolo. Potom mě nacisté zavřeli a odsoudili k trestu smrti. Odvedli mě k výslechu do jedné místnosti. Věděli, že mám jisté informace, které je zajímaly. Všimla jsem si tam aury těch, kteří už mučením prošli. Bylo to žalostné, měli ji přitisknutou až těsně k tělu, nepatrnou, bez skutečného světla. Skoro se rozplývala, odumírala — a ještě horší bylo slyšet agonický nářek trýzněných lidí a vidět, jak se ztrácí jejich aura, když umírají. Něco se ve mně vzbouřilo, nějaká posvátná síla. Cožpak ve svatém Písmě nestojí, že se máme bát jenom těch, kteří zabíjejí duši, ne však těch, kteří zabíjejí tělo? Začala jsem se soustřeďovat a snažila se do ostatních vlít optimismus. Cítila jsem, jak se moje aura zase šíří — a i aury ostatních začínaly vypadat líp. Připojila se ke mně jedna spoluvězenkyně, až se nakonec cela odsouzenců k smrti vzpamatovala a dali jsme se do zpěvu. Přestála jsem všechny výslechy, dlouhé hodiny utrpení a veškerou bolest bez následků, protože jsem upjala pozornost k věčnosti, ke skutečnému životu po škaredém snu života na tomto světě. Mučení na mě nezabíralo, a nakonec mě z vězení vztekle vyhnali, protože jsem demoralizovala ostatní.

Kdybych propadla panice a strachu, já i šestnáct mých spoluvězňů — obětí pronásledování, přišli bychom o život.

My Evropané, a západní společnost vůbec, se máme od Dálného východu hodně co učit. Musíme se naučit podrobovat si vlastní fantazii a překonávat strach.

Jak aury západních lidí pozoruji, vidím, že hodně kolísají, jsou málokdy v klidu, sotva kdy v harmonii, a tyto naše rozhárané aury přenášejí nepokoj na další, až se to šíří jako infekce. Hitler by byl nemohl uspět se svými bombastickými projevy, kdyby aury jeho posluchačů nebyly takto

napadeny a ovlivněny jeho aurou. Mohl dojít úspěchu jedině proto, že veřejnosti se obrazotvornost vymkla z rukou.

Už vás unavuji? Vydržte ještě chvilenku. Podívejme se na nejubožejší z lidí — na blázny, a nahlédněme do záhřebského ústavu pro choromyslné. Kdysi jsem si tam dělala něco jako průzkum chovanců pozorovala jsem je přes plot. Tam ale nebyly k vidění ty nejhorší případy… A pak mě jeden známý představil přednostovi oddělení. Byl to velice skeptický muž. Požádala jsem ho, zda bych si mohla prohlédnout auru jeho pacientů. Pohlédl na mě jako na dalšího potenciálního chovance, ale posléze se uvolil, že mi některé pacienty ukáže. Asistenti přivedli skutečně velice těžce nemocnou ženu příšerného vzezření, s očima v sloup. Skřípěla zuby, vlasy jí na hlavě stály jako ďábelské plameny. Byl na ni skutečně strašlivý pohled. To nebylo ale nic ve srovnání s tím, co jsem spatřila na úrovni neviditelného světa. Uviděla jsem duši té ženy, vytrženou z těla, a v divokém zápase s temným stínem, který se toho těla pokoušel zmocnit. Nalézala se uprostřed jediného víru disharmonie. Potom ji odvedli a já jsem lékaři řekla, že je nevyléčitelná, neboť je skutečnou obětí posedlosti ďáblem."

Uzavřeme tuto lekcí poznámkou, že to, co dokáže vidět tato velice nadaná Jugoslávka, se cvikem můžeme naučit vidět i my. Musíte ale vytrvat, neztrácet víru. Pamatujte, že ani Řím nebyl postaven za jediný den, a podobně jako aspiranti na lékařskou nebo právnickou profesi, ani vy nedosáhnete úspěchu naráz. I vy se musíte učit. Žádná zkratka, žádná snadná a bezbolestná cesta neexistuje!

19. LEKCE

Již několikrát tu padla zmínka o akašickém záznamu. Nyní se na téma kroniky Akaši zaměříme, neboť se týká každého člověka, i jakékoliv jiné bytosti, která kdy žila. Díky Akaši můžeme zpětně projít veškerou minulostí a uvidět vše, co se kdy stalo nejen na tomto, ale i na jiných světech. Vědci konečně začínají tušit, co okultisté věděli odjakživa, — že existují i jiné světy, obývané jinými bytostmi, které se od lidských mohou lišit, ale které cítí a vnímají.

Než se do problematiky záznamu Akaši ponoříme, připomeňme si několik základních informací o povaze energie neboli hmoty. Učí nás, že hmota je nezničitelná a trvá navěky. Stejně jsou nezničitelné i elektrické a jiné vlny. Vědci nedávno objevili, že proud, procházející cívkou měděného drátu, jehož teplota je snížena co nejblíž k absolutní nule, zůstává konstantní a nesnižuje se. Je známo, že za běžné teploty by tento proud v důsledku různých odporů brzy začal klesat a nakonec úplně zanikl. Tak věda objevila nové médium. Přišla na to, že když se teplota měděného vodiče dostatečně sníží, proud jím může nepřetržitě protékat, bez jakéhokoliv doplňování z vnějšího zdroje. Časem vědci objeví to, že i člověk má další smysly a schopností, ale to ještě potrvá, protože vědci postupují pomalu a ne vždy správně.

Řekli jsme tedy, že vlny jsou nezničitelné. Podívejme se, jak reagují vlny světelné. Světlo k nám přichází i z nejvzdálenějších nebeských těles, z oblastí vesmíru od nás nepředstavitelně dalekých. Ze Země jsou na ně stále namířeny ohromné teleskopy, které je zkoumají, tzn. zachycují paprsky, dopadající k nám z těchto oblastí. Některé planety, jejichž světlo přebíráme nyní, ho vyslaly mnohem dříve, než náš svět nebo i celá naše část vesmíru vůbec vznikly. Světlo je opravdu neuvěřitelně rychlé, ale to je tím, že ho posuzujeme z pozice lidského těla, v němž jsme uvězněni a okleštěni všemožnými druhy hmotného omezení. To, co tady nazýváme „rychlostí", má na jiné úrovni existence dočista jiný význam. Pro ilustraci si představme, že cyklus životů lidské bytosti trvá 72 000 let. Během něj se člověk rodí do různých světů a do mnoha a mnoha těl. Těchto 72 000 let tedy představuje dobu naší „školní docházky".

Když hovoříme o „světle" spíše než o vlnách rádiových, elektrických či jiných, děláme to jen proto, že světlo lze pozorovat bez dalšího zařízení, zatímco třeba rádiové vlny nikoli. Sluneční světlo však vidíme a měsíční také. Máme–li dobrý teleskop, nebo speciální dalekohled, zahlédneme i světlo vzdálených hvězd, které se vydalo na cestu dřív, než se Země vůbec

stala oblakem vodíkových molekul, vznášejících se vesmírem.

Světla se také používá k měření času a vzdálenosti. Astronomové užívají termínu „světelné roky", a může se stát, že světlo, přicházející k nám ze vzdálené části vesmíru, pochází ze zdroje, který už dávno a dávno přestal existovat. Je tedy nabíledni, že lze získat obraz něčeho, co v danou chvíli už neexistuje, neboť to zaniklo dávno předtím. Připadá–li vám to nepochopitelné, představte si to takhle: existuje hvězda ve vzdálené části vesmíru. Po celá staletí vysílá světlo k Zemi. Těmto světelným vlnám může trvat tisíc, deset tisíc nebo milión let, než k nám dorazí, protože hvězda — zdroj — je od nás tak strašlivě daleko. Jednoho dne se tato hvězda srazí s jinou, dojde k výbuchu a ona zanikne. Zdroj světla je tedy zničen, ale ještě tisíc, deset tisíc a nebo milión let poté, co hvězda zmizela, k nám její světlo bude dál zářit, protože bylo vysláno před jejím zánikem a protože vzdálenost mezi námi a hvězdou je opravdu nesmírná.

Představme si, že můžeme cestovat rychlostí vyšší než myšlenka, což je nemožné, pokud žijeme ve hmotném těle, ale při existenci mimo něj je to jednoduché a běžné. Potřebujeme tedy cestovat rychleji, nežli myšlenka, neboť ta se pohybuje určitou rychlostí, to vám potvrdí každý lékař. Ví se např. úplné přesně, jak pomalu nebo rychle člověk reaguje na určitou situaci, např. jak dlouho trvá, než myšlenkový impuls dojde do chodidla, je–li třeba zabrzdit vůz, nebo jak rychle pronikne do ruky, když je potřeba strhnout ke straně volant. Představme si, že se můžeme bleskové přemístit na planetu, kam nyní dopadá světlo, které ze Země odešlo před 3 000 lety, a že toto 3 000 let staré světlo na této planetě můžeme zachytit. Máme tak skvělý teleskop či jiné nepředstavitelně dokonalé zařízení, že nám umožní sledovat zblízka zemský povrch, neboli přesně zachycené světelné paprsky zpracovat tak, abychom je převedli na obraz událostí na Zemi před 3 000 lety. Spatřili bychom život ve starém Egyptě, barbarské osídlení západních zemí lidmi ve zvířecích kůžích nebo i bez nich, i tehdejší vyspělou civilizaci čínskou, tak náramně odlišnou od současné.

Kdybychom se mohli v mžiku přemístit blíže k Zemi, např. na planetu vzdálenou tak, že světlo tam doletí za pouhých 1 000 let, viděli bychom záběry úplně jiné, scény, které se na Zemi odehrály před 1 000 lety: vyspělou civilizaci Indie, šíření křesťanství západním světem, některou z normanských invazí. Ze zeměpisného hlediska by se nám svět zároveň jevil poněkud odlišný, protože pobřežní linie se neustále mění a země vystupuje z moře, zatímco jinde pobřeží zvětrává. Za jediný lidský život člověk tyto změny nezaznamená, ale odstup tisíce let by umožnil rozdíl spatřit a uvědomit si jej.

Žijeme ve světě přesně vymezených limitů, kde dokážeme postřehnout a

vnímat podněty ve velmi omezeném frekvenčním pásmu. Kdybychom si mohli plně uvědomit některé z našich mimotělesných schopností tak, jak jimi vládneme v astrálu, vnímali bychom svět. v úplně jiném světle. Uvědomili bychom si, že hmota je skutečně nezničitelná, a že to, co se kdy na světě stalo, vysílá dál a dál své záření v podobě vln. Kdybychom měli příslušné schopnosti, mohli bychom tyto vlny zachytit, podobně jako zachycujeme ony světelné. Uveďme tak prosté přirovnání, jako je promítačka diapozitivů. V zatemnělé místnosti promítačku zapnete a vložíte do ní diapositiv. Pokud si před čočky přístroje rozprostřete do určité vzdálenosti i bílé plátno, a světlo na něj zaostříte, uvidíte obraz. Ale kdybyste promítačku namířili ven z okna do tmy, viděli byste jen slabý paprsek světla, obraz žádný. To znamená, že světlo musí být řádně zachyceno, musí se na něčem zrcadlit — tedy odrážet, aby bylo možno plně ho vnímat a uvědomit si. Nebo vezměte světlomet za jasné a bezmračné noci. Uvidíte jeho světelnou stopu, ale jen tehdy, když světlo spočine na mraku nebo na letadle. Teprve tehdy ho postřehnete v jeho skutečné podobě.

Od nepaměti člověk sní o cestování v čase. Dokud je uvězněn do masa a kostí tady na tomto světě, zní to pochopitelně jako fantastická představa, neboť jsme vskutku žalostně omezeni. Naše tělo je nedokonalý nástroj, a jelikož tu jsme, abychom se učili, vštípili jsme si tolik pochyb a nerozhodnosti, že dříve, než se dáme přesvědčit, požadujeme „důkazy". To je ten úkon, kdy věci rozpitváváme na kousky, abychom věděli, jak to funguje, a způsobujeme tak, že to fungovat přestává. Když se však dostaneme mimo hmotný svět, do astrálu, nebo dokonce za jeho hranice, cestování v čase je snadné, jako je tady na Zemi návštěva kina či divadla.

Kronika Akaši je vlastně forma vibrace povahy nejen světelné, zahrnuje i zvuk. Pozemský výraz ji nedokáže vystihnout. Vzdáleně ji lze přirovnat k rozhlasovým vlnám. Ty také přicházejí z celého světa a neustále nás obklopují. Každá přenáší jiný program v odlišném jazyce, jinou hudbu, a přichází z jiného časového pásma. Všechny tyto vlny se k nám nesou nepřetržitě, ale nic z toho nevnímáme, nejsme–li vybaveni zařízením, zvaným rozhlasový přijímač, schopným tyto vlny zachytit a upravit je, aby se našemu vnímání zpřístupnily, tedy začaly být slyšitelné a srozumitelné. Pomocí mechanického elektrického zařízení jsou tyto vlny převáděny na zvukové. Kdybychom stejným způsobem mohli upravit na Zemi vlny akašického záznamu, dokázali bychom bez obtíží vysílat na televizní obrazovku autentické historické scény, a dějepisci by z toho měli záchvaty, protože by zjistili, že dějiny, jak jsou zaznamenány písemně, naprosto neodpovídají pravdě.

Kronika Akaši se skládá z nezničitelných vibrací, obsahujících veškeré množství lidského vědění, vyzařující ze světa stejně jako pořad, vysílaný rozhlasem, který se šíří dál a dál. Cokoliv se kdy na Zemi stalo, v této vibrační podobě existuje a přetrvává. Vystoupíme–li z těla, zařízení na zpřístupnění těchto vln nepotřebujeme. Není nutné je ani upravovat, protože výstupem z těla se naše vlastní „vlnové receptory" naladí na vyšší rychlost, takže prací a nácvikem můžeme získat k záznamu Akaši přístup.

Vraťme se nyní k problému, jak předhonit světlo. Pro názornost bude lepší, když nejprve paprsky jako takové ponecháme stranou, a budeme hovořit o zvuku. Ten je totiž pomalejší, a vzdálenosti, potřebné k dosažení výsledků, jsou kratší. Představte si, že stojíte venku a náhle k vám dolehne zvuk tryskového letadla. Slyšíte ho, ale je zbytečné hledat je očima v místě oblohy, odkud k vám zvuk doléhá. Je to letadlo nadzvukové, takže když vy zvedáte oči, v místě zvuku už není. Za druhé světové války, když při náletech padaly bomby, byl lidem prvním varováním teprve hřmot výbuchů, padání domů a nářek raněných. Až když dosedal prach, se ozval zvuk letící bomby. Ta totiž padala vyšší rychlostí, než se šířil zvuk, který vyvolávala. Proto nešťastníci v krytech při jejím letu, doprovázeném pískotem, pokaždé vydechli úlevou. Věděli, že slyší–li tento zvuk, bomba nebyla určena jim, neboť v tom okamžiku už dopadla jinam!

Člověk může stát na vrcholu kopce a dívat se na dělo, umístěné dejme tomu na kopci protějším. Neuslyší ránu z děla v okamžiku jejího vypáleni, zvuk k němu dolehne, až když je granát na cestě. Nikdo nikdy nebyl zabit výstřelem, který slyšel, protože střela přichází dříve než její zvuk. Proto je nesmyslné, aby se lidé ve válce krčili a choulili, když jim nad hlavou letí střela. Slyší–li zvuk, znamená to, že střela už přeletěla. Zvuk je tedy ve srovnání se zrakem či světlem pomalý. Když na onom kopci dělo vystřelí, vidíme nejprve šlehnout plamen z hlavně a teprve pak — záleží na tom, jak jsme od děla daleko — slyšíme zvuk střely. Možná jste někdy pozorovali člověka, který kácí strom. Stojí kus od vás a vy skutečně vidíte, jak sekera dopadá na kmen. Ale až za malý okamžik se k vám zvuk sekání donese.

Kronika Akaši obsahuje obraz všeho, co se kdy na tomto světě stalo. Jiné světy mají také své akašické záznamy, tak jako každá zem má vlastni rozhlasové vysílání. Ti, kdo vědí jak, se mohou naladit na vlnovou délku Akaši světa vlastního, i jiných. Lze tak spatřit, jak skutečně proběhly historické události, a jak jsou učebnice dějepisu a knihy historie zfalšovány. Záznam Akaši ovšem neslouží k uspokojení plané zvědavosti, ale lze do něj nahlédnout a uvědomit si třeba, jak a proč ztroskotaly naše životní plány. Když na Zemi zemřeme a přejdeme do jiné úrovně bytí, musí každý z nás pohlédnout do tváře svým skutkům i tomu, co zanedbal. Shlédneme celý

svůj život rychlostí myšlenky právě pohledem na Akašu, a to nejen od bodu vlastního narození, nýbrž včetně plánů a předsevzetí, kdy, kde a do jakých podmínek nám bylo dáno se narodit a žít. Když jsme pak — poučeni — vzali na vědomí svá selhání, sestaví se na jejich základě program příštího života,, tak jako se připravuje na opravnou zkoušku dítě, které si uvědomilo chyby, jichž se dopustilo.

Je pochopitelné, že to vyžaduje předlouhý nácvik, než člověk dokáže do Akaši nahlédnout, ale když v tréninku vytrvá a neztratí víru, dozraje k tomu — a takoví lidé se mezi námi vyskytují. Pohovořme si teď trochu o tom, co je to vlastně věc, zvaná „víra". Víra je záležitost zcela konkrétní, kterou je třeba pěstovat, jako zvyk, jako vzácnou skleníkovou květinu, a musí se také patřičně ošetřovat, živit a chránit. Není tak otužilá, jako plevel. Tvrzení víry je třeba neustále si opakovat, aby nám jistota, kterou skýtá, pronikla do podvědomí a zakořenila se v něm. Víme, že podvědomí představuje devět desetin naší bytosti, tedy většinu. Lze ho také přirovnat ke stařečkovi, který už trochu zpohodlněl, a nechce být rušen. V bačkorách si čte noviny a pokuřuje dýmku. Je už skutečné unaven vším hlukem, vřavou a neustálým neklidem, který se kolem něj valí. Roky zkušeností ho naučily chránit se před všelijakým vytrhováním a obtěžováním pro hlouposti. Reaguje jen na ty nejnaléhavější výzvy. Poprvé ani nezaslechne, že ho voláme, vždyť je už poněkud nahluchlý. Podruhé se hluchým staví, protože se bojí, že z toho pro něj vyplyne nějaká práce, vyrušení z poklidu. Potřetí se naštve, protože volající hlas vetřelce ho vytrhuje z přemýšlení, zatímco on si chce v klidu číst výsledky Sportky, a jakoukoliv námahu odmítá. Vy ale vytrvejte a silou víry naléhejte, protože dědeček—podvědomí se nakonec s trhnutím přece jen probere k životu. A až vaše mnohokrát opakovaná prohlášení do podvědomí zapustí kořeny, získáte víru automatickou a samozřejmou. Musíme si však ujasnit, že víra není věření ve smyslu domnívání se. Můžete prohlásit: „Věřím, že zítra je pondělí." A znamená to určitý postoj. Nikdy byste však neřekli: „Mám víru, že zítra je pondělí," protože tohle znamená něco úplně jiného.

Víra je něco, co s námi většinou vyrůstá. Stáváme se křesťany, buddhisty nebo Židy, protože tím jsou naši rodiče. Máme ve své rodiče víru — tedy jsme přesvědčeni, že to, v co věří oni, je správné, a tak od nich víru přebíráme. Určité věci, které na tomto světě nelze bezpečně prokázat, vyžadují právě víru. Těm, které prokázat lze, prostě uvěřit můžeme a nebo ne. Mezi vírou a věřením je zkrátka rozdíl, kterého bychom si měli být vědomi.

Nejdříve si tedy ujasněte, v co chcete věřit, a podívejte se na předmět své potenciální víry ze všech úhlů. Je to víra náboženská, či víra v nějakou

schopnost? Ujistěte se, že o té věci uvažujete kladně, načež si prohlašujte sami v sobě a ubezpečujte se, že tu či onu věc dokážete, nebo že v ni pevně VĚŘÍTE. Opakujte si to pořád dokola, jinak k víře nikdy nedospějete. Věřící všech velkých náboženství, ti věrní věřící, ať už chodí do kostela, kaple, synagogy či chrámu, si opakováním modliteb, které odříkávají nejenom za sebe, ale i za ostatní, vpravili do podvědomí ideu víry. Na Dálném východě se věřící modlí tzv. mantry. Vysloví určité prohlášení — mantru a neúnavně ji opakují. Stává se, že ani nerozumějí, o čem ta mantra vlastně je. To ale nevadí, protože zakladatelé náboženství sestavili znění mantry tak, aby vibrace, jejím opakováním vyvolané, vpravily do podvědomí žádaný obsah. A tak, i když věřící mantře ani dobře nerozumějí, stane se brzy součástí jejich podvědomí a víra je pak úplně automatická. I vy, když budete modlitby stále opakovat, začnete v ně věřit. Jde jedině o to, přimět vlastní podvědomí, aby pochopilo a spolupracovalo. Až víru získáte, nebudete si už muset dělat starosti, protože podvědomí vám ji samo zpětně připomene, i to, že tohle vy přece zvládnete.

Opakujte si bez ustání, že jednoho dne začnete vidět auru, že budete schopni telepatie a že se vám zdaří i to nebo ono, ať už je to cokoliv, na čem vám obzvlášť záleží. Až nazraje čas, daná věc se vám podaří. Všichni úspěšní lidé, ať už se stali milionáři nebo vynálezci, si věřili, měli víru, že to, co si předsevzali, dokáží vykonat. Nejprve uvěřili v sebe sama a ve vlastní sílu a schopnosti, na základě toho si vytvořili víru, která sebedůvěru proměnila ve skutek. Budete–li si tedy neustále opakovat, že vás čeká úspěch, dosáhnete ho. Podaří se to ale jen za předpokladu, že v tomto utvrzování se o úspěchu vytrváte a nedopustíte, aby se do vás vloudily pochyby (protiklad víry). Pusťte se do tohoto ubezpečování se, že úspěch nakonec přijde — a uvidíte, že výsledek vás skutečné ohromí.

Zřejmé víte, že někteří lidé jsou schopni říct, kým byli a čím se zabývali v minulém životě. Je to projev akašického záznamu, protože mnoho lidí v astrálním stavu „spánku" do této kroniky nahlíží. Do bdělého stavu si ale většinou přinášejí vzpomínku poněkud rozostřenou, takže část jejich tvrzení bývá pravdivá a zbytek pokřivený. Všimněte si, že většina vjemů takto zachycených, o nichž vypovídají, se týká utrpení. Často i oni sami, dle těchto obrazů, byli trýznitelé či něco podobného, převážně špatného. Pořád to souvisí s tím, že sem se rodíme jako do školy, a je třeba mít stále na paměti, že lidé musí projít utrpením, aby se jím očistili od nedokonalosti. Stejně tak je železná ruda vkládána do pece a vystavena silnému žáru, aby se nečistoty a struska vyplavily na povrch, kde je lze sebrat a odstranit. Lidé musí být vystavováni takovým zátěžím, které je doženou na pokraj zhroucení, ale jen na pokraj, protože jejich duchovno musí být podrobeno

zkoušce a viny splaceny. Lidé se na tento svět přicházejí učit, a poučí se mnohem rychleji a důsledněji utrpením, než laskavostí.

Náš svět je tvrdá škola, téměř nápravný ústav, přestože se tu vyskytují i vzácné paprsky laskavosti, zářící jako světlo majáku do temné noci, v níž téměř všechno je konflikt a boj. Pokud s tím nesouhlasíte, stačí, když si přečtete dějiny národů a válek. Je to skutečně nadmíru nečistý svět a vyšší bytosti do něj sestupují jen s velkými obtížemi, aby střežily zdejší dění. Pro sestup na Zemi na sebe musejí vzít nějakou „nečistotu", která bude mít prakticky funkci kotvy, aby je se zdejším životem udržela v kontaktu. Taková vznešená bytost nemůže sestoupit ve své vlastní čisté a neposkvrněné podobě, neboť by utrpení a smutek pozemského života nevydržela. A tak si dejte pozor, připadá–li vám, že ten a ten člověk nemůže být tak vysokou bytostí, neboť se nechová dokonale třeba proto, že k něčemu lne a podobně. Pokud onen zlozvyk, kterému se dotyčný oddává, není pití, může se o vysokou bytost jednat. Alkoholismus ale opravdu veškeré vyšší schopnosti ničí.

Řada největších jasnovidců a telepatů trpí psychickou poruchou, protože utrpení často vibrační kmitočet zvyšuje a přináší těmto lidem zmíněné schopnosti. Stupeň oduševnělosti člověka z pouhého pohledu na něj nepoznáte. Nemyslete si, že někdo je nemocný, protože je zlý. Třeba tento úděl ochořet dotyčný přijal dobrovolně, aby skrze něj zvýšil svůj vibrační kmitočet pro zvláštní účely. Nesuďte člověka přísně, protože např. kleje nebo se nechová tak, jak vy si představujete, že by se ušlechtilá osobnost měla chovat. Může to vysoká bytost skutečně být a kleje nebo se oddává nějakému jinému „zlozvyku", neboť jí to slouží jako jakási zátěž, aby v tomto pozemském životě dokázala vůbec zakotvit. Země, jak jsme si řekli, je velmi nečisté místo, a všechno nečisté podléhá rozkladu. Jenom to, co je čisté a ryzí, je nepomíjející. A to je jeden z důvodů, proč se do života na této planetě rodíme. Ve spirituálním světě, ještě dál za hranicemi astrálu, pomíjivost neexistuje. Na vyšších úrovních bytí neexistuje zlo, a proto se sem přicházejí lidé učit „po sparťansku". Když tedy vysoká bytost, sestupující do pozemského života, na sebe vezme nějaký zlozvyk nebo soužení, tento muž nebo žena vědí, že přicházejí se zvláštním úkolem, a že tedy tuto nedokonalost nebo trápení nelze považovat za karmu (tou se budeme zabývat později), ale za nástroj, kotvu čili potřebné nářadí, které spolu s fyzickým tělem zmizí.

Ještě bychom si měli vysvětlit, že velkými reformátory se často stávají ti,kteří v minulém životě byli velkými škůdci v oblastí, kterou se teď snaží napravit. I Hitler se bezpochyby bude muset vrátit s posláním velkého reformátora, podobně jako se vracejí španělští inkvizitoři. To je zásada,

která si zaslouží zamyšlení. Pamatujte si — Střední cesta, to je způsob jak žít. Nebuďte zlí, abyste za to nemuseli později pykat, a budete–li naopak natolik čistí a svatí, že se povznesete nad obyčejné smrtelníky, nebudete dál schopni tu žít. Naštěstí, nikdo NATOLIK čistý není.

20. LEKCE

Už brzy přistoupíme k tématu telepatie, jasnovidectví a psychometrie, ale dříve nám dovolte malé odbočení, zmínku o něčem jiném. Uvědomujeme si, že si zřejmě říkáte, proč zbytečně odbíháme, ale činíme tak záměrně. Víme, co chceme. Často je pro vaše dobro účelné upnout pozornost k určité problematice, a pak přejít na něco jiného, a právě toto odbočení vám pomůže pochopit původní téma.

Každý, kdo se chce stát jasnovidcem, telepatem či psychometrikem, musí postupovat beze spěchu. Vývoj nelze vybičovat nad určitý limit. Vezmeme–li si za příklad exotické orchideje, vidíme, že přeneseny do klimatických podmínek, které jim nejsou vlastní, se mění v křehkou skleníkovou květinu, a byl–li jejich vývoj uměle podmíněn, stávají se velice choulostivými. Skleníkové květiny nejsou odolné, otužilé — a padají za oběť všemožným parazitům a nemocem. Totéž lze aplikovat na vše, co se uměle stimuluje, co roste díky zásahu a úsilí zvenčí. Chceme vám přesto vštípit co nejsolidnější základy telepatie a naučit vás jasnovidecky nahlížet do minulosti, abyste — zvednete–li třeba na mořském břehu kamínek — dokázali stanovit, co se s ním v minulosti dělo. Skutečně dobrý psychometrik umí zvednout takový oblázek, kterého se dosuď nedotkla lidská ruka, a vizualizovat velice zřetelně dobu, kdy ten kamenný úlomek ještě tvořil součást skály. Nepřeháníme, je to docela běžný a snadný úkon —pokud člověk ví, jak si počínat! Položme tedy této činnosti solidní základy, protože dům, který má pevně stát, nelze stavět na písku.

Když už mluvíme o těch „základech'", uvědomme si, že hlavní podmínkou rozvoje jistých schopností je vnitřní mír a vyrovnanost. Bez těchto základních stavebních kamenů nemůžete dosáhnout výrazného úspěchu v jasnovidectví ani v telepatii. Máte–li pokročit o sebenepatrnější stupínek, je vnitřní klid prostě podmínkou sine qua non.

Člověk je zmítán stovkami protichůdných emocí, stále uvězněn v nějakém rozporu. Podívejte se, kam chcete — spatříte lidi spěchající po ulicích, řítící se kamsi autem nebo utíkající na autobus. Pak přijde „útok posledních minut" na obchody, aby se lidé zásobili na víkend, než zavřou. Jsme stále ve stavu napětí, myšlenky víří, mozek jiskří zlostí či frustrací. Zaplavují nás návaly horkosti, cítíme, jak ztrácíme nervy a jak v nás pracují podivné tlaky a tíha. Občas máme pocit, že vybuchneme. A takový kolaps skutečně riskujeme. Za těchto okolností ovšem stěží dosáhneme úspěchu v esoterických disciplínách, naše rozbouřené mozkové vlny smetou veškeré informační signály, přicházející nepřetržitě a odkudkoli a od kohokoliv. Je

však třeba se naopak otevřít, naladit na příjem, zachytit vlny a porozumět jim.

Jistě víte, jak vypadá poslech rozhlasu za bouřky. Někdy se vám možná i stalo, že jste se chtěli dívat na televizi a zrovna v tu chvíli nějaký idiot odvedle pustil mixér či vysavač a vám to pořádně pošramotilo příjem rušivými pablesky a poruchou zvuku. Už jste se pokoušeli naladit na vzdálenou rozhlasovou stanici navzdory pískání, hučení a praskotu statické elektřiny, vyvolané elektromagnetickou bouří? Není to snadné, že? Radioamatéři, používající krátkovlnných přijímačů k poslechu hudby i zpráv ze všech světadílů vědí, jak nesmírně obtížné bývá zachytit řeč, rušenou statickou elektřinou a elektromagnetickými poruchami, ať už lidského nebo přírodního původu. Sem patří zapalování u automobilů, zapínání a vypínání termostatu v ledničkách, a stačí, aby si někdo hrál s domovním zvonkem zrovna, když chcete poslouchat. Snažíme se soustředit na zachycení zprávy z rozhlasu, ale vnitřně jsme stále rozhněvanější. Takové rušivé vlivy však parazitují i v našem nitru! Dokud se alespoň částečně „statické elektřiny" naší mysli nezbavíme, s telepatií to půjde ztěžka. Rušivý vír, který se tvoří v mozku je horší, než cokoliv jiného. Až pokročíte dále a začnete tento ohlušující rámus mozku vnímat, poznáte sami, že tyto řádky nepřehánějí. Proberme toto téma ještě podrobněji, musíme si být totiž plně vědomi, do čeho se pouštíme, a dříve, než začneme, pochopit překážky, na které cestou narazíme; pokud je dobře neznáme, stěží je budeme zdolávat. Uveďme ještě další přiklaď. Je snadné telefonovat z jednoho světadílu na druhý za předpokladu, že mezi oběma je přes oceán natažen příslušný kabel. Vezměme si dejme tomu zaoceánskou telefonní linku z Anglie do New Yorku nebo z Anglie do Adelaidy. Jejich podmořské kabely dokáží zprostředkovat slušně zachytitelné úseky hovoru. Chvílemi se hlas sice ztrácí, ale v zásadě hovoru rozumíte. Většina světa však telefonními kabely propojena dosud není. Např. mezi Montrealem a Buenos Aires existuje namísto telefonních kabelů ohavné zařízení, zvané „rádiový most". Nevíme, kdo připustil, že tahle příšerná „fidlátka" se smí honosit přízviskem „telefon", neboť podrobují lidskou trpělivost skutečné zatěžkávací zkoušce. Hovor je zkomolený, za hranicí srozumitelnosti, přerušovaný, s „oříznutými" vysokými i nízkými frekvencemi. A tak místo normálního lidského hlasu k nám doléhá mechanický, bezbarvý zvuk, takže můžeme mít dojem, že na druhé straně se sluchátka zmocnil robot. Člověk se ze všech sil snaží dovtípit, co mu protějšek říká, ale do hry vstupuje další závažná nevýhoda: nesmí se přestat mluvit (i když nemáte co říct!), aby se „okruh udržel v chodu". K tomu konečně připočtěte již zmíněnou statickou elektřinu a zvukové odrazy a tříštění, pocházející z ionizovaných vrstev

atmosféry naší planety. Vyprávíme vám o tom, abychom ukázali, že i s tím v současnosti nejlepším aparátem na světě je telefonní rozhovor, přenášený rádiem, prosté „hop nebo trop". A můžeme vás ubezpečit, že častěji rozhodně „trop". Osobně nám připadá daleko mnohem snazší přenos informací telepatickou cestou, než takovéto rádiové spojení.

Možná se pozastavujete nad tím, že neustále uvádíme příklady, vztahující se k rozhlasu, elektřině či elektronice. Ale i mozek a tělo obecně vzato elektrický proud vytvářejí. Mozek i veškeré svalstvo vysílají pulzující elektrony, představující v podstatě rozhlasový program lidského organismu. Odvoláním se na rádio a elektřinu lze vysvětlit většinu pochodů, probíhajících v lidském těle, ale i jasnovidectví, telepatii a psychometrii. Snažíme se vám pochopení co nejvíce usnadnit, a proto vás nabádáme, abyste se o elektřinu, elektroniku a rozhlas zajímali. Čím víc budete tyto obory studovat, tím snadněji budete postupovat.

Choulostivé přístroje je ovšem třeba chránit. Do nové drahé televize taky určitě nebudete mlátit a se zlatými hodinkami patrně nepraštíte o zeď. Nejdražší ze všech cenných přístrojů je však náš mozek — a pokud chceme, aby nám tento „přijímač" co nejlépe sloužil, musíme si ho hledět. Pokud se poddáváme rozrušení či frustraci, vytváříme druh mozkových vln, které do příjmu jiných vln vnesou poruchu. U telepatie musíme být úplně zklidněni, jinak pokusy zachytit myšlenky druhých jsou ztrátou času. Napoprvé zřejmě výrazného telepatického úspěchu nedosáhneme, proto o to větší pozornost věnujme vnitřnímu klidu.

Kdykoliv odstartujeme myšlenkový proces, začínáme vytvářet elektřinu. Když přemýšlíme klidně, bez jakékoli silnější emoce, bude elektřina našeho mozku vykazovat stálý a vyrovnaný kmitočet bez zvláštních výkyvů. Pokud se v jeho křivce „vysoké špičky a hluboká údolí" objevují, ukazuje to, že pravidelnost našeho myšlenkového procesu něco narušuje. Musíme zabránit vzniku příliš vysokého napětí a snažit se vyvarovat čehokoliv, co by do našeho myšlení vnášelo poplach či melancholii.

Neustále proto musíme pěstovat vnitřní vyrovnanost a klidné chování. Pochopitelně, že to je otrava, když zrovna venku věšíme prádlo, a s rukama plnýma mokrých kusů uslyšíme, jak vyzvání telefon. Zajisté, že je to k vzteku, když člověk propásne výhodnou koupi v místním obchodě, ale jsou to všechno pouhé světské záležitosti, a až tuto planetu opustíme, nebudou nám k ničemu. Až vezdejší život uzavřeme, nebude už příliš důležité, pokud to bude vůbec, zda jsme se zásobovali ve velkých samoobsluhách či v malém obchůdku na rohu. Připomeňme si — pro případ, že vám to uniklo —, že si odsud do dalšího života neodnesete ani haléř, ale vezmete si veškeré nabyté vědění, protože destilovaná esence všeho, co se tu naučíme,

určuje, kým se staneme v příštím životě. Vzdělávejme se tady a soustřeďujme se na to, co si budeme moci vzít sebou tam. V dnešní době svět šílí po penězích a majetku. Mnohé západní země žijí ve falešném blahobytu, v němž jsou všichni zadluženi, a berou si půjčky od finančních společností (potomků lichvářů, dnes vážených firem s patřičným dekorem!). Lidé chtějí nová auta, ještě senzačnější model, než jaký měli loni. Stále se za něčím ženou — a na věci, které jsou v životě skutečně důležité, zatímco se štvou za podružnostmi, nemají čas. Jediné, na čem záleží, je to, čemu se naučíme. Vědění, které získáme na tomto světě, si odnášíme beze ztrát. Peníze a majetek, to necháme všechno tady, aby to promrhal někdo jiný. A tak se vyplatí soustředit síly na to, co skutečně zůstane nám — tedy na vědění.

Jedním z nejsnazších způsobů, jak získat vyrovnanost a klid, je dýchat v pravidelném rytmu. Většina lidí bohužel dýchá ztěžka a mozek nedostatečně okysličuje. Zdá se, že lidé mají pocit, že vzduch je na příděl a — tak ho rychle „zhltnou" a zase vypustí. Jako by je ten vzduch pálil, jen se nadechnou, už se ho chtějí zas zbavit a dopřát si nový.

Měli bychom se naučit dýchat zvolna, zhluboka, a být si jisti, že všechen odkysličený vzduch z nás odchází. Dýcháme–li jen horní částí plic, vzduch, který leží na jejich dně, je stále vydýchanější. Čím lepší zásobu vzduchu v sobě máme, tím lépe bude náš mozek pracovat, vždyť bez kyslíku senedá žít, a mozek jeho nedostatkem trpí jako první ze všech orgánů. Je–li připraven byť jen o malé množství kyslíku, už na nás jde únava a ospalost. Pohybujeme se pomaleji a hůře myslíme. Občas nás také přepadne bolest hlavy; sotva vyjdeme na čerstvý vzduch, přejde to, a snad alespoň tehdy si uvědomíme, jak hojný přísun kyslíku člověk potřebuje.

Pravidelný rytmus dechu zklidňuje rozbouřené emoce. Když jste ve skutečně špatné náladě — úplně bez sebe — a nejraději byste někoho na mou duši „roztrhli vejpůl", zhluboka se nadechněte, úplně nejvíc zhluboka, jak to dokážete, a na pár vteřin dech zadržte. Pak během několika vteřin vzduch zase vypusťte. Tento postup několikrát zopakujte a uvidíte, že se zklidníte mnohem rychleji, než byste věřili.

Vzduch nehltejte a nevypouštějte ho, jak nejrychleji dokážete. Nadechujte se zvolna, rovnoměrně a myslete na to (je to skutečně na místě!), že vdechujete vitalitu a život sám. Postupujte takto: stiskněte si hrudník a pokuste se vytlačit co nejvíc vzduchu. Úplně plíce vyprázdněte a zatlačte, až budete mít pocit, že se dusíte. Pak, za takových deset vteřin, plíce vzduchem zase naplňte, co nejvíc roztáhněte hrudník, naberte maximum vzduchu, a ještě i o trochu víc. Až budete v sobě mít vzduchu co nejvíce, zadržte ho na 5 vteřin a pak pomalu po dobu 7 vteřin vypouštějte.

Vydechněte až na doraz, vtáhněte svaly dovnitř, abyste ze sebe pokud možno veškerý obsah vzduchu dostali ven a celý postup zopakujte. Toto cvičení opakujte asi tak 6krát; zjistíte, že frustrace a špatná nálada se rozplynuly. I celkově se budete cítit líp a povšimnete si, jak do vás vstupuje vnitřní mír.

Máte–li před sebou významný rozhovor, na kterém skutečně záleží, než vstoupíte do místnosti, kde se má konat, několikrát zhluboka vdechněte. Uvidíte, že zrychlený tep se zvolní, ustálí se, a zjistíte, že už se tolik nebojíte a máte víc sebedůvěry. Váš protějšek si určitě toho klidu a sebejistoty všimne. Zkuste to!

Každodenní život je až po okraj plný frustrace a roztrpčení, které nám opravdu škodí. Skutečná „civilizace" je něco úplně jiného, než jsme si mysleli. Čím víc nás tato civilizace spoutává, tím hůř se v nás mír zabydluje. Člověk, žijící v centru velkoměsta, bývá podrážděnější a nervóznější než ten, kdo žije na venkově. Potřeba ovládat vlastní emoce se proto stává stále naléhavější. Stresovaným a zahořklým lidem se nadměrně koncentrují žaludeční šťávy, které mají povahu kyselin. Hromadí se a hromadí, až dosáhnou takové koncentrace, že vnitřek žaludku, případně další orgány, těmto silným kyselinám nedokáží dál vzdorovat. Některé místo žaludeční výstelky bývá tenčí, vykazuje drobné porušení, způsobené třeba tuhým kusem spolknuté potravy, která stěnu poněkud podrážděla. A právě tady začne kyselina pracovat. Rozleptává oslabený nebo podrážděný povrch, až ochrannou vrstvu naruší a pronikne jí. Výsledkem jsou žaludeční vředy značné bolesti a skleslost. Jak asi víte, je to typická choroba podrážděných a nervózních lidí. Zamyslete se nad svými stresujícími faktory. Třeba si lámete hlavu, kde sehnat peníze na zaplacení plynu, či kdy už vám konečně přidají, jak si zasloužíte. Třeba se rozčilujete nad tím, kolik dotěrné reklamy poštou chodí, a proč se máte jejím vyhazováním zdržovat vy? Proč ty papíry nezničí přímo odesilatel před odesláním a neušetří vás námahy, vždyť to teď musíte udělat za něj… Neberte to tak, raději si položte otázku: „Bude všechno tohle mít ještě nějaký význam za 50 a nebo za 100 roků?" Kdykoli se vás zmocňuje frustrace, kdykoli vás každodenní všední život téměř pokládá na lopatky a kdykoli si už myslíte, že vás trable a nesnáze života pohltí, znovu si připomeňte: „Bude všechno tohle, ty starosti a překážky, důležité za padesát, za sto let?"

Epocha této naší rádoby civilizace je doba opravdu svízelná. Všechno se proti nám spiklo tak, abychom vytvářeli nepřirozené mozkové vlny a mozkové buňky vystavovali nepřirozenému napětí. Když myslíme normálně, tvoří se pravidelný a rytmický obraz mozkových vln, který lékaři

specielními přístroji dokáží zachytit. Odchylují–li se mozkové vlny od běžného vzorce, vypovídá to o duševní poruše. Proto pří podezření na duševní chorobu se jako jedno z prvních vyšetření vyhotovuje diagram mozkových vln. Na Dálném východě se ví, že pokud se člověku podaří nepřirozené mozkové vlny ovládnout, pacient se uzdraví. Existuje řada metod, pomoci nichž kněží—lékaři vpravují osobám stíženým depresí, či trpícím duševní poruchou, mozkové vlny do jejich normální podoby, a tak je uzdravují.

Ženám se zvláště v období přechodu mění tvar mozkových vln. To proto, že tělo přestává tvořit určité sekrece, nebo že začnou směřovat do jiných kanálů. Každá žena většinou v životě vyslechne spoustu povídaček o tom, jak svízelný přechod je. Pokud tomu opravdu uvěří, potíže bude mít. Avšak za předpokladu, že je na tuto změnu řádně připravena, není důvodu, aby trpěla. Problém se týká spíše těch žen, které měly tu smůlu, že prodělaly hysterektomii. Je to operace, kdy je přechod navozen uměle chirurgickým zákrokem. Jedná se sice vlastně o důsledek, neboť k této operaci se sahá obvykle v důsledku nemoci, ale účinek je tentýž. Žena prodělá hysterektomii a prudké ukončení předchozího způsobu hospodaření organismu i náhlá zrněna v tvorbě základních hormonů atd. vyvolá divokou mozkovou bouři, která v některých případech vede i k nervovým poruchám. Vhodná léčba a tolerantní a chápavý přístup mohou takovou nešťastnou trpící ženu postavit na nohy. Zmiňujeme se o tom, abychom doložili, že tělo je skutečně elektrický generátor, a jak velice zásadní je, aby měl stálý výkon, neboť za takových okolností si dokážeme vnitřní mír a vyrovnanost uchovat, zatímco je–li stálost výkonu rušena trápením nebo třeba právě jistou operací, pak je klid dočasně ztracen. Ale ho lze opět získat!

Vraťme se k našemu „za padesát či za sto let". Prokážete–li někomu dobro, i za padesát či za sto let si to svůj význam uchová, neboť jste přinesli člověku určité světlo — tak, jako když člověku ublížíte, vnesete do něj tmu. Čím více dobra pro lidi vykonáte, tím víc získáte. Je to okultní zákon, člověk nemůže dostat, dokud sám není ochoten dát jako první. Dáte–li, ať už formou služby, peněz či lásky, pak i vy na oplátku obdržíte službu, peníze či lásku. A bez ohledu na to, co člověk dostává a co přijímá, je dobro i zlo dříve či později člověku důsledně vráceno. A proto laskavost splácejme laskavostí. V této lekci se ale nezabýváme karmou, k níž se tato tématika váže; vrátíme se k tomu později.

Dejte si záležet, abyste si zachovali klid. DOVOLTE SI, aby se ve vás rozhostil mír a uvědomte si, že všechny ty drobné překážky, ta otravná vyrušení z přemýšlení či práce, budou za pár let bezvýznamná a

zapomenutá. Vždyť to jsou prkotiny, nicotnosti — a jako takové bychom je měli brát. Pokud jim nedovolíte vstoupit do nitra své osobnosti, čeká vás vyrovnanost, vnitřní mír a klid. Je pouze třeba, abyste pořádně dýchali a zásobovali mozek co největším množstvím kyslíku; a uvědomili si, že drobné překážky za padesát let budou dávno ty tam. Teprve pak uvidíte, jak bezvýznamné byly.

Víte, kam míříme? Chceme vám ukázat, že většina našich obav se nevyplní. Něco nám hrozí, obáváme se, že se nám přihodí bůhvíco a bičujeme se do mezní úzkosti. V takovém duševním rozpoložení se pak udržujeme, a nakonec nevíme, kde nám hlava stojí. Potom zjistíme, že náš strach byl neopodstatněný, že se nic nestalo. Obavy byly zbytečné. Mezitím se nám už ale pořádně rozbouřil adrenalin a uvedl nás do stavu pohotovosti k akci. Když se strachu zbavíme, adrenalin je třeba zase rozptýlit, a to nás může oslabit natolik, že se až roztřeseme. Mnoho světově proslulých osobností potvrdilo, že jejich největší obavy se nikdy nevyplnily, ale že se jimi trápili dál a dál, dokud nepochopili, že je to nesmysl. Když na vás dolehne trápení a vy ztrácíte klid, jste roztěkaní a nemůžete být vnitřně vyrovnaní—Za těchto okolností, místo abyste dokázali přijmout telepatickou zprávu, vyzařujete, tedy vysíláte sami, dokonale chaotickou změť signálů frustrace,

která nejen že váš vlastní příjem telepatických zpráv dočista zatemní, ale vnese příjmový chaos i do širokého prostředí okolo vás. Pro dobro své i jiných se cvičte v nezaujatosti, v zachovávání klidu, a stále si připomínejte, že drobné překážky a roztrpčení jsou jen tím, čím jsou, a ničím víc. Jsou na nás sesílány, aby nás zkoušely. A jde jim to, že?

Trénujte vyrovnanost a snažte se dívat na vlastní nesnáze ze správné perspektivy. Může být k vzteku, když zjistíte, že dneska do toho kina jít nemůžete, a ještě navíc že ten film zrovna dávají poslední večer, ale svět se nezboří, že? Na čem skutečně ZÁLEŽÍ je, kolik se toho za život naučíte a o kolik pokročíte, protože čím víc vědění si s sebou do příštího života vezmete, tím menší počet návratů do tohoto starého, slzavého údolí vás čeká.

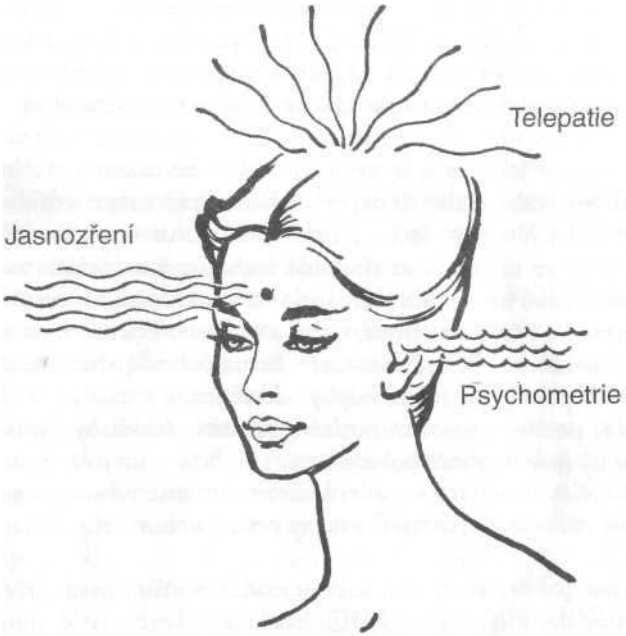
Navrhujeme vám — lehněte si a uvolněte se. Až se usadíte, trošinku sebou zavrťte, abyste svalstvo zbavili napětí. Lehce si spojte ruce a dýchejte pravidelně a zhluboka. V rytmu dechu si říkejte: mír — mír — mír. Budete–li cvičit, uvidíte, že se ve vás rozhostí skutečně božský pocit klidu a míru. Každou disharmonickou myšlenku, která se do vás vkrádá, zapuďte, a místo toho se soustřeďte na představu míru, ticha a pohody. Pokud se na mír soustředíte, budete ho mít. Pokud se soustředíte na pohodu, dosáhnete jí. Na závěr této lekce prohlašujeme, že kdyby lidé

věnovali z těch 24 hodin, které obnáší den, pouhých deset minut této praktice, lékaři by přišli na mizinu, protože by neměli téměř koho léčit.

21. LEKCE

Telepatie zajímá snad každého, a my jí věnujeme následující lekci. Možná vás udivuje, že tolik zdůrazňujeme podobnost mezi vlnami rozhlasového vysílání a vlnami, které vytváří lidský mozek. Tato lekce vám tedy celou problematiku osvětlí blíže. Podívejte se na obr. 9. Nazvali jsme ho Klidná hlava z toho důvodu, že chce–li se člověk telepatii, jasnovidectví či psychometrii věnovat, musí se do takovéhoto rozpoložení dostat. Proto jsme se také této podmínce v předešlé lekci věnovali (říkáte, až do omrzení?). Zkrátka a dobře, máte–li v těchto oborech dělat pokroky, je nutné mít pohodu v sobě.Uvažujte! Čekáte, že nerušené vyslechnete koncert symfonické hudby v blízkosti hlučného továrního provozu? Dokázali byste se těšit z klasické či jiné hudby, kterou máte rádi, kdyby kolem vás křepčili a povykovali lidé?

To nejde, že? Buď hudbu vypnete a ke všeobecné vřavě se přidáte, nebo těm křiklounům nařídíte, aby byli zticha.

Obr. 9. Klidná hlava.

Z obrazu Klidné hlavy je patrné, že v mozku existují odlišné receptorové oblasti. Ta, která přibližně odpovídá nimbu, neboli svatozáři, zachycuje telepatické vlny. Ostatními druhy vln se budeme zabývat později, teď se zaměřme na telepatii. Když jsme v klidu a dobré mysli, můžeme zachytit celou škálu nejrůznějších pocitů. To jsou rádiové vlny, pocházející od jiných lidí; jsou pohlcovány naším mozkovým receptorem. Jistě připustíte, že řada lidí mívá „tušení". Mnohým se čas od času podivně zdává, že se má něco stát, nebo že by měli to a to udělat. Laicky se tomu říká „předtucha"— Ve skutečnosti jde o nevědomou, lépe řečeno podvědomou telepatii, to znamená, že člověk touto „předtuchou" zachytil, ať už vědomě nebo nevědomě, telepatickou zprávu, vyslanou někým jiným.

Totéž se týká intuice. Říká se — a po pravdě — že ženy jsou intuitivnější, než muži. Tyto přirozené telepatické sklony by ženy mohly ještě podstatně zdokonalit, kdyby nebyly tak upovídané! Říká se, že ženský mozek je menší, než mužský, a na tom pochopitelně vůbec nezáleží. O tom, jak velikost mozku ovlivňuje sílu inteligence, byla sepsána spousta nesmyslů. Podle nich by slon ve srovnání s člověkem musel být génius! Ženský mozek se dokáže s přicházejícími informacemi sladit do rezonanční harmonie, a vyjádřeno rozhlasovou terminologií, můžeme říci, že je jako tranzistorové rádio, vyladitelné na určitou stanici snadněji, než mozek mužský. Vzpomínáte si na starožitný rozhlas vašeho dědečka nebo pradědečka? Měl plno knoflíků a číselníků, a byl skutečný technický výkon naladit se byť i jen na místní vysílání. Člověk musel počkat, až se zahřejí lampy, pomalým pohybem knoflíků ladit stanici, často musel pohnout i cívkami, a samosebou nastavit hlasitost. Dědeček vám může o tom, jak fungovala první rádia, povyprávět. Dnes člověk zapne tranzistor, jedním prstem zavadí o knoflík a slyší program třeba z opačného konce světa. Podobný rozdíl je i mezi mužským a ženským mozkem, v tom smyslu, že onen ženský se snáze ladí.

Nebo si představme jednovaječná dvojčata. Je prokázáno, že ať jsou od sebe prostorově jakkoliv vzdálena, přetrvává mezi nimi téměř nepřetržitý telepatický kontakt. Jedno z nich může pobývat např. v Americe a druhé v Evropě, a přesto se ukáže, že se jim souběžně dějí stejné věci, a každé z nich ví, co ten druhý dělá. Je to tím, že obě vzešla z jedné buňky — ze stejného vajíčka, a jejich mozky jsou jako dvojice pečlivě vzájemně vyladěných vysílačů a přijímačů, napojujících se jeden na druhého bez jakékoli námahy.

Ale vás jistě zajímá spíše, jak vy můžete provozovat telepatii. Docílíte toho cvikem a vírou, ale tyto předpoklady samy stačit nebudou, dokud vám bude chybět váš starý přítel — vnitřní mír. Nejlepší způsob nácviku je

tento: po dobu jednoho nebo dvou dní si v duchu opakujte, že toho a toho dne v určenou dobu svůj mozek „naladíte na příjem", takže nejprve zachytí všeobecné dojmy, a posléze přesné telepatické informace. To tvrzení si neúnavně opakujte a vytrvale přesvědčujte sami sebe, že se vám to podaří.

V určený den, nejlépe večer, se odeberte do svého pokoje. Přitlumte světlo a zajistěte si v místnosti příjemnou teplotu. Poté se natáhněte do polohy, v níž se cítíte nejpohodlněji. V ruce držte fotografii člověka, na nějž jste nejvíce citově vázáni. Zdroj světla byste měli mít za hlavou tak, aby dopadal na snímek a ozařoval ho. Několik minut zhluboka dýchejte, pak se zbavte všech zavádějících myšlenek, a soustřeďte se na osobu, jejíž podobenku držíte. Dívejte se na ní, a představujte si, že ta osoba stojí před vámi. Co by vám asi řekla? Co byste odpověděli? Zformujte si myšlenky do vět, a chcete–li, můžete říct: „Mluv, pověz mi něco!" A počkejte na odpověď. Zachováte–li klid a sebedůvěru, ucítíte, jak se vám v mozku něco pohne. Zpočátku budete mít sklony přičítat to vlastní fantazii, ale o výplod vaší představivosti neběží. Jde o skutečnost. Pokud ji budete dále zavrhovat jako pouhý výmysl, popřete telepatii samu.

Nejjednodušší způsob, jak získat telepatické schopnosti, spočívá ve spolupráci s někým, koho velice dobře znáte, a ke komu vás poutá důvěrný vztah. Měli byste si prohovořit, jak nácvik provádět, a dohodnout si den a hodinu, kdy se na sebe telepaticky napojíte. Každý z vás by se v určený čas měl uchýlit do svého pokoje, bez ohledu na vzdálenost, která vás dělí. Můžete se třeba nacházet v různých světadílech, vzdálenost nehraje žádnou roli. Při velkých vzdálenostech je ale třeba vzít v potaz časové pásmo. Např. Buenos Aires je o dvě hodiny více než v New Yorku atd. To je třeba mít na paměti, aby vám pokus neselhal. Také se musíte dohodnout, v jakém pořadí kdo vysílá a přijímá. Pokud jste se např. rozhodli vysílat jako první, budete na to mít vymezeno deset minut, a okamžitě po jejich uplynutí začíná vysílat váš protějšek. Počáteční dva až tři telepatické přenosy nemusí nutně vyjít, ale nácvik přináší dokonalost. Batole také nezačne chodit na první pokus, ale musí to zkoušet, lézt a padat. Nenechte se odradit případnými počátečními neúspěchy a důvěřujte síle tréninku.

Jakmile budete schopni telepatickou zprávu příteli předat, nebo ji od něj převzít, budete na dobré cestě k zachycování myšlenek jiných; k tomu však můžete dospět pouze za předpokladu, že vůči dotyčným lidem nechováte špatné úmysly. —A nyní si opět dovolím jedno z našich typických odbočení.

Telepatie, jasnovidectví ani psychometrie nebudete nikdy moci zneužít k ublížení jinému člověku, ani nikdo nemůže touto cestou ublížit vám. Často se mluví o tom, že kdyby zlý člověk měl telepatické a jasnovidecké

schopnosti, mohl by vydírat někoho, kdo se dopustil nějaké drobné chyby, ale to prostě nejde, to je nemožné. Nemůže být světlo a tma na stejném místě současně, a proto telepatie ke zlu zneužít nelze. To je naprosto neúprosný metafyzický zákon. Nebojte se tedy, že by vám ostatní četli myšlenky, aby vám ublížili. Není pochyb o tom, že mnozí by to udělali

velice rádi, ale nemohou. Zdůrazňujeme tento aspekt, protože spousta lidí má strach, že se někdo telepaticky doví o jejich tajných obavách a fóbiích. Je sice pravda, že lidé té nejčistší duše by vaše myšlenky odezřít dokázali, a z aury by vám uměli vyčíst i největší slabosti, ale čistého člověka by něco takového ani nenapadlo a nečistý tyto schopnosti prostě postrádá.

Navrhujeme vám tedy provozovat telepatii nejprve s přítelem, a pokud takového kamaráda, ochotného spolupracovat nemáte, pohodlně si lehněte, a podle předchozího popisu se uvolněte a nechte k sobě přicházet vjemy a obrazy. Zpočátku budete mít pocit, že máte z hlavy bzučící úl protichůdných myšlenek, jako kdybyste se ocitli ve víru davu, kde létají útržky rozhovorů, taková nepříjemná změť, kdy se všichni pokoušejí mluvit naráz a co nejhlasitěji. Dáte–li si ale práci, podaří se vám jeden z těch hlasů vytřídit; a totéž můžete udělat v telepatii. Trénujte a trénujte, a mějte víru, a potom, za předpokladu, že si udržíte celkovou vnitřní vyrovnanost, a nemáte v úmyslu někomu ubližovat, se telepatií naučíte.

Z obrázku 9 je patrné, že paprsky jasnovidného vnímání vycházejí z oblasti třetího oka, a jak vidíte, mají i zcela jiný kmitočet, než je tomu u telepatie. Svým způsobem je to podobné, ovšem výsledky jsou odlišné. Přijímání telepatických zpráv lze přirovnat k poslechu rozhlasu, zatímco zachycování jasnovideckých vizí je jako sledování televize, často i v barevném vysílání.

K jasnovidectví potřebujete křišťálovou kouli či jiný lesklý předmět. Máte–li např. diamantový prsten s jediným kamenem, lze ho použít jako křišťál (a rozhodně je snazší ho držet). I pro tento nácvik si budete muset najít pohodlnou polohu, a zajistit, aby osvětlení bylo docela nepatrné. Předpokládejme však, že jste vlastníkem křišťálové koule. I v tom případě se večer pohodlně uložíte na lůžko v pokoji, kde nebudete rušeni, a zatáhnete záclony nebo roletu, aby do místnosti nedopadalo přímé světlo. V místnosti bude natolik temno, že sotva dokážete rozlišit obrys koule, a na ní v tom šeru nesmí ulpívat žádný světelný odraz. Bude se jenom mlhavě rýsovat, skoro jako by tam ani nebyla, a vy budete vědět jen to, že ji držíte v rukou, a že se na „cosi" díváte. Vytrvale hleďte do středu koule, aniž byste se snažili cokoli vidět. Dívejte se, jako byste hleděli na něco velice vzdáleného. Máte křišťál jen pár centimetrů před očima, ale musíte se na

něj dívat, jako kdyby byl vzdálen na kilometry. Potom spatříte, jak se koule postupně plní oblaky, prázdnota přeroste do bílých mraků, křišťál ztratí svou původní průhlednost a zaplní se jakoby mlékem. Teď nastává kritický okamžik, kdy sebou nesmíte trhnout, leknout se, nebo něco podobného, jak se tolika lidem stává. V další fázi se mléčná mlha rozplyne, jako když se rozevře závěs, za nímž je jeviště. Křišťál zmizí, rozplyne se a na jeho místě vidíte svět. Budete shlížet dolů, jako by se na svět díval olympský bůh, a možná uvidíte oblaka nad nějakým světadílem a zažijete pocit pádu, až sebou bezděčně trhnete vpřed. Tomu se pokuste zabránit, protože jestli se pohnete, obraz ztratíte, a budete muset někdy jindy začít celý proces od začátku. Předpokládejme ale, že sebou neškubnete, a v tom případě zažijete pocit střemhlavého pádu, kdy svět pod vámi se bude postupně zvětšovat, a pod sebou uvidíte světadíly, načež se na některém místě zastavíte. Můžete spatřit nějakou historickou scénu anebo stanout uprostřed válečné vřavy, kde na vás zaútočí tank. Není však čeho se bát, onen tank vám ublížit nemůže. Projede přímo skrze vás, aniž by vám to uškodilo. Může se vám i stát, že začnete pozorovat svět očima někoho jiného. Nepodaří se vám spatřit tvář té osoby, ale uvidíte všechno, co by viděla ona. Znovu platí neleknout se, netrhnout sebou, a pak uvidíte naprosto zřetelně a jasně. Přestože neuslyšíte zvuk, budete vědět všechno, co bylo řečeno. A to je veškerá technika jasnovidectví! Věříte–li, je to celé velice snadné.

Některým lidem se stává, že nevidí obrazy, ale pouze je zaplavují pocity. Bývá to časté v případech lidí, zabývajících se obchodem. Takový člověk může být potenciálně i vysoce jasnovidný, ale pokud je jeho práce komerční povahy, získává skrze ni k tomuto druhu jevů skeptický přístup, a to vidění obrazů znesnadňuje. Podvědomě si totiž myslí, že něco takového je nemožné. Jelikož ale jasnovidectví nepopře docela, „někde v hlavě" se mu objeví pocity, které jsou v jádru stejně skutečné, jako vidění obrazů.

Nácvikem můžete k jasnovidectví dozrát, shlédnout jakékoliv období světových dějin a přesvědčit se, jak to v té době opravdu vypadalo. Udiví vás to i pobaví; zjistíte, že události minulých věků neproběhly v drtivé většině případů vůbec tak, jak je popisují dějepisné knihy, ale že psaná historie odráží politiku své doby. Vždyť k podobnému zkreslování docházelo i v Hitlerově Německu nebo v sovětském Rusku. — A nyní obraťme pozornost k psychometrii.

Psychometrii můžeme také nazvat „vidění prsty". Nepleťme si ji s jevištními triky, kdy např. z hromady mincí dáte někomu jednu na chvíli podržet, a když je vrácena mezi ostatní, hned ji poznáte, neboť je na dotek teplejší.

Skutečná psychometrie znamená toto: vezmu do ruky předmět a zjistím

jeho původ, co se s ním kdy dělo, kdo ho vlastnil, a také stav mysli onoho majitele. V psychometrii se často stává, že i cítíte, zda určitá věc přichází ze šťastného, nebo naopak nepříjemného prostředí.

Nácviku psychometrie se můžete věnovat opět nejlépe ve spolupráci se sympatizujícím přítelem. Měli byste postupovat následujícím způsobem.

Pokud vám kamarád fandí a přeje úspěch, vyzvěte ho, aby si umyl ruce a vzal do nich nejlépe kámen či oblázek, který vodou a mýdlem rovněž dobře umyje a opláchne. Pak by si váš přítel měl pečlivě osušit ruce i kámen, podržet ho v levé ruce a přitom po dobu jedné minuty na něco usilovně myslet, třeba na nějakou barvu, věc, na dobrou či špatnou náladu atp. Nesejde na tom, na co se soustředí, ale na tom, zda po celou minutu dokáže usilovné myslet na tuto jedinou věc. Poté by měl kámen zabalit do kapesníku nebo do papírového ubrousku a podat vám ho. Neměli byste ho rozbalovat hned, ale počkat, až vejdete do pokoje, kde obvykle rozjímáte. — A teď musíme odbočit!

Řekli jsme „v levé ruce", což má svůj důvod, jak vám hned vysvětlíme. Esoterika považuje pravou ruku tradičně za praktickou, za ruku obírající se světskými věcmi, zatímco levá je rukou duchovna, zasvěcenou metafyzice. Pokud jste tedy běžný pravák, dosáhnete lepších výsledků, budete–li pro psychometrii používat levé, „esoterické" ruky, zatímco jste–li levák, budete v metafyzickém slova smyslu užívat ruku pravou. Je dobré mít na paměti, že pomocí levé ruky dosáhneme často výsledků, jež pravou rukou nezvládneme.

Když už jste tedy ve svém „meditačním" pokoji, velice pečlivě si umyjte ruce, opláchněte si je a osušte, aby vám na nich nezůstaly stopy jiných vjemů a pocitů. Ulehněte a udělejte si pohodlí. V tomto případě na osvětlení v místnosti nesejde. Můžete být v plném světle stejně jako úplně potmě. Rozbalte kámen či jiný předmět k pokusu zvolený, uchopte ho do levé ruky a nechte ho skutálet se ke středu levé dlaně. Nemyslete na něj, nestarejte se o něj, pokuste se jen vyprázdnit hlavu a nemyslet na nic. V další fázi ucítíte v levé ruce velice jemňounké tetelení, jakési záchvěvy, a pak se dostaví pocit, pravděpodobně vjem, který se vám přítel snaží předat. Můžete také zachytit myšlenku, že přítel si ve skutečnosti říká, že jste dočista praštěný, když se věnujete takovým potrhlostem! Budete–li se psychometrii věnovat, a zachováte–li vnitřní klid, zachytíte ty nejpozoruhodnější vjemy. A až vašeho asistenta přestane bavit dál vám pomáhat, můžete pokračovat sami a najít si někde kámen, kterého, pokud víte, se lidská ruka nedotkla. Pokud jste v blízkosti mořského pobřeží, je to snadné. Jinde si takový kámen můžete vykopat ze země. Nácvikem dospějete ke skutečně pozoruhodným výsledkům. Můžete např. sebrat

oblázek a dostat se do doby, kdy ještě tvořil součást hory, a vidět, jak byi odplaven řekou a dostal se do moře. Psychometrie nám otevírá přístup opravdu k úžasným informacím. Vyžaduje však mnoho práce a klidnou mysl.

Je také možné vzít do ruky dopis, ještě zalepený v obálce, a vycítit jeho přibližný obsah. Taktéž lze do ruky uchopit dopis, napsaný v cizím jazyce, a konečky prstů levé ruky lehoučce přejíždět po povrchu. Tak vytušíte jeho obsah, přestože slovům, z nichž se skládá, nerozumíte. Budete nabývat praxe, a dosahované výsledky budou čím dál tím neomylnější. Nikdy však tuto techniku nepředvádějte jen proto, abyste se chlubili a předváděli, jak vám to funguje.

Ptáte se, proč se telepatici a jasnovidci nemají snažit své schopností prokázat? Provozování těchto disciplín vyžaduje příznivé podmínky, a sotva se dá dobře pracovat, když se někdo snaží přistihnout vás a usvědčit z podvodu. Zachycujete přece vlny, vysílané okolím, a máte–li nablízku člověka, který usiluje o to, dokázat vám, že jste podvodník a že všechno je omyl, zjistíte, že jeho myšlenkové vibrace nechuti, pochyb a nedůvěry jsou natolik silné, že slabší signály, přicházející z větší vzdálenosti, úplně překryjí. Pokud vás někdo vybídne, abyste ukázali, že to funguje, doporučujeme odpovědět, že vám nesejde na tom, kohokoli přesvědčovat. Vy svou pravdu znáte, a to, co znáte, nepotřebujete nikomu dokazovat.

Ještě bychom se rádi zmínili o pokoutních jasnovidcích, kteří se touto činností živí. Je pravda, že mnoho žen má silné jasnovidecké schopnosti kolísavé povahy, tzn. jsou nestálé a nelze je spustit na povel. Jsou časté případy žen, obdařených skutečně vysoce jasnovidnými záblesky, kterými ohromují přátele, žasnoucí nad jejich předpověďmi. Začnou je přesvědčovat, aby se staly profesionálkami. Leckterá obluzená nešťastnice to udělá a za své služby začne zákazníkům účtovat poplatky. To už ale návštěvníku nemůže přiznat, že cítí, jak jí to zrovna dnes nějak nefunguje, a tak si v jedné z těch temných chvil něco vymyslí. Bývá většinou dobrou psycholožkou, ale čím víc si na to bude zvykat uchylovat se k vlastním úsudkům, tím víc se její jasnovidné schopnosti budou ztrácet.

Za „čtení" z křišťálové koule či za vykládání karet nikdy neberte peníze, jinak o jasnovidné schopnosti přijdete. Stejně tak se nikdy nesnažte podat důkazy, že to či ono svedete, protože se může stát, že s vámi „zametou" mozkové vlny těch, kdo ve vás nevěří. Často je lepší nedávat najevo, co umíme. Čím budete přirozenější a nenápadnější, tím víc toho zachytíte.

proto nikdy nepodávejte důkazy, jinak budete doslova zaplaveni vlnami pochybovačnosti okolí, a to vám může velice ublížit.

Vyzýváme vás pouze, abyste cvičili a cvičili, a pěstovali vnitřní pohodu,

bez níž se k žádné z těchto disciplín nepropracujete;uchováte–li si však vnitřní mír a víru, můžete dosáhnout čehokoliv!

22. LEKCE

Dříve, než se zaměříme na vlastní téma lekce, seznámíme vás s velice pozoruhodnou záležitostí, která nás nadmíru zaujala. Je o to zajímavější, že jsme se v průběhu tohoto kurzu tolik zabývali elektrickým proudem lidského těla a vysvětlovali si, jak elektřina proudí nervy, aby udržela v chodu svalstvo. V časopise Electronics Illustrated z ledna 1963 na str. 62 je pozoruhodný článek, nazvaný „Úžasná ruská elektronická ruka". Dovídáme se z něj, že profesor Aron E. Kobrinskij — vedoucí katedry lékařského inženýrství při sovětské akademii věd, pracuje spolu se svými kolegy na výzkumu umělých protézních končetin. Člověk, kterému byla amputována paže, narážel dosud na nepřekonatelné těžkosti, pokud chtěl novou umělou paží jakkoliv pohnout. Nyní se dozvídáme, že Rusové vyvinuli umělou paži ovládanou elektricky.

V okamžiku amputace jsou k určitým nervovým zakončením, které za běžných okolností zajišťují pohyb paže, přiloženy dvě zvláštní elektrody. Když se pahýl zahojí natolik, že už k němu lze protézu přiložit, elektřina, vysílaná z mozku do nervů, které rozhýbávají dejme tomu palec a ostatní prsty, je převáděna do umělé paže. Zde dochází k mnohonásobnému zesílení tohoto nepatrného elektrického proudu těla tak, aby pomocí několika relé došlo k oživení umělého palce a prstů protézy, a ty se mohly hýbat, jako by byly živé. Článek tvrdí, že takto vybavenou umělou paží se dá napsat i dopis. Dokumentace v časopise ukazuje pacienta, jak mezi palcem a prsty drží tužku a opravdu píše.

Možná vás už naše povídání o elektřině, mozkových vlnách atp. poněkud unavuje, ale zmiňujeme se o tomto případu, neboť vám mnohé osvětlí. Můžeme si představit, jak budou v budoucnu veškeré protézy ovládány elektrickým proudem biochemické povahy.Nyní bychom se měli zaměřit na téma emocí, jež jsme doposud neprobírali, neboť to, co nás utváří, je náš způsob myšlení. Pokud v myšlenkách příliš zabředáváme do smutku, rozbíháme tím proces, který narušuje a rozleptává určité buňky. Tak může přemíra žalu a mizérie vyvolat např. poruchy jater či žlučníku. Vezměme situaci, kdy třeba v manželské dvojici, která spolu prožila dlouhý kus života, a jeden na druhého byl velice silně vázán, muž náhle zemře. Vdova je zmožena bezútěšností ztráty. Je touto ranou zdrcená, začne o všechno ztrácet zájem a postupně může schřadnout k smrti. Často to odnese vážnými chorobami či nervovým zhroucením. Příčina spočívá v tom, že pod devastujícím náporem ztráty začne mozek vytvářet elektřinu o velmi vysokém napětí, kterou zaplaví tělo, takže pronikne do všech orgánů a žláz.

To vede ke vzniku značného zpětného tlaku, narušujícího normální činnost organismu. Postiženého se zmocní taková deprese, že sotva mluví a hýbe se. Častokrát takový přespříliš silný podnět působí na slzné žlázy, výsledkem čehož jsou záplavy pláče, neboť tyto žlázy hrají roli bezpečnostního ventilu.

Podobný jev můžeme navodit, když zapojíme např. 110 voltovou žárovku do sítě o napětí 220 voltů. Světlo na pár vteřin velice jasně zaplane, ale pak se žárovka přepálí. I lidské tělo se může „přepálit", což vede ke strnulé ochablosti, a někdy z toho člověk i zešílí, nebo upadne do komatu.

Bezpochyby každý z nás někdy viděl vyděšené zvíře, třeba proto, že ho honil nějaký větší dravec. Dokud strach v pronásledovaném zvířeti přetrvává, nezačne znovu žrát. A kdyby ho k tomu někdo i dokázal přimět, potravu nestráví. Když je totiž zvíře vyplašené, ustává tvorba veškerých šťáv, které žaludek vylučuje, aby potravu zpracoval. Stávající žaludeční šťávy vyschnou, a příjem potravy je za těchto okolností doslova proti zvířecí přirozenosti.

Velice rozčileného nebo zdeprimovaného člověka by nikdo neměl přemlouvat ani nutit do jídla. Přestože není pochyb, že takové přesvědčování je míněno v dobrém, není v zájmu trpícího. Žal či jakákoliv jiná hluboká emoce vnášejí do chemických procesů těla zásadní změny. Nejistota nebo zármutek mohou člověka navenek i vnitřně hluboce změnit. Začne být protivný a svému okolí nesnesitelný. Může začít vidět svět v úplně jiných barvách, neboť nežádoucí chemické reakce v našem barevném vidění opravdu vyvolávají posun, kupříkladu zamilovaní vidí svět „růžovými brýlemi". A utrápení, deprimovaní lidé vidí svět zajisté velice šedě.

Chceme–li tedy činit pokroky, musíme si udržovat stálost duševního rozpoložení. Musíme dosáhnout takové emoční rovnováhy, abychom nepropadali ani divokému podrážděnÍ, ani přílišné depresi. Musíme zajistit, aby mozkové vlny, o nichž jsme hovořili, nejevily výkyvy v podobě vysokých, špičatých vrcholků a hlubokých propastí. Lidské tělo je uspořádáno tak, aby fungovalo určitým způsobem. Všechny nápory a útoky, kterým je vystavováno během života v tzv. civilizaci, mu zcela určitě škodí. Důkazem toho je vysoký výskyt žaludečních vředů a infarktů, zvláště u podnikatelů. I tady se jedná o důsledek vysokých výkyvů organické elektřiny, jež vedou ke vzniku zpětného tlaku, jak jsme se zmínili výše. Ten zaplavuje různé orgány a narušuje jejich běžný chod. Např. člověk trpící žaludečními vředy se zdržuje jídla, čímž se mu žaludeční šťávy ještě víc koncentrují, až mu žaludek nakonec doslova provrtají. O to

víc ten, kdo chce dosahovat pokroků v telepatii, jasnovidectví, psychometrii i dalších esoterických oborech, si v sobě musí umět udělat emoční pořádek a udržovat si stálou náladu. Takovou věc lze vypěstovat.

Lidé často podléhají náladovosti, depresi a nejistotě. S takovými se těžko žije. Jakákoliv drobnost, které si jiný ani nevšimne, nebo se nad ní pousměje, nervózního člověka dokáže rozzuřit k nepříčetnosti, ba může u něj vyvolat až hysterický záchvat či hraný pokus o sebevraždu. Takoví lidé opravdu existují!

Víte, co to je vlastně hysterie? Má přímou souvislost se sexuálním vývojem člověka. Váže se na jeden z nejdůležitějších ženských orgánů a jeho funkce. Proto velice často ženy, které prodělaly hysterektomii, pociťují její velice nepříznivé důsledky pro celkový chod organismu. V dřívějších dobách vládla domněnka, že hysterií mohou trpět pouze ženy, ale dnes už je veřejnost informovanější. Každý muž v sobě nese kousíček ženy, a naopak. Tyto protiklady se vzájemné podobají. Dnes už se ví, že každé pohlavní ústrojí v sobě obsahuje určitý náznak všech součástí pohlavního ústrojí opačného. Hysterie je tedy i chorobou mužů, nejen žen, a je velikou překážkou veškerých okultních disciplin. Pokud člověk dává průchod svým náladám tímto způsobem a vykazuje v elektrickém výkonu mozku nadměrné výkyvy, sám si dokonale znemožňuje jak vědomé astrální projekce, tak telepatii, jasnovidectví či jakýkoli jiný metafyzický jev. Dříve tedy, než se do okultních věd pustíme, musíme se naučit zachovávat si stálé duševní rozpoložení a vyrovnanost.

Je kuriózní, že někteří lidé pohlížejí na jasnovidce a telepaty jako na neurotiky a jedince s bujnou fantazií či cosi podobného, tedy považují je za nevyrovnané. Nic nemůže být mylnějšího! Jen podvodný jasnovidec či telepat může být neurotický a nevyrovnaný, neboť vzhledem k tomu, že svým základním povahovým založením je podvodník tak jako tak, na stavu vlastního duševního zdraví mu nezáleží. Tvrdíme proto s naprostou jistotou, že člověk může být telepatem a jasnovidcem jedině tehdy, když jeho mysl pracuje řádně a mozkové vlny jsou ustálené a nerozbouřené. Musí být jako klidná hladina, prosté prudkých hrotů a propadů, které jinak příjem impulsů rozvrátí. My, kteří s telepatií pracujeme, potřebujeme k zachycování signálů klid a vnímavost, což znamená udržovat si mysl stále otevřenou. Pokud jsme bez přestání nazlobení nebo celou bytostí zaujati hloubáním nad vlastním neštěstím, nemůžeme zároveň vnímat myšlenky jiných, a tudíž jsme telepatického i jasnovidného příjmu informací neschopni. Věřte, že neurotik se nemůže stát jasnovidcem. Skutečné ne! Psychopat není telepat! Proto se přestaňte rozčilovat. Pokud cítíte neklid či máte pocit, že na svých bedrech nesete veškeré útrapy světa, až se vám pod

nimi hrbí hřbet, zhluboka několikrát po sobě vdechněte. Pomyslete si — budou vás či někoho jiného všechny tyhlety strázně sužovat za sto let? Takže, nebudou–li za sto let bolet už vás ani nikoho jiného, pročpak by měly nyní?

Požadavek zachování klidu je pro udržení tělesného i duševního zdraví zásadní, a proto vám radíme, abyste se v případě vzrůstající podrážděnosti zastavili a zamysleli se, proč vlastně tak špatnou náladu v sobě živíte. Proč jste tak smutní a zarmoucení? Proč takhle narušujete život těch, kteří vás obklopují? Uvědomte si, že sklíčeností, špatnou náladou, naštvaností, nešťastností a celou tou škálou záporných citových stavů škodíte především sami sobě, a nikoliv svému okolí. Lidé okolo vás se sice mohou vaší náladovostí poněkud unavit, ale vy sami se jí otravujete jako arzénem, jedem na krysy anebo kyanidem draselným! Ve svém okolí byste určitě našli takové lidi, kteří nesou úděl pravděpodobně ještě těžší než vy, a přesto je vidět, že se s ním dokáží vyrovnat lépe než vy s tím svým. Necháte–li se ovládat napětím, nedokážete pak už vidět věci v jejich skutečné podobě. Může to také znamenat, že ještě nedosahujete duševní a duchovní úrovně jiných.

Žijeme na Zemi, abychom se tu učili, a žádnému normálnímu člověku toho nikdy není k naučení najednou naloženo přespříliš. Můžeme mít pocit, že jsme pronásledováni, že jsme předmětem pomsty, spiknutí či zlého osudu, ale při hlubší analýze pochopíme, že se to musí zvládnout, že si jen sami tvoříme mylné představy.

Vraťme se znovu k obrazu žáka, kterému je zadán domácí úkol. Má pocit, že před ním leží ohromná hromada práce, zvláště pokud měl v plánu běžet si hrát, jít na ryby, nebo, je–li už větší, honit se za vrstevníky opačného pohlaví. Je tou představou zábavy natolik zaujat, že práci nevěnuje ani desetinu mozkové kapacity, a tak mu začne připadat obtížná. Jelikož nevyvíjí k překonání pracovních nesnází žádné skutečné úsilí, zjišťuje, že mu ta práce trvá o mnoho déle, než jakémukoliv jinému uvažujícímu člověku. To ho otráví a práci už nevěnuje ani dvacetinu pozornosti, a jeho frustrace sílí. Nakonec si začne stěžovat rodičům, že dostává tolik úkolů, že se z toho náporu už brzy roznemůže. Rodiče si běží stěžovat do školy, že dítě je přetěžováno. Nikdo nepomyslí na to, přivést ho k rozumu, a přimět, aby pochopilo, že se učí pro vlastní dobro. A stejně jako pro žáka to platí i pro nás. Chcete dosáhnout pokroku? Musíte tedy respektovat určitá pravidla, udržovat si vnitřní mír a ubírat se Střední cestou. Pokud se dřete přespříliš, úvahy o tom, jak moc jste uštvaní, vás pohltí natolik, že už vám ani nezbude čas myslet na výsledek, o který usilujete. Tehdy vám Střední cesta prostým způsobem napoví, že se

nesmíte tolik přetěžovat, že nesmíte přestat „pro stromy vidět les". Nesmíte ale zase lenošit natolik, aby za vámi nezůstala pražádná odvedená práce. Pohybujte se přibližně středem těchto extrémů a zjistíte, že rychle postupujete. Příliš lidí se dře do úmoru v naději, že práci co nejdřív dokončí, a snaží se tolik, že veškerá jejich energie a mozková kapacita padne na toto úsilí, a nezbude už nic na vlastní pracovní důvtip. Snažíte–li se tedy příliš křečovitě, jste jako auto, uhánějící na nízkou rychlost: samý rámus a víření prachu, ale daleko to nedojede.

SÍLA MYSLI

Naneštěstí je možné, aby každý získal, co chce. Existují totiž určité přírodní zákony, nebo chcete–li zákony okultní, které komukoli umožňují dosáhnout úspěchu nebo peněz, bude–li postupovat podle určitých pravidel. V průběhu tohoto kurzu se vám opakovaně snažíme ukázat, že okultismus, znamenající doslova „to, co je skryté", se řídí naprosto logickými zákony a pravidly, na kterých není nic mystického. Se stejným úmyslem vás nyní zasvětíme, jak lze dosáhnout toho, čeho si přejete.

Znovu podotýkáme, že ač vám ukazujeme cestu, jak získat to, po čem toužíte, neúnavně zdůrazňujeme, že člověk by měl usilovat především o hodnoty duchovní a měl by se bez ustání cílevědomě snažit zvýšit svou hodnotu ve světle příštího života. Miliónek či dva by se náramně hodily, to ano, chápeme, ale bylo by léčkou a zklamáním získat tyto peníze na úkor příštího života. Náš pobyt na této planetě je dočasný, proto veškeré úsilí by tu mělo směřovat k tomu, abychom se co nejvíc duchovně vytříbili a poučili, aby naše lidská hodnota co nejvíce vzrostla, než nadejde čas přejít do jiného života. Usilujme o zduchovnění a o to, aby nám byl dopřán dar laskavosti vůči druhým a skutečné pokory, která by nás při stoupání vzhůru provázela (ale pozor na falešnou skromností!).

Všechno je v pohybu, veškerý život je pohyb, a dokonce i smrt je pohyb, protože buňky se hroutí a rozkládají v jiné látky. Život jakoby byl provazochodecké lano, po němž se musí stále jít, ať už kupředu nebo nazpátek. Naším cílem by měl být pohyb vpřed, tedy směřování ke stále vyšší duchovnosti, laskavosti a porozumění, a nikoli couvání, to jest zabřednutí mezi hrabivce a štvance za pomíjivými hodnotami, které jdou na úkor ducha. Pojďme si teď ale ukázat, jak můžete získat, po čem toužíte.

Naše mysl nám může zajistit všechno, o co ji požádáme, když ji necháme jednat. V podvědomí leží nezměrné latentní síly. Většina lidí bohužel není vedena k tomu, aby se s těmito silami podvědomí naučila vstupovat do kontaktu. Používáme pouhou desetinu vědomí a nanejvýš

desetiny svých schopností. Podaří–li se vám získat podvědomí na svou stranu, můžete konat zázraky, jako to dělali staří prorokové.

Je zbytečné modlit se zahálčivě a nebýt přitom konkrétní. Je zbytečné modlit se roztržitě, neboť taková planá slova se rozplynou, jako se tříští ozvěna. Zapojte mozek i mysl a opřete se o nezměrné možnosti podvědomí. Existuje určitý neporušitelný postup, který je nutno zachovat. Za prvé se přesně rozhodněte, co vlastně chcete, a naprosto přesně to definujte. Musíte mít úplně jasno v tom, o co vám jde, a to musíte vyslovit a vizuálně si představit. CO KONKRÉTNĚ CHCETE? Nebude to fungovat, když pouze prohlásíte, že spoustu peněz, nové auto či nového manžela nebo manželku. Musíte stanovit úplně PŘESNĚ, co chcete, opticky si to vybavit a podržet si ten obraz pevně v představě. Jde–li vám o peníze, přesně si stanovte, kolik jich chcete získat. Musí to být přesně určená částka. „Tak nějak kolem půl miliónu" je dost nepřesné. Jste–li však moudří, nebudete se tolik zajímat o peníze a světské záležitosti, ale budete se spíš snažit přiblížit Gándhímu, Buddhovi, Kristu, sv. Petru či sv. Někomu. Budete se snažit získat ctnosti, které vám přijdou k užitku, až tento svět opustíte.

Poté, co jste přesně definovali své přání, přistoupíte ke kroku druhému. Už jsme si vysvětlili, že k tomu, abyste mohli dostat, musíte umět i DÁT. Žádáte–li o určitou (přesně vyčíslenou) částku, jste ochotni věnovat z ni desátek, tedy 10%? Jste svolni poskytnout prostřednictvím těchto peněz pomoc těm, kteří na tom nejsou tak dobře jako vy? Je bezpředmětné tvrdit:

Ano, až ty peníze budu mít, desetinu z nich věnuji." Pomáhat musíte začít nejdřív vy. Musíte se začít starat o ty, kteří to potřebují. Uděláte–li to začnete žít v duchu poselství „Dej, abys mohl získat!" Třetí stupeň obnáší určení lhůty, do kdy chcete ten obnos, auto, nového muže či ženu atd. získat. Nestačí říci si, že je chcete někdy v blíže neurčené budoucnosti, a je zas naopak absurdní prohlásit, že přání se má vyplnit okamžitě. Existují totiž určité zákony hmoty, kterým se nelze vymknout. Bůh vám nespustí zlatou cihlu do nastavených rukou; kdyby ta cihla i spadla, mohla by vás přizabít. Časový limit vámi rozhodnutý musí umožňovat časoprostorovou proveditelnost. Můžete třeba stanovit, že požadované peníze získáte do konce toho a toho měsíce nebo roku, ale ne že se na vás to štěstí usměje už za pět minut, protože by to bylo v rozporu s přírodními zákony a sílu vašich myšlenek by to zrušilo.

Jak postupovat dál, abyste svou touhu změnili ve skutek? Předpokládejme, jenom tak pro názornost, že chcete získat nové auto. Za prvé — vlastníte vůbec řidičský průkaz? Bylo by málo platné toužit po novém autě, pokud byste neuměli řídit. V takovém případě se nejdřív zapište do autoškoly. Pak se můžete rozhodnout, jaký typ vozu si přejete, a

všechno ostatní. Hledáte–li muže či ženu, ujistěte se, že i vy sami jste způsobilí být vhodným partnerem, že správně chápete zákon „dávat a brát" a jste připraveni vnést do svazku svůj díl spoluúčasti, aby byl tento vztah úspěšný. Manželství totiž nepředpokládá, že jeden bude jen brát a nic nedávat. Jakmile se oženíte či vdáte, přestáváte být jedním člověkem a berete na sebe problémy a starosti i radosti obou. Dříve, než v uspokojivé a šťastné manželství začnete vůbec doufat, musíte si být jisti, že vy sami jste schopni se stát přijatelným partnerem ve smyslu tělesném, duševním i spirituálním.

Dále si uvědomte, že psané slovo je mocnější než vyřčené, a jejich spojení vytváří nepřekonatelnou kombinaci. Proto si své přání v plném znění i zapište, a to co nejprostší a nejjasnější formou. Víte přece, co chcete, a tak si to zapište. Chcete zduchovnět? Kdo je vaším duchovním vzorem? vypište si schopnosti této osobnosti, její přednosti i silné charakterové stránky. Všechno si zaznamenejte. Pokud chcete získat peníze, vyčíslete si přesnou částku, o kterou vám jde, do kdy ji chcete mít, a při psaní si znovu jasně vybavte, že skutečně hodláte pomáhat ostatním. Ujistěte sebe sama, že „desátek" opravdu poskytnete. Když jste si všechno tohleto co nejjednodušším a nejjasnějším způsobem sepsali, nakonec ještě doplňte: "Dám, abych mohl i dostat." Ještě si tam musíte připsat, jak budete na dosažení žádaného výsledku pracovat, protože znovu zdůrazňujeme: mějte stále na mysli, že nelze získat něco za nic, že za všechno se tak nebo onak platí. Nic takového jako „brát zdarma" neexistuje. Spadne–li vám tudíž nečekaně do klína sto dolarů, měli byste v té hodnotě někomu poskytnout nějakou službu. Stejně tak, očekáváte–li, že vám lidé budou nápomocni musíte nejprve začít pomáhat vy jim.

Když jste tedy všechny potřebné údaje sepsali, třikrát denně si je pro sebe nahlas přečtěte. Prohlášení získává na síle, můžete–li je nahlas číst v tichu a soukromí svého pokoje. Odříkejte si je ráno, dřív než vyjdete z ložnice, potom v poledne, a ještě jednou, než se uložíte ke spánku. Tím, jak si přinejmenším třikrát denně budete toto prohlášení číst, stane se skoro mantrou. Při jeho čtení se snažte cítit; jako by už ty peníze, auto či cokoliv, oč prosíte, k vám přicházely. Kladně se na přání soustřeďte a představujte si, že tu vytouženou věc už máte, že už je na dosah. Čím silněji na to dokážete myslet, čím výrazněji si to dokážete představit, tím kladnější odezvu vyvoláte. Bylo by plýtváním energie myslet si pouze: Doufám jen, že to funguje. Doufám sice, že se mi přání vyplní, ale nevím, nevím… Takový pochybovačný přístup účinek vaší mantry okamžitě zruší. Proto si po celou dobu musíte udržet kladný a naprosto konstruktivní postoj, a nesmíte dopustit, aby se do vás vloudily jakékoli pochybnosti. Budete–li

postupovat podle těchto kroků, vnesete svůj požadavek do podvědomí, a to je devětkrát chytřejší, než vy! Podaří–li se vám podvědomí zainteresovat, pomoc se dostaví, a to ve větší míře, než vůbec považujete za možné. Je skutečností znovu a znovu potvrzovanou, že když už člověk zbohatl, další peníze přicházejí snáze a snáze. Každý milionář vám např. potvrdí, že poté, co vydělal první milión, k druhému, třetímu atd. přišel už o mnoho lehčeji, s vynaložením mnohem menšího úsilí. Čím víc peněz kdo má, tím víc jich je k němu přitahováno. Funguje to podobně jako zákon magnetismu.

Znovu vás ale musíme upozornit, že existují hodnoty vyšší než peníze, a že si nikdo doposud na onen svět neodnesl ani zlámanou grešli. Čím víc peněz nahromadíte, tím víc jich tu necháte pro jiné, a čím víc o ně usilujete, tím víc se vnitřně znečišťujete a ztěžujete si aspiraci a přístup k hodnotám duchovním. Čím více dobra vykonáte pro ostatní, tím víc si ho odsud s sebou budete odnášet. Pozemský život je tvrdý a jedna z nejhorších věcí tady je falšování hodnot. V dnešní době se lidé domnívají, že jediné, na čem záleží, jsou peníze. Dokud máme co jíst, co na sebe a kde složit hlavu — máme to hlavní, co potřebujeme, a to by nám mělo stačit. Nikdy však nebudeme mít nadbytek duchovnosti, nikdy nebudeme mít myšlenky dost čisté, aby nemohly být ještě čistší, a nikdy neposkytneme bližnímu dost pomoci, aby jí nemohlo být ještě víc, a přitom touto pomocí pomáháme nejvíce sami sobě.

Navrhujeme vám přečíst si tuto lekci několikrát, protože je z dosud probraných zřejmě tou nejdůležitější. Budete–li postupovat podle instrukcí, přesvědčíte se, že získat lze téměř cokoli. Co že si tedy přejete? Volba je na vás, protože to, co žádáte, získat LZE. Vytýčíte si za směr pozemského života úspěch a peníze? Pak se jednoho dne dostaví „zatmění" a nutnost začít vše znovu. Či si spíš zvolíte duchovno, čistotu a službu druhým? Může to znamenat pozemský život strávený v chudobě anebo téměř v chudobě. Ten život je však pouhým smítkem prachu, vznášejícím se v prázdnotě. Ale až se náš kraťoučký život naplní, ocitneme se ve světě vyššího řádu, kde bernou mincí je čistota a duchovno a kde peníze — měna života vezdejšího, neplatí. Volba je na vás!

23. LEKCE

Představivost, tedy obrazotvornost čili fantazie, jsou výrazy, které v dnešní době upadly do veliké nemilosti. Dříve byl za člověka s fantazií označován jedinec citlivý a vnímavý, plný tvůrčích nápadů, ať už literárních nebo hudebních. Pro džentlmena byla představivost opravdu zcela nepostradatelná. Dnes se zdá, že výraz „představivost" je spojován spíš s ubohými frustrovanými ženštinami hysterických sklonů a na pokraji duševního zhroucení. Lidé šmahem zavrhnou jevy (a líp by udělali, kdyby se o ně zajímali!) prohlášením: „Ale, to všechno je jen tvá fantazie. Neblázni!"

„Představivost" se tedy v dnešní době netěší dobré pověsti, avšak řízená představivost je klíč, schopný odemknout brány mnoha úkazů, skrytých dodnes pod rouškou záhadnosti, obklopující okultní jevy. Je užitečné čas od času si připomenout, že v boji mezi představivostí a vůlí vítězí vždy představivost. Lidé často stavějí na odiv svou silnou vůli a nezlomnou odvahu, díky níž se ničeho nezaleknou, ujišťujíce otrávené posluchače, že silou vůle dokáží cokoliv. Vtip ovšem spočívá v tom, že pouhou silou vůle nezmohou nic, pokud s tím nebude souhlasit jejich představivost. Ti lidé s tak vynášenou pevnou vůlí jsou totiž jedinci, kterým se nějak podařilo (většinou naprostým nedopatřením!) sladit svou představivost s myšlenkou,že pořádná dávka „silné vůle" se k danému účelu hodí. Opakujeme, a každá kompetentní autorita to jistě potvrdí, že mezi silou vůle a představivosti vítězí vždy bez výjimky představivost, nad její sílu není.

Ještě pochybujete, že byste se dokázali přinutit k určitým věcem, kdyby si to vaše fantazie nepřála? Přibližme si situaci tím, že vytvoříme pomyslný problém. To je dneska přece tak moderní!

Máte před sebou ulici, zbavenou veškerého dopravního ruchu. Žádný provoz, žádní zvědavci, zkrátka celá ulice je vaše! Nakresleme si na zem asi metr široký pruh napříč od chodníku k chodníku. Nerušeni nutností vyhýbat se silničnímu provozu a neobtěžováni civěním zvědavců jistě bez nejmenších potíží a rozpaků na takto vyznačený metrový pruh vkročíte a klidně po něm přejdete na druhou stranu. Ani se vám nezrychlí dech, ani nerozbuší srdce. Byl to jeden z nejprostších úkonů, jaké jste mohli vykonat. Souhlasíte?

Po takto namalované cestičce přejdete bez sebemenšího zaváhání, protože víte, že zem se pod vámi nepropadne a že jste v naprostém bezpečí, pokud zrovna v tu chvíli nepřijde zemětřesení nebo se na vás nezřítí dům.

A kdybyste i nakrásně zakopli a upadli, neutrpíte zvláštní újmu, poněvadž spadnete jen z vlastní výšky.

Nyní scénu poněkud změníme. Zůstaneme sice stále na téže ulici, ale přemístíme se do dvacetipatrové budovy, která v ní stojí. Vyjedeme výtahem až na krásně rovnou střechu. Jak na ní stojíme a shlížíme do ulice, všimneme si, že protější dům je přesně tak vysoký, jako ten náš. Když se nakloníme dolů nad jízdní dráhu, uvidíme s výše tu namalovanou pěšinku. Dostaneme prkno jeden metr široké, tedy přesně tolik, kolik je cesta vyznačená dole na silnici. Položíme ho ve dvacetipatrové výšce od domu k domu, a upevníme ho tak, že s ním nic nehne. Bude ukotveno, nebude se moci zhoupnout ani nás vymrštit, a prozkoumáme ho co nejpečlivěji, abychom vyloučili cokoli, oč by bylo možno zakopnout, či co by chodce nějak znejišťovalo.

Takže — stejná šířka přechodu jako na zemi, a stejný úkol: přejít po prkně, bezpečně upevněném ve výšce dvaceti pater nad zemí, a dostat se na střechu protější budovy. Pokud vám obrazotvornost napoví, že to svedete, tak to opravdu bez velkých potíží zvládnete. Pokud však s vámi vlastní představivost natolik nespolupracuje, pak se vám jenom při pouhém pomyšlení na takovýto úkon zrychlí tep a začnete mít „motýlí křídla" v žaludeční krajině — nebo příznaky i horší! Ale proč? Vždyť jste bez úhony přešli tu silnici po zemi, tak proč byste ji nemohli znovu přejít po tak báječně pevném prkně? Odpověď pochopitelně spočívá v tom, že za těchto

okolností se dá do práce vaše fantazie. Začne vám našeptávat, že tohle je nebezpečné, že kdybyste se smekli nebo se nějak zajíkli, šlápnete vedle, spadnete z dvacetipatrové výšky a bude po vás… Pokud se nepodaří vaši obrazotvornost přesvědčit, všemožné ujišťování pranic nezmůže. Jakákoli dávka silné vůle za těchto okolností nic nevyřeší. Pokusíte–li se přece jen sílu své vůle prosadit, můžete se nervově zhroutit, roztřesete se, zblednete a budete zoufale lapat po dechu.

Jsou v nás zabudovány určité mechanismy, ochraňující nás před nebezpečím, jakési bezpečnostní pojistky, zabraňující, aby se člověk za běžných okolností vrhal do bláznivých rizik. Představivost člověku téměř znemožní to prkno přejít a žádný proud slov nebo argumenty mu nepomohou uvěřit, že jeho bezpečí nebude ohroženo. K tomu by bylo zapotřebí umět vyvolat představu, že to dokážete. Dokud si opravdu nebudete umět „představit", jak na prkno vstupujete, vydáváte se po něm a pevným krokem a v sebedůvěře ho přecházíte až na druhý konec, nedokážete to ani ve skutečnosti.

Pokud se člověk přinutí pustit se do akce, když mu obrazotvornost napovídá „ne", riskuje skutečně nervové zhroucení. Znovu opakujeme, že

při jakémkoli střetu představivosti se silou vůle vítězí zásadně představivost. Nutit se do nějaké akce, když se v nás rozeznívají poplašné signály, může jen poškodit nervy a tím i zdraví.

Někteří lidé se strašlivě bojí jít o půlnoci přes odlehlý hřbitov, a kdyby k tomu muselo dojít, vlasy by se jim začaly ježit hrůzou, naskočila by jim husí kůže i na hlavě, a ruce by se začaly potit. Jejich vnímání by se zaostřilo, každý vjem by působil přehnaně a byli by ve střehu, připraveni k mohutnému skoku do bezpečí, kdykoli by se jen zazdálo, že se objevuje něco jako náznak strašidla.

Lidé, kteří nemají rádi svou práci, ale přesto se musí nutit vykonávat ji dál, sahají často k únikovým mechanismům. Některé z nich se projevují velmi podivně. Mohou ale být skrytým požehnáním, signalizujícím varování, jemuž je třeba věnovat pozornost, nechceme–li se vystavovat riziku nervového zhroucení. Přiblížíme vám tuto problematiku na skutečném příběhu, který známe osobně, stejně jako jeho hrdinu, i vyústění celého případu.

Jistý náš známý byl nucen po celou pracovní dobu stát na nohou a u dlouhého stolu zapisovat položky do hlavní účetní knihy. Práce byla takové povahy, že se dost dobře nedala vykonávat vsedě. Onen úředník ji ovládal, byl dobrý počtář, ale trpěl fóbií, skutečně zoufalou hrůzou, že se jednoho dne nějak splete a bude zaměstnavatelem nařčen ze zpronevěry. Ve skutečnosti byl tento muž až neskutečně poctivý. Byl jedním z těch vzácných lidí, který by si nepřivlastnili ani krabičku hotelových zápalek, ani noviny, odložené někým na autobusovém sedadle. Přesto trpěl strachem, že zaměstnavatel o jeho poctivosti nemá ani potuchy. A to byl vlastní důvod, proč se v práci cítil tak mizerně.

Nějaký rok tu situaci snášel, ale byl z ní stále nešťastnější a ustaranější. Pokoušel se přesvědčit svou ženu, že bude lepší, když zaměstnání změní, ale nenalezl u ní pochopení, takže u té práce zůstával dál. Zároveň však se začínala pouštět do díla jeho představivost.

Nejdřív dostal žaludeční vředy. Díky pečlivému ošetření a dietě se uzdravil a vrátil do práce, a opět stanul za svým stolem. Jednoho dne ho napadlo, že kdyby u práce už dál nevydržel stát, ztratil by k ní způsobilost.

O několik týdnů později se mu na noze objevil vřed. Pár dní se za velkých bolestí snažil do zaměstnání se dobelhat a vydržet tam, ale vřed se zhoršoval, až náš účetní zůstal upoután na lůžku. V posteli, daleko od kanceláře, se uzdravil velice rychle, načež se znovu vrátil do práce. Podvědomí mu však nepřetržitě našeptávalo přibližně takovouto úvahu: „Zbavil jsem se té příšerné práce jen díky bolavé noze. Dostali mě z toho ale moc rychle, tak si musíme najít něco horšího."

Za pár měsíců po návratu do práce se tomuto zdánlivě vyléčenému muži udělal další vřed, tentokrát na kotníku. Byl natolik bolestivý, že kotníkem nemohl ani hnout. Nakonec ho vzali do nemocnice, a jelikož se vřed horšil a horšil, musel podstoupit operaci. Pak ho v pořádku propustili a on se zase vrátil do práce.

Nenávist k zaměstnání v něm ale začala mohutně sílit. Záhy se objevil další vřed mezi kotníkem a kolenem. Tentokrát byl tak ošklivý a natolik vzdoroval veškerým pokusům o vyléčení, že muži museli nohu v koleni amputovat! K jeho náramné radosti ho tentokrát zaměstnavatel už zpátky nepřijal s prohlášením, že mrzáka nemůže potřebovat, a už vůbec ne takového, který je pořád marod!

Ošetřující lékaři, s jeho případem podrobně obeznámení, mu sehnali jinou práci, pro níž během nemocničního pobytu projevil vlohy. Byl to jistý druh řemeslné výuky. Ta práce ho bavila a začal v ní dosahovat značných úspěchů. Přestal mít strach, že skončí v žaláři vinou účetní chyby, až bude nařčen ze zpronevěry. To mu zlepšilo zdraví natolik, že v současné době, pokud je nám známo, novou práci úspěšně vykonává.

Je pravda, že tento případ je poměrně extrémní, ale denně vidíme kolem sebe podnikatele s vysokým tlakem, kterým jejich povolání nahání strach.

Vidíme i ty, kdo žijí v panice ze šéfa, v obavách, že „ztratí tvář". Pracují při vysokém vnitřním přetlaku, a pak volí únikovou cestu třeba žaludečních vředů, které jsou ostatně pověstnou chorobou vedoucích činitelů.

proto si pamatujte, představivost dokáže rozvrátit říše, stejně jako je postavit. Budete–li fantazii pěstovat s tím, že se ji naučíte řídit, můžete dosáhnout čehokoliv. Vlastní obrazotvornosti se ale nedá poroučet a nařizovat jí, co má dělat. Přátelská představivost je totiž jako přátelský mezek. Toho také můžete sice směrovat, ale ne nutit ho silou. Vyžaduje to cvik, ale dá se to zvládnout.

Jak na to tedy jít, abychom se naučili svou představivost ovládat? Je to opět otázka víry a cviku. Vzpomeňte si na nějakou situaci, jež ve vás budí strach nebo nechuť, a pak to překonávejte vírou a tím, že svou představivost přesvědčíte, že VY tohle dokážete bez ohledu na to, co zvládnou nebo nezvládnou jiní. Přesvědčte sami sebe, že jste svým způsobem zvláštní člověk, výjimečný, chcete–li. Nezáleží na metodě, kterou zvolíte, hlavně, když svou obrazotvornost přimějete pracovat pro vás. Vraťme se k příkladu přechodu ulice a rozhodněme se, že přejít ulici po prkně zavěšeném ve výšce mezi domy dokážeme docela snadno. Poté, vírou a vnitřním přesvědčením, že přece jen nejsme jako ti druzí, se nám podaří svou fantazii natolik zpracovat, že po prkně přejdeme bez úhony, i když bude viset ve dvacetipatrové výšce nad zemí.

Uvažujte takhle: řekněte si, že přece i více či méně přitroublá opice takové prkno přeběhne a vůbec se nezalekne. A kdo je víc — vy, nebo ona? Jestliže prostinká opice, či nějaký úplný idiot tohle prkno přejde, pak to určitě dokážete i vy, který vydáte za deset takových nešťastníků. Je to jen otázka cviku a víry. V minulosti se vyskytla řada slovutných provazochodců, jako např. Blondin, který po provaze mnohokrát přešel Niagaru. Byl to sice jen obyčejný člověk, ale věřil ve vlastní schopnosti a byl přesvědčen, že dokáže to, co jiní nedokáží. Uvědomoval si, že jediné, čeho je třeba se bát, je strach sám, a věděl, že bude–li ve vlastní úspěch věřit, přejde i s trakařem a zavázanýma očima.

Všichni zažíváme podobnou zkušenost. Vylezeme na dlouhý žebřík, a dokud se díváme vzhůru, strach nemáme. Jakmile pohlédneme dolů, hned nás napadne, jak špatně by to skončilo, kdybychom s žebříku spadli a dole se roztříštili. Představivost nám zřícení pohotově předvede a ukáže nám, jak ležíme dole a je z nás mastný flek. Naše fantazie může způsobit, že se chytneme žebříku jako klíště a nebudeme schopni se pustit. To se občas stává dokonce i pokrývačům. Naučíte–li se svou představivost ovládat tím, že budete budovat víru ve vlastní schopnosti, dokážete cokoliv. Představivost se vám nepodaří ovládnout násilím, a proto budete–li trénovat silnou vůli, nezdoláte ji tím. Nanejvýš si přivodíte neurózu. Pamatujte si, že obrazotvornost můžete pouze vést, směrovat. Pokusíte–li se ji ovládnout silou, selžete. V opačném případě dokážete i to, o čem jste se domnívali, že je to pro vás nedostupné. Nejdříve ale uvěřte, že nic takového, co by bylo možné označit za „nemožné", neexistuje.

24. LEKCE

Zřejmě jste už slyšeli o zákonu karmy. Řada metafyzických pojmů si podržela sanskrtské nebo bráhmanské názvy. Podobně mají lékařské a anatomické výrazy, i mnoho vědeckých termínů pojmenování latinská, ať už jde o druh květiny nebo o činnost určitého svalu či tepny. Důvod leží hluboko v minulosti, kdy se lékaři snažili uchovávat své vědění v tajnosti. V těch dobách byli prakticky jedinými, kdo měli slušné vzdělání. Studium latiny se tak stalo nezbytností a lékaři si zvykli užívat jí k utajení technických termínů před nevzdělanci. Ten zvyk přežil do našich dní.

Technické názvosloví, shrnuté v jediném jazyce, přináší pochopitelně určité výhody, neboť pak nesejde na mateřštině dotyčného vědce; dokáže se s kolegou vědcem z jiné země prostřednictvím latiny dorozumět. Rádiová obsluha lodí a letadel si počíná stejně, když používá morseovky nebo tzv. Q—kódu. Rovněž radioamatéři bývají v kontaktu s kolegy z celého světa díky užití kódu, umožňujícího smysluplnou komunikaci, přestože za běžných okolností by jeden z mateřštiny druhého neporozuměl ani slovu.

Sanskrt je jazyk, známý pokročilým okultistům po celém světě. Výraz „karma" je v něm chápán jako zákon příčiny a důsledku. Věřte, že karma není vůbec nic záhadného, ani zlověstného. V průběhu tohoto kurzu bychom vás rádi uvedli do metafyziky, postavené na racionálním základě, aniž bychom se uchylovali k abstraktním pojmům. Máme totiž za to, že na metafyzice není nic natolik složitého, aby to opravňovalo k užíváni termínů, které často význam zamlžují. Zbavme tedy „zákon karmy" jeho přídechu záhadnosti a hrozivosti. Nechme metafyziku stranou a pojmeme celou otázku z hlediska pozemských zákonů. Podívejte, co máme na mysli:

Pepíček Nováček dostal motorku. Objeví, jak vzrušující je sedět na tak silném stroji, letět s větrem o závod, a dělat příšerný randál, který jeho uchu náramně lahodí. Za chvíli mu už nestačí jezdit jenom tak normálně. Dupne na to a vyrazí. Zpočátku možná s rozvahou, pak ho opojení z rychlé jízdy přemůže, a řítí se stále bláznivěji, varovných signálu nedbaje. Náhle se za ním ozve houkání sirény, předjede ho policejní vůz a donutí uhnout ke kraji vozovky. Pepíček zamračeně zpomalí a sjede ze silnice. S ještě zachmuřenějším výrazem a se značnými obavami čeká, kdy k němu přistoupí policista, který mu nasolí pokutu za vysoké překročení povolené rychlosti jízdy obcí.

Na této primitivní příhodě vidíme, že existují určité zákony, v tomto případě takový, který říká, že nikdo nesmí překračovat stanovenou rychlost. Pepíček Nováček toho nedbal a dostavila se odplata v osobě policisty,

kterému bude muset zaplatit pokutu, trest za porušení zmíněného zákona, pokud navíc nebude muset běhat po úřadech.

Další příklad? Dobrá! Vašek Kučera je trochu povaleč, práce mu věru nevoní, ale má nadmíru náročnou přítelkyni. Ví, že si ji dokáže udržet, dokud bude schopen zahrnovat ji vším, co žádá. Nezáleží jí na tom, jak si miláček požadované věci obstará, jde jí o to, mít je.

Jednoho večera Vašek vyrazí, rozhodnut vykrást nějakou prodejnu, vynese mu to tolik, že své přítelkyni koupí všechno, čeho se jí zamane. Norkový kožich? Platinové hodinky, posázené diamanty? Zkrátka, ať je to cokoliv, Vašek se s jejím plným vědomím a souhlasem vypraví na lup. Potichoučku se přikrade k inkriminovanému obchodu a zvolí příhodné okno. Dá se tam dosáhnout, a tak ho se zručností, získanou bohatou praxí, vypáčí. Odloží rám a zaposlouchá se, jestli na sebe neupozornil. Spokojeně proleze dovnitř. Všechno probíhá potichu, nikde ani vrznutí. Po špičkách se krade obchodem a bere si, oč má zájem: šperky, hrst plnou hodinek, v kanceláři šéfa z pokladny svazek bankovek. Spokojen se s lupem plíží zpátky k oknu a vyhlédne ven. Nikde ani živáčka; a tak se znovu obuje a zamíří ke dveřím — napadne ho totiž, že otevře–li je zevnitř, bude lepší odejít jimi, než prolézat zase oknem, a třeba si některou z kradených věcí poškodit. Potichu dveře odblokuje a vychází. Udělá ve tmě pár kroků, a tu uslyší drsný hlas: „Stůj, nebo střelím!" Vašek Kučera ztuhne hrůzou, protože jak známo policie je ozbrojená a nebude váhat po něm střílet. Tmu prolomí světlo a zalije mu tvář. Chmurně pozvedá ruce nad hlavu a z šera vystupují postavy. Lupič zjišťuje, že je policií obklopen ze všech stran. Rychle ho prohledají, a berou mu všechno to přepychové zboží, které nakradl. Vedou ho k policejnímu vozu a pak za ním zaklapnou dveře lapáku.

O pár hodin později policie budí přítelkyni, která se tváří rozhořčeně. Když slyší, že je zatčena, začne hystericky vyvádět. Zatčena? Ale zajisté, vždyť byla prapůvodní příčinou všeho a tím, že přítele povzbuzovala, aby se dopustil toho, o čem věděla, že je špatné, se provinila stejně jak on.

Takové jsou zákony života. Nyní však na okamžik odbočme od hmotného světa a připomeňme si, že karma je duševní či hmotný akt, tvořící dobro nebo zlo. Staré přísloví říká: „Co zaseješ, to sklidíš!" A v tom to je. Rozséváte–li zlé skutky, sklidíte špatnou budoucnost, i kdyby to bylo třeba až v příštím, přespříštím či v ještě vzdálenějším z budoucích životů. Budete–li naopak v životě rozsévat dobro a prokazovat laskavost a slitování těm, kteří to potřebují, pak až vy přijdete na řadu se svým neštěstím, objeví se odněkud někdo, aby i vám prokázal laskavost, ohleduplnost a soucit.

Nenechte se mýlit zdáním, že člověk, který má těžký život, musí nutné

být zlý. Může být vystaven utrpení a těžkostem třeba jen proto, aby se ukázalo, jak reaguje. Může jít o proces zušlechťování prostřednictvím utrpení, abychom se tak zbavili části své lidské nedokonalosti a sobectví. Každý, ať žebrák či král, se pohybují v tzv. kole života — v nekonečném kruhu bytí. Člověk může být v jednom životě král a v dalším potulný žebrák, který marně putuje za prací od města k městu, nebo žije jen jako větrem a bouří unášený list.

Existují i lidé zákonu karmy se vymykající, takže bychom nikdy neměli říkat: „O, jak hrozný život ten člověk má! To musel být ale minulém životě příšerný zloduch!" Vyšší bytosti (které nazýváme avatáři) se inkarnují na tento svět, aby tu splnili určité úkoly. Hinduisté jsou např. přesvědčeni, že Bůh Višnu sestoupil opakovaně na naši planetu, aby vždy přivedl zpět k pravdivému náboženství lidstvo, které tak rádo zapomíná. Takový avatár neboli pokročilá bytost se často rodí do strastné chudoby, ale navzdory tomu jde příkladem v soucitu, a působí dojem, že je vůči vlastnímu utrpení imunní. Nic ale nemůže být pravdě vzdálenější, než tato zdánlivá „imunita vůči utrpení", protože avatár, vzhledem k tomu, že je jemnější podstaty, trpí mnohem víc.

Avatár na tento svět nepřichází, protože musí „spálit" svou karmu, nýbrž jako ztělesnění duše, a jeho zrození je výsledkem svobodné volby. Za určitých okolností se může i nenarodit, ale jen převzít tělo někoho jiného. Neradi bychom se kohokoliv dotkli v jeho náboženském přesvědčení, ale

když se člověk začte hlouběji do křesťanské bible, pochopí, že člověk— Ježíš se narodil Josefovi a Marii, ale když se čas naplnil, a Ježíš dorostl do dospělosti, odešel na poušť a Kristův duch — Duch Boží sestoupil a osídlil Ježíšovo tělo. Jinými slovy, byl to ten případ, kdy přišla jiná duše a do těla vstřícného Ježíše vstoupila. Zmiňujeme se o tom, protože je nám líto, že některým lidem se vyčítá neštěstí a chudoba, které je pronásledují, zatímco ve skutečnosti přišli ostatním na pomoc i tím, že ukazují, čeho se dá navzdory neštěstí a chudobě dosáhnout.

Cokoliv učiníme, má svůj dopad. Dokonce i myšlenka znamená skutečnou sílu. Jak myslíme, takoví jsme. Myslíte–li na věci čisté, pročišťujete se. Obíráte–li se v myšlenkách chlípnostmi, chlípnými a nečistými se stáváte a budete se na tento svět muset navracet stále dokola, dokud vaše žádostivost pod náporem čistoty a ušlechtilého způsobu uvažování neodumře.

Nikdy nikdo není zničen definitivně. Nikdo není natolik proradný, aby byl odsouzen k utrpení, trvajícímu navěky. „Věčné zatracení" je pomůcka, kterou zavedli pradávní kněží, ve snaze udržet kázeň nad tehdejším poněkud neovladatelným a divokým davem. Kristus nikdy nic o věčném

utrpení a zatracení nekázal. Učil, že když se člověk kaje a snaží se, bude spasen — zachráněn před vlastní pošetilostí. Bude mu dána vždy nová a nová šance.

Karma je tedy proces, kterým si tvoříme dluhy a pak je zase splácíme. Jdete–li do obchodu a vyberete si tam určité zboží, stáváte se dlužníkem a dluhy musí být řádně splaceny. Pokud byste zboží neuhradili, může se vám zejména v určitých zemích stát, že vás zavřou, a ve vězení si dluh odpracujete. A tak i karmické dluhy musí každý muž, žena i dítě, žijící na tomto světě, splatit. Jediné avatáři karmickým zákonům nepodléhají. Proto každý, kdo avatár není, udělá nejlíp, když povede život co nejsprávnější, aby si mohl karmické návraty na tento svět ukrátit, protože na jiných planetách a jiných úrovních existence se žije o hodně líp.

Měli bychom odpouštět těm, kteří se na nás provinili, a usilovat o odpuštění těch, kterým jsme ublížili my. Stále bychom měli mít na paměti, že nejjistější způsob vytvoření dobré karmy je chovat se k ostatním tak, jak bychom chtěli, aby se oni chovali k nám.

Karma je proces, kterému sotvakdo dokáže uniknout. Naděláme–li karmické dluhy, zákonitě je musíme splatit. Činíme–li ostatním dobro, musí nám ho zase vrátit a dobrem se nám odplatit. Dostávat dobro je mnohem lepší, viďte, a proto prokazujme i my dobro, soucit a laskavost všem bytostem, ať už jsou jakéhokoliv druhu, a mějte na paměti, že v božích očích si jsou všichni lidé rovni, a v očích velkého Boha, jsou si rovny i veškeré bytosti, ať mají podobu koček, koní, nebo něčeho jiného.

Říká se, že cesty, kterými Bůh koná své skvostné dílo, jsou nevyzpytatelné. Není na nás, abychom Boží cesty posuzovali, ale je na nás na problémech nám přidělených pracovat, protože pouze hledáním a nalézáním jejich řešení karmu splácíme. Mnozí lidé, kteří musí žít s nemocným příbuzným, v duchu naříkají: „O, jak je to vyčerpávající! Copak nemůže umřít a zbavit se konečně trápení?" Odpověď je, že oba žijí vyměřený časový úsek dle naplánovaného životního programu. Ten, kdo se o nemocného stará, si možná naplánoval přijít na svět právě s tímto posláním.

Měli bychom za všech okolností nemocným, postiženým a trpícím prokazovat velikou péči, starostlivost a porozumění, jelikož může být, že právě v tom náš úkol spočívá. Je příliš snadné odbýt unaveného člověka netrpělivým gestem, ale nemocní bývají většinou vysoce citliví, a svého omezení a nezpůsobilosti jsou si dobře vědomi. Vycítí velice bystře, že stojí v cestě — jsou nežádoucí. Také vám znovu připomínáme, že při současném vývojovém stádiu této planety každý skutečný okultista, schopný okultní umění opravdu provozovat, má nějaké tělesné postižení. A

tak, když odkopneme chorého, když hrubě odmítneme jeho prosbu o pomoc, může se stát, že odstrkáváme člověka mnohem obdařenějšího, než si vůbec umíme představit.

Ani za mák nás nezajímá fotbal, ani jiný z oněch bojovných sportů, ale rádi bychom vám položili otázku: viděli jste už někdy silného, drsného sportovce nebo sportovkyni, kteří by zároveň byli jasnovidci, či alespoň o něco takového jevili minimální zájem? Proces tělesného postižení přináší často zušlechtění hrubozrnného lidského těla, aby dokázalo zachycovat vibrace vyšších frekvencí, než dokáže běžný člověk. Prokazujte tudíž nemocným ohleduplnost, prosím vás! Nebuďte k nim netrpěliví, vždyť se musejí potýkat s tolika problémy, jež vám jsou cizí! Má to i sobecký podtext! Takový nemocný člověk může být mnohem vyšší bytost než vy, kdož jste zdraví, a skrze pomoc, kterou této choré osobě poskytujete, můžete nesmírně pomoci i sobě.

25. LEKCE

Byli jste někdy nečekaně a krutým způsobem připraveni o někoho vroucně milovaného? Měli jste už někdy pocit, že slunce zašlo za mraky a nikdy pro vás nevysvitne? Ztráta skutečně drahého člověka je pro nás tragická, a pokud se s tímto údělem nesmíříte, a ustavičným truchlením ho dál přivoláváte, je to tragédie i pro něj.

Tuto lekci věnujeme záležitostem, považovaným obvykle za smutné a truchlivé. Pokud však k věcem dokážeme zaujmout správný postoj, pochopíme, že smrt ve skutečnosti důvodem k truchlení není a neměla by být ani příčinou žalu.

Nejprve se podívejme, co nastává, když člověk, kterého jste vroucně milovali, přejde na existenční rovinu, kterou pozemšťané nazývají „smrt". Normálně si žijeme pokud možno nezatíženi trápením ani starostmi, a najednou na nás jako rána z čistého nebe dopadne zpráva, že člověk nám nadevše drahý už není mezi námi. Srdce se rozběhne o závod a slzné kanálky začnou ronit vláhu, aby vzniklému napětí odlehčily. Uvědomujeme si, že svět kolem nás poztrácel jasné, růžové, pestrobarevné odstíny, a všechno vyhlíží chmurně a smutně, jako by letní sluneční den vystřídal den zimní, sirý, plný těžkých mraků.

Připomeňme si znovu naše staré známé elektrony. Když nás totiž náhle zachvátí smutek a žal, dochází k výkyvu elektrického napětí mozku, které může dokonce i změnit směr svého proudění. Takže kdybyste předtím i hleděli na svět růžovými brýlemi, po informaci o této tragické události dostávají vaše brýle skla, skrze něž svět vyhlíží temně a depresivně. Je to přirozený, fyziologický běh věcí tohoto světa, ale naše sklíčenost může přetrvat i v astrálu, vinou silného brzdného tahu, který vzniká, když se snažíme navštívit a pozdravit toho, kdo se nedávno povznesl do světa, který je koneckonců vyššího řádu, šťastnější.

Je smutné, když se milovaný přítel odstěhuje do vzdálené země, ale utěšíme se tím, že mu můžeme kdykoliv napsat či zatelefonovat. Ale takzvaná smrt zdánlivě pražádný komunikační prostor neponechává. Myslíte si, že "mrtví" jsou mimo dosah? Můžete se — naštěstí — náramně mýlit! V různých vědeckých ústavech po světě se badatelé pokoušejí vytvořit přístroj, schopný zprostředkovat kontakt s „desinkarnovanými duchy". To není pouhý sen, ani výplod fantazie, a můžeme jen doufat, že tento výzkum bude korunován úspěchem a jednoho dne takové zařízení bude společnosti dostupné.Než se nám ale podaří navázat spojení s těmi, kdo odešli mimo náš dosah, můžeme hodně vykonat pro jejich dobro.

Když člověk zemře, chod těla, tedy veškeré fyziologické funkce, se začnou zpomalovat, až se zastaví. V úvodní části této knihy jsme ukázali, že mozek dokáže bez kyslíku přežít jenom pár minut, pak jako jedna z prvních částí lidského těla odumírá. Pochopitelně, jakmile odumře on, je zcela nevyhnutelná i smrt celého organismu. Toto zdánlivě dlouhé odbočení činíme naprosto záměrně.

Po odumření mozku orgány, zbavené vrchního velení a pokynů, postupně upadnou do nečinnosti. Tělo se stane jakoby autem, z kterého odešel řidič. Ten prostě vypne zapalování a vystoupí z vozu. Auto sebou může ze setrvačnosti ještě párkrát škubnout, pak ale začne postupně chladnout. To vyvolá ještě pár cvaknutí a jiných drobných zvuků smršťujícího se kovu. Podobně v lidském těle slyšíme ještě určitou dobu pracovat tekutiny a jiné podobné šelesty, a pozorujeme i drobné záchvěvy svalstva, jak jeden orgán po druhém odumírá. Trvá zhruba tři dny, než se astrální tělo plně a definitivně od hmotného odpojí. Stříbrná šňůra, která představuje spojení astrálního těla s fyzickým, se postupně ztenčuje, až odpadne, podobně jako odpadá a sesychá pupeční šňůra novorozence. Po tři dny od úmrtí se astrální tělo ještě zdržuje ve více či méně těsném kontaktu s rozkládajícím se tělem fyzickým.

Umírající zakouší asi takovýto prožitek: leží na lůžku, pravděpodobně obklopen zdrcenými příbuznými a přáteli. Nastane zápas o poslední dech, smrtelné chroptění a pak mezi zuby projde poslední výdech. Srdce se na okamžik splašeně rozbuší, pak zpomalí, zachvěje se a navždy se zastaví.

Tělo začne pozvolna chladnout a proběhnou jím různé záchvěvy. V okamžiku vlastního skonu může jasnovidec vidět stínovou postavu, vystupující z materiálního těla a tvarující se nad ním jako stříbřitý opar, až se nad mrtvým tělem ustálí. Během tří následujících dní stříbrná šňůra ztmavne, až v místě vstupu do hmotného těla zčerná. V tom bodě jako by bylo vidět poletující černý prach. Nakonec tato šňůra odpadne a astrální tělo je volné, aby se mohlo skutečně povznést a narodit do života v nadastrální úrovni bytí. Ze všeho nejdřív se podívá dolů na mrtvé tělo, které dosud obývalo. Astrální tělo často i provází pohřební vůz a v pravém slova smyslu přihlíží vlastnímu pohřbu. Necítí žádnou bolest ani zármutek nebo rozčilení. Nanejvýš se dá říci, že člověk nepřipravený a nepoučený znalostmi jako jsou tyto, zažívá jakýsi menší šok. Sleduje tělo uložené do rakve, jako papírový drak provází chlapce, který ho drží na provázku. Brzy se ale tato stříbrná šňůra, která nyní už své stříbro ztratila, trhá, čímž je astrální tělo konečně svobodné a může se odpoutat a povznést do dimenze, kde se připraví na tzv. druhou smrt, která je naprosto a absolutně bezbolestná.

Než se člověk druhé smrti podrobí, musí se odebrat do Síně paměti a shlédnout tam celý svůj právě skončený život. Jsme to my sami, kdo se hodnotíme, a věřte, že neexistuje znamenitějšího a přísnějšího soudce, nežli my sami. Když se člověk náhle vidí zbaven všech svých malých, ubohých marnivostí a falešných hodnot, ke kterým na světě tolik lnul, pochopí _ navzdory svým penězům, funkcím a společenskému postavení, jež za sebou zanechal — že nakonec přece jen není zas nic tak moc… Velice často ti nejubožejší, nejskrovnější a nejchudší vycházejí z tohoto soudu života vítězněji než ostatní.

Poté, co jsme svůj život v Síni paměti „potěžkali", přecházíme do té oblasti onoho světa, která je pro nás nejpříhodnější. Věřte, že nebudete svrženi do pekla. Peklo je tady na Zemi — a je naší školou!

Možná víte, že velcí orientální mystici a učitelé své skutečné jméno tají, protože ve jménech je skryta silná moc. Kdokoliv by totiž dokázal z vibračního hlediska správně vyslovit jméno bytosti, dlící mimo tento svět, donutil by ji neodolatelnou přitažlivostí tohoto úkonu obrátit k Zemi pozornost.

V některých oblastech Dálného východu, a dokonce i na Západě, bývá Bůh označován jako „ten, jehož jméno se nevyslovuje". To proto, že kdyby každý začal na Boha povykovat, Pán tohoto světa by za chvíli nevěděl, kde mu hlava stojí.

Z toho důvodu si mnoho učitelů na Dálném východě bere jméno výslovností značně odlišné od svého pravého jména. Mějte totiž na paměti, že i jména se skládají z vibrací — ze zvuků, harmonií. Je–li tedy kdo osloven vlastní harmonickou vibrační kombinací, rušivě ho to vytrhne z jakékoliv činnosti, kterou se právě zabývá.

Když tedy svoje zesnulé nepřiměřeně oplakáváme, působíme jim tím utrpení, neboť násilím obracíme jejich pozornost zpět k této planetě. Cítí se stahováni zpět dolů, trochu jako je člověk, který spadl do vody, tažen ke dnu botami a ztěžklým oděvem.

Vraťme se znovu k tématu vibrací, protože jsou podstatou tohoto světa — a vlastně i kteréhokoli jiného. Každý zná prostinký příklad vibrační síly pochodujících vojáků. Když vkročí na most, musí zrušit krok a přejít v neuspořádaném šiku. Most může sám o sobě unést tu nejtěžší mechanizaci, celou kolonu tanků a obrněných transportérů, třeba i celé vlaky. Když však po něm bude přecházet oddíl a nezruší pochodový krok, může to vyvolat takovou sérii vibrací, že se most rozechvěje a rozhoupe tak, že se může zřítit.

Stejným příkladem vibračního působení může posloužit třeba houslista. Když bude nějaký čas vyluzovat jistou stejnou tóninu v blízkosti křišťálové

sklenky, může způsobit, že se sklenka roztřese a nahlas praskne.

A co vibrační síla slova ÓM? Kdybychom uměli výraz „Óm, Many páme Hum" vyslovit určitým způsobem, a několik minut ho opakovali, mohli bychom uvést do pohybu vibrace pozoruhodné síly. Pamatujte tedy, že jména jsou mocné nástroje, a nevolejte své mrtvé a nevyslovujte jejich jméno jenom tak nadarmo, když jste zmoženi žalem a bolestí. Není důvodu nutit je trpět kvůli žalu, který je náš. Cožpak si toho už neodtrpěli dost?

Můžeme se tedy ptát, proč vlastně na tento svět přicházíme a musíme nakonec podstupovat smrt. Jde o to, že smrt nás povznáší stejně jako utrpení, pokud ho není příliš. Většinou (existují však určité zvláštní výjimky} žádný muž ani žena nejsou povoláni snášet větší utrpení či žal, než kolik je v daném období pro jejich zušlechtění únosné. Vidíme to dobře na osobě, která omdlí bolestí. Mdloba tady má funkci pojistného ventilu, který zabrání tomu, aby utrpení člověka nezlomilo úplně, aby ho nepoškodilo.

Často se také stává, že člověk, strádající velikým žalem, upadá do stavu otupení, které je milosrdenstvím pro trpícího, stejně jako pro případného zesnulého, po němž truchlí. Tato otupělost pozůstalému ponechává vědomí utrpěné ztráty a nebrzdí z toho vyplývající proces zušlechtění. Tlumí však nesnesitelné hoře.

A ona otupělost, do níž pozůstalý upadá, chrání zároveň i zesnulého, protože nebýt jí, pozůstalý by mohl natolik bědovat a mrtvého se dovolávat, že by tím jemu — čerstvě přestoupivšímu na onen svět — způsobil veliký stres a „zpětný tah".

Až se čas naplní, lidstvo se možná naučí vstupovat běžně do kontaktu se zemřelými, podobně jako už dnes můžeme zvednout telefon a spojit se s lidmi na vzdálených místech tohoto světa.

Pečlivým studiem této knihy, důvěrou v sebe i ve vyšší síly pozemského i nepozemského života byste i vy měli dokázat spojit se s těmi, kteří přešli na druhou stranu. Lze toho dosáhnout telepatií, jasnovidností nebo i tzv. automatickým písmem, přičemž je ale třeba mít se na pozoru před vlastní pokroucenou představivostí. Je třeba vlastní obrazotvornost udržet pod dohledem tak, aby text, zapsaný zdánlivě automaticky, nevycházel z našeho podvědomí, ale pocházel skutečně od zemřelých, kteří nás vidí, přestože většina z nás je prozatím nevidí. Buďte však dobré mysli a hluboké víry, protože touto cestou můžete dosáhnout zázraků. Nestojí snad psáno, že víra hory přenáší? Věřte, je to tak!

26. LEKCE

Stanovme si nyní „Pravidla správného života", ta základní a naprosto nezbytná.

1. Jednej tak, jak bys chtěl, aby se jednalo s tebou.
2. Nesuď jiné.
3. Buď ve všem přesný a dochvilný.
4. Nepři se o náboženství, ani se neposmívej víře druhých.
5. Drž se vlastního náboženství a toleruj věřící jiných vyznání.
6. Nezahrávej si s magií.
7. Varuj se alkoholu a drog.

Proberme tato pravidla trochu podrobněji. První znělo: „Jednej tak, jak bys chtěl, aby se jednalo s tebou." Je to úplně prosté, pokud jste při smyslech, v životě by vás nenapadlo vrazit si nůž do zad, sám sebe podvést nebo se okrást. Jste–li normální člověk, co nejvíce o sebe pečujete. Podle zlatých pravidel žijeme tehdy, pečujeme–li o svého bližního jako o sebe sama, tedy chováme–li se k němu tak, jak bychom chtěli, aby se okolí chovalo k nám. Pomáhá to a spolehlivě to funguje. Ono známé „nastavit druhou tvář" u normálních lidí funguje. A pokud někdo nedokáže čistotu vašich myšlenek a úmyslů pochopit, v tichosti to dvakrát, nanejvýš třikrát protrpte, a pak se společnosti takové osoby zbavte. Zatímco na onom světě už nikoho, kdo s námi neladí, nepotkáme, během vezdejšího života jsme nuceni stýkat se s některými skutečně příšernými lidmi. Není však třeba dělat to z vlastního rozhodnutí, nýbrž jen je–li to nevyhnutelné. Nakládejte tedy s druhými tak, jak byste chtěli, aby se nakládalo s vámi, a vaše osobnost se povznese, a budete pro všechny, které v životě potkáte, zářícím světlem. Bude se o vás vědět, že jste dobrý člověk, a že umíte dodržet slovo. A kdybyste se někdy i stali obětí podvodu, vůči pachateli nebude nikdo chovat sympatie. Jak už jsme řekli, ani ten největší švindlíř si s sebou na onen svět neodnese jediný groš!

Za druhé jsme si řekli: „Nesuď jiné." Mohli byste se totiž jednoho dne dostat do podobné pozice jako ten, koho jste soudili a odsoudili. Na rozdíl od kohokoliv jiného znáte veškeré okolnosti svých záležitostí, a ani člověk vám nejbližší a nejdražší tyto nejniternější pohnutky vaší duše nezná. Nikdo, alespoň na tomto světě, se nedokáže vpravit do dokonalé harmonie s jiným člověkem. Třeba jste velice šťastně ženatý nebo vdaná, ale i v tom nejvydařenějším manželství udělá partner občas něco, co tomu druhému připadne úplně nepochopitelné. Často člověk nedokáže ani sám sobě

vysvětlit pohnutky vlastních činů.

„Hoď první kamenem, kdo jsi bez viny!" „Ti, kdo bydlí ve skleněných domech, by neměli házet kamení." To jsou velice moudrá rčení, protože nikdo není zcela nevinný. Pokud by někdo byl naprosto nevinný a čistý jako lesní studánka, nemohl by na tomto našem zlém světě vůbec žít. A proto, když se říká, že pouze nevinní smějí házet kamení, znamená to, že k tomu není oprávněn nikdo. Řečeno úplně bez obalu, tento svět je pěkné svinstvo a lidé sem přicházejí, aby se učili. Pokud by se tu neměli co naučit, nenarodili by se sem, ale na nějaký svět o hodně příjemnější. Všichni děláme chyby, mnohdy jsou lidé obviněni z činů, jichž se nedopustili, a jiní se zase nedočkají uznání za prokázané dobro. Záleží však na tom tolik? Jednou, až tento svět opustíme, až vychodíme naše „učiliště", zjistíme, že skutečná lidská hodnota se stanovuje podle měřítek naprosto odlišných a nepřepočitatelných na dolary, marky nebo rupie. Potom budeme zváženi podle své skutečné hodnoty. A proto nesuďte jiné!

Třetí zásada: „Buď ve všem přesný a dochvilný," se vám může zdát překvapující, ale pravidlo je to logické. Lidé si tvoří plány a organizují programy, protože všemu přísluší určitý prostor a čas. Jsme–li nepřesní a nedochvilní, ohrožujeme plány a záměry ostatních a toho, koho jsme na sebe nechali dlouho čekat, tím můžeme rozhněvat. Takový člověk může být naším chováním donucen změnit své původní záměry a to je frustrující. Znamená to, že vlastní nepřesností jsme člověka vmanévrovali do nutnosti jednat tak, jak původně jednat nezamýšlel, a za to na sebe bereme odpovědnost.

Přesnost a dochvilnost se může stát zvykem, stejně jako se opak může stát zlozvykem, ale to prvé znamená řád a kázeň těla, ducha i duše. Prokazujeme–li schopnost dodržet slovo, dáváme tím najevo respekt vůči sobě samým, i respekt vůči druhým. Proto jsou přesnost a dochvilnost ctnosti, jež stojí za to pěstovat. Jako ostatně každou ctností, i těmito naše duchovní a duševní hodnota roste.

A nyní k náboženství: je skutečně špatné dělat si legraci z náboženského vyznání jiných. Vy věříte čemusi a druhý zas něčemu jinému. Skutečně na tom podle vás záleží, jak Boha oslovujeme? Bůh zůstává Bohem, ať ho nazveme jakkoliv. Nejsou snad obě strany mince její součástí? Naneštěstí se v dějinách lidstva do náboženství vloudilo už tolik zla… ačkoli náboženství by mělo být výhradně zdrojem dobra.

Do určité míry vnášíme tuto zásadu i do pátého pravidla, kde říkáme, že každý by se měl držet svého vlastního náboženství. Je zřídkakdy moudré měnit je. Život na tomto světě je jako brod přes řeku — řeku života; uprostřed proudu není rozumné měnit koně.

Většina z nás přichází na tento svět s určitým plánem, který velice často předpokládá víru v to které náboženství, či určitou z jeho forem. Proto by bylo chybou bez silných pohnutek své náboženství měnit. Člověk je vstřebává podobně jako jazyk, tedy — dokud je mladý. Podobně jako je těžší a těžší naučit se cizí řeči, když je člověk starší, je i obtížné strávit v pokročilejším věku odchylky jiného náboženství.

Je rovněž scestné ostatní ke změně náboženství nabádat. Co se hodí pro vás, nemusí vyhovovat jinému. Vzpomeňte si na druhé pravidlo, a své bližní nesuďte! Sotva můžete vědět, které náboženství je pro koho vhodné, dokud nejste v jeho kůži, neuvažujete jeho hlavou a nedokážete proniknout do jeho duše. A jelikož tohle nedokážete, není moudré se do těchto záležitostí plést, něčí náboženskou víru oslabovat, či se mu dokonce posmívat. Jelikož bychom měli prokazovat druhým to, co bychom si přáli i pro sebe, měli bychom být naprosto tolerantní a dopřát i jinému plnou svobodu, ať si vyznává a věří, jak uzná za vhodné. Nás samotných by se zřejmě dotkl nátlak někoho jiného. Uvědomme si tedy, že i druhému to může být na obtíž.

Šestá zásada říká, že si nemáme zahrávat s magií. Jde o to, že určité její formy jsou nebezpečné. Okultismus vůbec obsahuje mnoho a mnoho nástrah, které mohou mít na člověka velice neblahý dopad, nemáme–li někoho, kdo by nás jeho studiem vedl. Žádný astronom by se nikdy nedíval do slunce silným teleskopem přímo, bez ochranných slunečních filtrů. I ten nejhorší astronom ví, že by oslepl. Stejně tak zahrávání si s okultními vědami bez řádného přípravného studia a vedení může přivodit nervové zhroucení a celou řadu dalších nepříjemných následků.

Jsme zásadně proti tomu, aby se nebohá těla obyvatel Západu týrala akrobatickými pózami určitých východních jogínských cviků. Ty jsou určeny "pro organismus obyvatele Dálného východu, který byl do nich zacvičen už v raném dětství. Člověk si může opravdu pořádně ublížit, bude–li se nutit do krkolomných poloh, které mu pohmoždí svalstvo jen proto, že znějí náramně jogínsky. Totéž platí i pro okultismus. Studujme ho se zaujetím, to ano, ale při zachování zdravé míry věcí a pod určitým vedením.

Nedoporučujeme vám „vyvolávat duchy zemřelých" či se věnovat jiným podobným praktikám. Dělat se to pochopitelně dá, a denně se to také děje, ale pokud se vyvolávání duchů neprovádí pod dohledem osoby k tomu vyškolené a kompetentní, může být takový úkon na škodu vám i toho, koho vyvoláváte.

Řada lidí studuje denně v novinách svůj horoskop, a někteří bohužel berou tyto předpovědi naprosto vážně a nechávají se jimi hluboce

ovlivňovat. Není–li takový horoskop sestaven podle přesného data narození kompetentním astrologem, je zbytečnou, a dokonce riskantní hříčkou. Cena za kvalitní astrologický úkon by byla skutečně vysoká, neboť to vyžaduje hluboké znalosti a nekonečné výpočty. Nestačí vzít jen znamení zvěrokruhu, polohu Měsíce, barvu vlasů či cokoliv podobného. Horoskop se dá správně spočítat jen za předpokladu, že k tomu máme odbornou průpravu a potřebné údaje. Neznáte–li tedy zkušeného astrologa, který má trpělivost a sdostatek času, a pokud na to nemáte dost peněz, raději na astrologii zapomeňte. Může vám být jedině na škodu. Věnujte se raději tomu, co je ryzí a neškodné, jako například (prominete–li nám tu neskromnost) tato knížka, která není koneckonců ničím jiným, než objasněním přírodních zákonitostí — stejných, jakými se řídí dech nebo chůze.

Naší poslední zásadou bylo: „Varuj se alkoholu a drog." Snad jsme toho řekli už dost, abyste si uvědomili, jak nebezpečné může být nucené oddělování astrálního těla od hmotného a zahlušování se těmito způsoby. Opojné nápoje ubližují duši, zkreslují vjemy, proudící stříbrnou šňůrou, a poškozují mechanismus mozku, který je v pravém slova smyslu vysílačem i přijímačem současně a jehož úkolem je řídit tělo během života, a přijímat vědění z onoho světa.

Drogy jsou ještě horší, neboť jsou návykovější. Oddá–li se kdo narkomanii, zříká se všeho, o co v tomto životě usiloval, a dává se v plen umělým rájům alkoholu a drog. Razí si tím cestu mnoha a mnoha budoucích návratů na tento svět, dokud karma, které tento nadmíru hloupý návyk dal vzniknout, nebude splacena.

Náš život by měl být ukázněný a podléhat řádu. Náboženské přesvědčení, pokud ho člověk věrně vyznává, je užitečnou formou duchovní kázně. V dnešní době lze ve městech všude po světě vidět mládež, srocující se do band. Za druhé světové války se oslabil význam rodinných pout. Spousta otců musela narukovat a matky byly nuceny najít si práci v továrně a snadno ovlivnitelné děti si začaly hrát na ulici zcela bez dozoru. Snadno tvárná mládež se začala shlukovat do různých part, ve kterých se postupně vytvořil vlastní druh kázně, lépe řečeno disciplína gangsterství. Jsme přesvědčeni, že zločinnost mládeže bude přetrvávat, ba dokonce růst, dokud nad tímto druhem disciplíny nepřevládne kázeň rodičovské lásky a náboženství. Pokud duševní kázní sami vládneme, můžeme jít příkladem těm, kteří ji sami nemají, protože kázeň je zásadní. Právě kázní se liší organizovaná a výkonná armáda od chaotické hordy.

27. LEKCE

Podívejme se ještě zblízka na našeho starého přítele — podvědomí, protože vztah mezi vědomím a podvědomím skýtá vysvětlení hypnózy.

Ve skutečnosti jsme dva lidé v jediném člověku. První je malý človíček, pouhá desetina celku, činorodý a rozkazovačný, který se do všeho plete a chce mít o všem přehled. Tu druhou osobu — tedy podvědomí, můžeme přirovnat k přívětivému obru, neschopnému rozumové úvahy. Vědomá mysl je sídlem rozumu a logiky, ale nikoli paměti, zatímco u podvědomí je tomu obráceně: nevládne rozumem ani logikou, ale je to jeskyně paměti. Cokoli se kdy člověku stalo, dokonce i to, co se mu přihodilo před narozením, je v podvědomí uloženo, a při správném druhu hypnózy může tato vzpomínka vyplout na povrch vědomí a být posouzena.

Pro lepší pochopení se dá říci, že tělo jako celek představuje velice rozlehlou knihovnu. Ve vstupní kanceláři u předního stolu sedí knihovnice. Její hlavní předností je, že okamžitě ví, kde najít knihy, obsahující žádané informace, ačkoliv sama obsahům knih příliš nerozumí. Vyzná se ale v hledání v kartotéce a umí nalézt ten správný svazek. A podobně je tomu i s lidmi. Vědomá mysl má schopnost uvažovat (přestože často uvažuje mylně!) a dokáže užívat logiky, nevládne však pamětí. Její předností je, že při patřičném výcviku může podvědomí podnítit, aby poskytlo informace, uložené v paměťových buňkách. Vědomí a podvědomí od sebe dělí clona, která zabraňuje volnému úniku informací z podvědomí. Znamená to, že vědomí nemůže kdykoliv do podvědomí nahlédnout a zkoumat ho, jak se mu zachce. Toto opatření je naprosto nezbytné, protože jinak by se obojí pomíchalo. Vysvětlili jsme si tedy, že podvědomí vládne pamětí, ale nikoliv rozumem. Je jasné, že kdyby se paměť s rozumem spojila, některé druhy informací by to zdeformovalo, protože podvědomí, náhle schopné úvahy, by mohlo prohlásit: „Tohle je ale směšné, to není možné!" Aby se tomu zabránilo, podvědomí rozumem vybaveno není, a vědomí zase nevyniká pamětí.

Musíme si zapamatovat dvě zásady:

1. Podvědomí neuvažuje. Může jen reagovat na podněty. Dokáže uchovat v paměti jakékoliv tvrzení, ať pravdivé nebo nepravdivé, které je mu předáno, tzn. není schopno posoudit věrohodnost informace.

2. Vědomí se dokáže soustředit vždy jen na jedinou myšlenku. Jsme nepřetržité bombardováni zrakovými, sluchovými, dotekovými a jinými vjemy, tvoříme myšlenky atd. Pokud by za těchto okolností podvědomí nebylo chráněno, všechno by do něj proudilo a paměť by zavalilo moře

zbytečných a často mylných informací. Proto je mezi vědomím a podvědomím hráz, tvořící jakési síto, propouštějící do podvědomí jen ty informace, které vědomí zhodnotilo, a jež předává podvědomí k utřídění a uložení. Vědomí se nedokáže věnovat v jediném okamžiku více než jediné myšlence a vybírá ty informace, které se jeví nejdůležitější, a ve světle rozumu a logiky je buď přijímá nebo zavrhuje.

Můžete namítnout, že tohle není pravda, protože vy osobně na dvě nebo i víc věcí naráz myslet dokážete. V tom se velice mýlíte! Myšlení je totiž nadmíru rychlý proces, a je dokázáno, že myšlenky se mohou střídat rychlostí vyšší než blesk, takže vám se může vědomě zdát, že myslíte na dvě nebo i tři věci současně. Výsledky vědeckého bádání vám lehce prokáží, že pozornost se skutečně dokáže soustředit vždy jen na jedinou myšlenku.

Je užitečné znovu si připomenout, že paměť podvědomí obsahuje znalost všeho, co se kdy danému tělu stalo. Tento druh informací výše uvedená clona neboli síto vědomí nefiltruje. Do podvědomé paměti proudí neomezeně, zatímco informace, vyžadující posudek logicky uvažujícího mozku, jsou zadrženy a nejprve zhodnoceny.

A nyní se podívejme, jak funguje hypnóza.

Podvědomí nemá žádnou rozlišovací schopnost, rozum ani logiku, takže podaří–li se nám protlačit sugesci clonou oddělující vědomí od podvědomí, můžeme vědomí přimět chovat se podle našeho přání. Soustředíme–li vědomou pozornost na jedinou myšlenku, sugestibilitu tím zvýšíme. Pokud člověka přesvědčíme, že upadne do hypnózy, a on tu myšlenku přijme, skutečně do ní vstoupí, protože nastane snížení zmíněné clony. Mnoho lidí se chlubí, že jsou nezhypnotizovatelní, ale náramně se mýlí. Tím, že svou zhypnotizovatelnost popírají, vnímavost vůči hypnóze jen posilují, protože, jak už jsme řekli, v případě jakéhokoli střetu mezi vůlí a představivostí vítězí zásadně představivost. Někteří se i pokusí hypnóze vzdorovat. V tu chvíli obrazotvornost jako by se vzbouřila a zvolala: „Já ti předvedu, jak se kalupem hypnóze poddáš!" načež se subjekt podvolí dřív, než si vůbec uvědomí, co se s ním děje.

Věříme, že víte, jak se hypnóza provádí, ale neuškodí připomenout si to. Prvním požadavkem je stanovit způsob, jak upoutat pozornost subjektu, aby vědomí, neschopné soustředit se na více než jedinou věc naráz, bylo zaměstnáno; tak se sugesce může dostat do podvědomí.

Hypnotizér většinou mívá lesklý knoflík, kousek skla či něco podobného a požádá subjekt, aby vědomě upnul pozornost k tomuto třpytivému předmětu a nepřetržité se na něj soustředil. Všechno, oč jde, je,

jak už jsme řekli, zabavit vědomí, aby nepostřehlo, že se mu „za zády" cosi děje.

Hypnotizér bude tedy držet lesklý předmět v úrovni těsně nad očima subjektu, který je takto nucen hledět z úhlu pro oči velice nepřirozeného, a tudíž vysilujícího. Oční svalstvo i svalstvo víček to záhy unaví, neboť tyto svaly jsou nejslabší z celého těla. Vyčerpají se dřív, než kterékoliv jiné.

Stačí pár vteřin a znavené oči začnou slzet. Pro hypnotizéra je potom snadné prohlásit, že oči jsou unavené, že se člověku chce spát. Jakpak by nechtěl oči zavřít, když mu hypnotizér oční svalstvo tak vyčerpal!

Smrtelně monotónní opakování, že oči jsou unavené, začne subjekt nudit, takže sníží práh vědomé pozornosti. Je celou záležitostí pořádně otrávený a ze všeho nejraději by usnul, aby té nudě unikl!

Projde–li subjekt tímto procesem opakovaně, jeho sugestibilitu to posílí, to znamená, začne si na hypnotický vliv zvykat. Když pak hypnotizér prohlásí, že subjekt začíná mít unavené oči, přijme to bez nejmenšího zaváhání, protože předchozí zkušenosti mu ukázaly, že jeho oči se za těchto okolností skutečně vysílí. A tak subjekt hypnotizérovu tvrzení věří stále víc a více.

Podvědomí je naprosto nekritické, postrádá rozlišovací schopnosti a tak—— když vědomí přijme hypnotizérovo ujištění, že oči podléhají únavě — podvědomí stejně klidně přijme i prohlášení, že nemá cítit bolest. Hypnotizér, který svou práci zná, tak dokáže zajistit například bezbolestný porod nebo trhání zubů. Hypnóza je docela prostá technika a vyžaduje jen trochu praxe.

Všechno stojí a padá s tím, aby subjekt na hypnotizérovo tvrzení přistoupil. Ze zkušenosti např. ví, že se oči opravdu unavily, jak řekl hypnotizér. A když prohlásil, že se subjektu uleví, jakmile oči zavře, také se ukázalo, že je to pravda.

Proto hypnotizér musí vždy zajistit, aby mu člověk, který má hypnózu podstoupit, naprosto věřil. Je k ničemu člověka přesvědčovat, že stojí, když zjevně leží. Proto většina hypnotizérů tvrdí jen to, co už je tak jako tak nabíledni.

Dejme si názorný příklad: Hypnotizér dá subjektu pokyn, aby předpažil ruku. Monotónním hlasem příkaz několikrát zopakuje, načež když vidí, že paže hypnotizovaného začíná jevit známky únavy, prohlásí: „Ruka vám těžkne, začíná se unavovat, ruka vám těžkne…" Tomu subjekt okamžitě uvěří, protože je úplně jasné, že je to pravda, ale v lehounkém transu, do něhož se už mezitím dostal, není s to hypnotizérovi odpovědět: „Bodejť by ne, ty troubo! Samozřejmě, že mi ruka umdlévá únavou, když ji mám pořád tak nataženou!" Dojde spíše k závěru, že hypnotizér vládne nějakou silou,

jakousi schopností, jíž se člověk prostě poddá.

Přijde čas, kdy se lékaři, a zvláště chirurgové, budou k hypnóze více uchylovat, protože tato metoda nevyvolává vedlejší účinky, bolest, nic rušivého. Je přirozená a podléhá jí téměř každý. Čím víc kdo tvrdí, že je nezhypnotizovatelný, tím snadněji do hypnózy upadá.

Nemáme v úmyslu učit vás hypnotizovat jiné, neboť jsme toho názoru, že by to mohlo být nebezpečné, pokud člověk nemá za sebou léta praxe. Zmíníme se však o některých aspektech hypnózy a v příští lekci se zaměříme na autohypnózu.

Na Západě se tvrdí, že nikoho nelze zhypnotizovat bleskově, ale to není pravda. Kdo je znalý určitých východních metod, dokáže kohokoliv zhypnotizovat během několika vteřin. Naštěstí tímto výcvikem prošlo pouze několik západních lidí.

Také se říká, že nikoho nelze zhypnotizovat a v tomto stavu ho přimět udělat něco, co je v rozporu s jeho morálními zásadami. I to je naprostý omyl.

Je jasné, že člověk nemůže vzít čestného a spořádaně žijícího člověka, zhypnotizovat ho a nařídit mu, aby šel vyloupit banku. Neposlechne a probudí se. Obratný hypnotizér však dokáže povely formulovat tak, že zhypnotizovaný subjekt má dojem, že jde o nějakou hru nebo žert.

Hypnotizér může na člověku skutečně napáchat veliké škody. Stačí, aby vhodně volenými slovy a příkazy subjekt přesvědčil, že se nachází ve společnosti člověka, kterého miluje a jemuž důvěřuje, nebo že to všechno je jenom hra, takové divadelní představení. Více se o tomto tématu nechceme šířit, protože hypnóza v lehkomyslných a nezkušených rukou je skutečně nesmírně nebezpečná. Radíme vám: nemějte s hypnotismem nic společného, pokud by nešlo o sezení vedené svědomitým, zkušeným a pečlivě vyškoleným hypnotizérem s lékařským vzděláním.

Co se však autohypnózy týče, budete–li se řídit našimi pokyny, nemůžete sobě ani nikomu jinému ublížit. Naopak, můžete touto cestou sobě, a možná i druhým, prokázat mnoho dobra.

28. LEKCE

V předchozí lekci, a v průběhu celé této knihy, jsme si ukázali, že jsme ve skutečnosti dva lidé v jednom člověku, z čehož jednu bytost představuje podvědomí a druhou vědomí. Lze dosáhnout, aby jedna bytost pracovala pro druhou, místo co by působila každá odděleně a na vlastní pěst. Podvědomí je jakýmsi správcem veškerého vědění, řekli bychom opatrovníkem archivu vzpomínek, vedoucím knihovny. Můžeme je přirovnat k člověku, který nikdy nevychází a nezabývá se ničím jiným, než ukládáním informací a vysíláním příslušných impulsů.

Vědomí lze naproti tomu připodobnit člověku, který si nic nepamatuje, nebo je přinejmenším zapomětlivý, a velice málo vycvičený. Je činorodý, chvíli nepostojí, přeskakuje z jednoho na druhé a o podvědomí se opírá jen tehdy, potřebuje–li získat informace. Naneštěstí, nebo spíš naštěstí, podvědomí není zase natolik přístupné vydávání všech druhů informací. Většina lidí si např. nepamatuje vlastní narození, ačkoliv i toto je v podvědomí uloženo. Vhodnými prostředky lze člověku navodit i hypnotickou regresi a přivést ho do doby před narozením. Přestože jde o zážitky nanejvýš vzrušující, v této souvislosti se jimi nechceme podrobněji zabývat.Povězme si jen pro zajímavost, že zhypnotizovaného člověka lze dovést k tomu, aby vypověděl mnohé o různých obdobích svého současného života, o období tohoto zrození i o epochách předcházejících. Můžeme rovněž proniknout do období meziinkarnačních, kdy člověk plánoval svůj příští návrat na tento svět.

Předmětem této lekce je ale ukázat, jak se uvést do autohypnózy. Že jeden člověk může zhypnotizovat druhého, je všeobecně známé, ale o autohypnóze se toho ví méně. A právě o tu nám jde, a to i proto, že mnoho lidí cítí zřetelnou nechuť vydat se všanc někomu cizímu, ačkoliv, čistě teoreticky vzato, vysoce ušlechtilý hypnotizér svému subjektu neuškodí. V ostatních případech ale — až na vzácné výjimky — k určitému ovlivnění přece jen dochází.

Člověk, který prošel hypnózou, bude už trvale vůči hypnotickým povelům svého hypnotizéra přístupnější a vnímavější. Z toho důvodu ji osobně nedoporučujeme. Jsme rovněž přesvědčeni, že dříve, než bude tato technika zdokonalena pro léčebné použití, měla by být vypracována doplňková bezpečnostní opatření; např. žádnému lékaři by nemělo být dovoleno uvést pacienta do transu, aniž by u toho byl přítomen další kolega. Mělo by také být uzákoněno, že dříve než by kdokoli mohl hypnózu provozovat, byl by jí sám podroben, a touto cestou by mu byla

vštípena zásada, že svým hypnotickým působením nesmí za žádných okolností nikomu ublížit. Také bychom se přimlouvali za to, aby dotyčný musel zhruba každé tři roky tento bezpečnostní trans zopakovat, aby se jeho účinnost udržela. Jinak je subjekt hypnotizérovi skutečně vydán na milost a nemilost. Přestože víme, že drtivá většina lékařů je naprosto čestná a eticky vysoce vyspělá, příležitostně se i v tomto povolání narazí na „černou ovci", která se za takovýchto okolností může vypracovat na ovci černou jak uhel.

Přistupme nyní k vlastní autohypnóze. Pokud tuto lekci řádně prostudujete, bude to, jako byste získali nástroj, jehož pomocí v sobě můžete probudit netušené síly a schopnosti. Pokud učení nevěnujete patřičnou péči, zůstane vám v hlavě jen bezvýznamná změť slov a budete marnit čas.

Radíme vám zavřít se v pokoji a zatáhnout záclony nebo roletu, aby vás nerušilo světlo. Nad oči si postavte nějaké malinké světýlko, třeba noční lampičku. Všechna ostatní světla zhasněte, jen toto umístěte tak, abyste k němu museli lehce vzhlížet. Bude tedy o něco nad úrovní vašeho přímého pohledu. Uvelebte se co nejpohodlněji na lůžku. Chvíli nedělejte vůbec nic, jen dýchejte pravidelně a nechte myšlenky volně plynout. Poté, co jste minutu nebo dvě nechali mysl svobodně se toulat, znovu se soustřeďte a řekněte si, že začnete relaxovat a uvolníte v těle každičký sval. Začněte od prstů pravé nohy, přejděte na prsty nohy levé a upněte k nim pozornost. Představte si, že vaše tělo je velkoměsto, a že každou buňku udržuje v chodu maličký dělníček. Tito drobečkové zajišťují činnost svalstva i šlach, a uspokojují potřeby buněk, aby ve vás mohl proudit život. Teď se však chcete uvolnit a nemůžete potřebovat, aby se tyhle figurky hemžily vaším tělem a rozptylovaly vás různými záchvěvy a záškuby. Takže se soustřeďte na prsty pravé nohy a lidičkám v nich pracujícím nařiďte, aby z nich vypochodovali a přes nárt a oblast kotníku se ubírali vzhůru do kolena a dál.

Cestou budou přibírat další a další, takže kudy projdou, tam za sebou nechají příslušnou část těla naprosto ochablou, neživou a úplně uvolněnou, neboť tam nebude nikdo a nic, co by vyvolávalo jakékoliv pocity. Človíčkové tedy postupují vzhůru nohou, pravé lýtko je už úplně uvolněné a nic se v něm neděje. Těžkne vám už celá pravá noha, je jako mrtvá, ztuhlá, bez pocitů a dokonale uvolněná. Proveďte pracovníčky celou pravou polovinou těla a nechte je vyjít ven pravým okem. Po cestě rozestavte strážníky, kteří pohlídají, aby nikdo neproklouzl zpátky. Když jste se přesvědčili, že od špiček prstů přes celé stehno máte nohu úplně uvolněnou a bezvládnou, okamžik počkejte a potom přejděte na nohu

levou. Můžete si třeba představit, že zahoukala siréna a všechno osazenstvo továrny se po skončení pracovní směny hrne od strojů a míří domů, kde je čeká odpočinek a dobrá večeře. Popožeňte je ven i z levé nohy — prsty, kotník, nárt, lýtko, koleno — však víte. Kudy projdou, tam cítíte, jak partie za nimi zůstávají úplně uvolněné, ztěžklé a jako by vám už ani nepatřily.

Pobízejte je, ať projdou kolenem vzhůru do stehna a pokračují dál vzhůru. Stejně jako předtím v pravé noze, i tady, v levé, rozestavte po trase policisty se zátarasy, aby se nikdo nemohl vrátit.

Je už tedy vaše levá noha úplně uvolněna? Ujistěte se. Pokud ne, vyžeňte zbývající opozdilce, až budete mít obě nohy jako továrnu o závodní dovolené, kdy nezůstali ani údržbáři, ani hlídač, nikdo, kdo by tam hlučel a rušil. Teď teprve máte nohy jaksepatří uvolněné a můžete provést totéž s pravou dlaní a paží, a potom i s levou. Zase všechny ty zaměstnance těla pošlete pryč. Popožeňte je, tak jako dobrý pes dokáže rozhýbat stádo ovcí. Musí ustoupit z prstů, dlaněmi přes zápěstí do předloktí, pak projít loktem a sunout se dál. Zbavte se jich, ať se můžete uvolnit. Podaří–li se vám totiž pořádně se uvolnit a oprostit rozptylujících, rušivých podnětů, vnitřních tiků, nervových záškubů a lomozu těla, můžete otevřít brány podvědomí a ovládnout síly a vědění, které běžnému člověku nejsou dány. Chopte se tedy toho a pošlete celý ten národ lidiček pryč ze svých končetin i z celého těla.

Máte tedy nohy i ruce naprosto uvolněné, „vylidněné" jako dům, jehož obyvatelé odešli na místní derby; teď proveďte stejný proces s ostatními částmi těla. Boky, břicho, záda, hrud — všechno. Cítíte, jak jsou vám v tuto chvíli lidičky na obtíž. Pochopitelně, za běžných okolností jsou nezbytní, aby ve vás udržovali život, ale teď jim dáváte volno a posíláte je na dovolenou. Vyprovoďte je z těla ven, ať hezky odpochodují stříbrnou šňůrou. Zbavte se jejich rušivé přítomnosti. Teprve potom poznáte, co to je úplné a dokonalé uvolnění, a rozhostí se ve vás mír blahodárnější, než byste byli kdy věřili.

Když se tedy všichni dělníčci nahrnuli do stříbrné šňůry, a vaše tělo je rozlehlý prázdný sál, postavte i ke vstupu do stříbrné šňůry hlídky, aby se nikdo nemohl protáhnout zpátky a rušit.

Pak se zhluboka nadechněte, ale ten vdech musí být pomalý, hluboký a plný. Po několik vteřin ho zadržte, až uslyšíte tlukot vlastního srdce. Na to pomalu, pomalinku vydechněte. Řekněte si, že máte tělo úplně uvolněné a že se cítíte příjemně ochablí a že je vám báječně. Povolilo i svalstvo šíje, není ve vás pražádný zbytek napětí, jste v úplné pohodě a je vám skvěle. Těžkne vám hlava a obličejové svalstvo už je také celé příjemně uvolněno.

Letmo znovu projděte spodní část těla a všimněte si, jak je to líbezné,

být v tak nádherném uvolnění, zbaveni veškerého napětí, tlaků a záškubů. Přejděte do horní poloviny těla a vychutnejte i tam onen božský pocit dokonalého uvolnění rukou, hrudi i hlavy. Klidně a v pohodě odpočívejte a vnímejte dokonalé uvolnění celého těla, každičkého svalu, veškerých nervů i tkání. Dříve, než přikročíte k vlastní autohypnóze, musíte si být jisti, že jste dosáhli celkového a dokonalého uvolnění. Jen napoprvé či napodruhé se vám může stát, že se do tohoto stavu budete dostávat poněkud obtížněji. Pak už vám to bude připadat tak přirozené, že se budete divit, proč jste to nezkusili dřív. Proto zpočátku věnujte celému procesu výjimečnou péči a postupujte pomalu. Není kam spěchat. Když jste až doposud žili bez autohypnózy, těch pár hodin zpoždění vás nevytrhne. Nepřepínejte se, postupujte hezky pomaloučku, polehoučku, a nepřehánějte; budete–li se snažit příliš, zbytečně budete přihrávat pochybám, váhání a svalové únavě.

Všimnete–li si, že některá část těla není dostatečně uvolněna, věnujte jí obzvláštní péči. Představte si, že v tomto místě působí nějaká zvlášť svědomitá parta dělníčků, která chce ještě honem dokončit rozdělanou práci. Ale i ty musíte poslat pryč a vysvětlit jim, že nic není v tuto chvíli

důležitější, než proces, který teď provádíte vy, a že správné uvolnění je zásadní — pro dobro vaše i jejich.

Když jste si tedy naprosto jisti, že máte uvolněné úplně celé tělo, zvedněte oči k lampičce, umístěné těsně nad hlavou. Pozdvihněte je tak, aby vás trochu namáhalo se do světla dívat. A teď se do té hřejivé záře dlouze zahleďte. Měla by ve vás postupně vyvolat ospalost. Řekněte si, že chcete, aby se vám oči zavřely, až napočítáte do deseti, a začněte počítat: „Jeden — dva — tři — oči se mi klíží, čtyři — ano, už skoro usínám," atd., až dojdete do devíti. „Devět — oči se mi pevně zavírají — deset — už bych je ani otevřené neudržel. Jsou zavřené."

Cílem je vytvořit podmíněný reflex tak, aby v budoucnu autohypnóza probíhala hladce a nemuseli jste ztrácet čas celou zdlouhavou relaxací. Bude stačit odpočítat si do deseti, načež vstoupíte do autohypnotického spánku, což je váš cíl, k němuž se musíte propracovat.

Některým pochybovačným lidem se oči nesklíží hned napoprvé, jakmile napočítají do deseti. Není třeba se tím znepokojovat, pokud se vám oči nezavřou samovolně, zavřete je sami, jako by to ve skutečnosti vyvolal stav hypnózy. Klidně to udělejte, neboť tím tvoříte základ podmíněného reflexu, a to je na celé věci to zásadní.

Můžete si vytvořit i vlastní slovní doprovod. Jeho přesné znění není příliš důležité. Může např. vypadat nějak takto:

„Až napočítám do deseti, budu mít oči velice unavené a víčka ztěžklá. Budu je muset zavřít, a jakmile napočítám deset, za žádnou cenu je už

neudržím otevřené. V okamžiku, kdy je zavřu, upadnu do stavu hluboké autohypnózy. Zůstanu při plném vědomí a budu slyšet a vědět všechno, co se bude dít, a budu schopen dávat svému podvědomí libovolné příkazy."

Nato začněte počítat, jak jsme vám řekli: „Jedna, dvě — těžknou mi víčka, oči začínají být unavené. Tři — oči se mi klíží — devět — už je neudržím otevřené. Deset — mám je zavřené a jsem ve stavu autohypnózy."

Máme pocit, že nadešel čas tuto lekci uzavřít, tím spíš, že je tak důležitá. Chceme ji ukončit právě tady, abyste se mohli věnovat nácviku. Kdybychom do této lekce přidali ještě další látku, bylo by to příliš veliké sousto a mohla by to odnést kvalita vaší výuky. Proto dřív, než se pustíte dál, prostudujte, prosím, důkladně tuto lekci. Znovu vás ujišťujeme, že budete–li studiu a nácviku věnovat řádnou péči a vytrvalost, dosáhnete výsledků skutečně skvělých.

29. LEKCE

V předchozí lekci jsme si objasnili, jak navodit stav autohypnózy. Nyní si tento proces musíme nacvičit. Pokud tréninku věnujete náležitou péči, všechno si usnadníte, protože si tím zvyknete vstupovat do transu snadno, bez velké námahy, a o to nám právě jde, „nucených prací" vás chceme ušetřit.

Vysvětleme si i hlubší důvody. Chcete se naučit autohypnóze, abyste se touto cestou zbavili určitých povahových nedostatků a posílili své ctnosti a schopnosti. Na jaképak nedostatky a ctnosti asi lze touto technikou působit, ptáte se zřejmě? Bez ohledu na jejich konkrétní povahu je zásadní, abyste si obojí dokázali co nejzřetelněji vybavit. Musíte si dokázat vytvořit v představě skutečně živý obraz sebe sama — člověka, jakým se chcete stát. Máte slabou vůli? Vybavte si tedy sebe sami jako přesně takovou osobnost, v jakou se toužíte změnit — jedince pevné vůle a dominantní povahy, schopného vzdorovat překážkám a pro ostatní lidi přesvědčivého.

Soustřeďujte se na toto své nové „já" a jeho obraz noste v hlavě, jako byste byli hercem, filmovou hvězdou, a měli se vžít do role, již máte ztělesnit. Zmobilizujte veškerou sílu vizualizace. Čím zaostřeněji, jasněji a pevněji se vám tento obraz podaří vytvořit, tím rychleji dosáhnete vytčeného cíle. Pokračujte v nácviku, uvádějte se do transu, ale vždy si k tomu zajistěte klidný a temný pokoj.

Na této technice není pranic nebezpečného. Zdůrazňujeme však, že je třeba učinit veškerá opatření, aby vás nikdo nerušil, protože každé vyrušení, stačí třeba jen závan průvanu, způsobí, že z transu vypadnete. Nicméně znovu opakujeme, že se nejedná o nic nebezpečného, rozhodně se nemůže stát, že byste se z transu nemohli samovolné probrat. Abychom vás však ještě více ubezpečili, popíšeme jeden typický případ.

Aspirant se pilně věnuje nácviku, který probíhá přibližně takto: jde do ztemnělé místnosti, rozsvítí si těsně nad úrovní obočí malinkou lampičku, třeba i neonovou, a pohodlně se uvelebí na posteli či na pohovce. Chvíli se věnuje odbourávání všech stresů a napětí a celkové relaxaci. Brzy začne cítit, jak se ho zmocňuje nádherný pocit beztíže, jako by se všechny tělesné pocity rozplynuly a on měl vstoupit do nového života. Prohlubuje své uvolnění a v duchu letmo prochází tělem, aby se přesvědčil, že nikde nezůstalo žádné skryté napětí, tlak, bolest a podobně. Když vidí, že všechno je v pořádku, spokojeně se zahledí do světýlka, ale nemá oči upřené přímo

před sebe, nýbrž poněkud zvrácené vzhůru, jakoby přikloněné směrem k obočí.

Víčka mu brzy ztěžknou, jemně se rozechvějí a pak se zavřou. Za vteřinu či dvě se znovu roztřeseně otevřou, zvlhnou a oči se rozslzí. Víčka se znovu rozechvějí a přivřou. Ještě jednou se otevřou, ale už je vidět, jak jsou unavená a ztěžklá. Subjekt už vstupuje do hlubokého transu. Za okamžik se víčka definitivně pevně zavírají. Tělo se propadá do ještě hlubšího uvolnění, dech se změlčuje, člověk je v hluboké autohypnóze.

Teď ho na chvíli opusťme. Co prožívá ve svém transu, nás nezajímá, protože my si můžeme navodit svůj, s vlastními prožitky. Ponecháme ho tudíž svou autohypnózu si prožít.

On totiž provádí pokus a zdá se, že si chce ověřit, do jak hlubokého transu sám sebe dokáže přivést a jak pevně v něm dokáže setrvat. Právě si řekl, že poruší jedno z opatření přírody a z transu se už neprobere!

Uplyne deset, pak dvacet minut. Experimentátorovi se mění dech a samovolně přechází z transu do hlubokého spánku. Přibližně za půl hodiny se budí báječně odpočatý a svěžejší, než kdyby prospal celou noc.

Není zkrátka možné se z transu neprobrat, protože příroda to prostě nedovolí. Podvědomí je trochu jako přihlouplý obr, takový gigant s poněkud zamlženým intelektem. Na určitou dobu mu můžete nakukat cokoliv, ale nakonec mu přece jen svitne, uvědomí si, že se stal obětí „šprýmu", a rozhodne se hypnotický stav zrušit.

Znovu opakujeme, že se nemůžete uspat tak, aby vám to nějak ublížilo, či vás to vyvedlo z míry. Je to naprosto bezpečné, protože jste to vy sami, kdo si hypnózu navozujete, a nejste vydáni napospas sugescím jiného člověka.

Už jsme vás upozornili, že stačí závan studeného vzduchu, aby se člověk probudil, a je to skutečně pravda. Trans pomíjí bez ohledu na svou hloubku, jakmile se v pokoji změní třeba jen teplota, nebo nastane cokoli, co by případně mohlo jakýmkoli způsobem organismu uškodit. A tak, jste–li v transu a někdo v bytě otevře dveře či okno, až průvan dolehne k vám, i kdyby jen provanul škvírou pode dveřmi nebo klíčovou dírkou, samovolně vás to vzbudí a budete prostě muset jen začít znovu. Proto vám radíme, abyste se pokud možno vyhnuli průvanu a dalším rušivým vlivům.

Stále se musíte soustřeďovat na dobré vlastnosti, jež chcete získat. Je třeba neustále si zdůrazňovat, že se zbavíte nectností, které vám vadí, a několik dní v sobě musíte neustále nosit obraz sebe sama v novém provedení. Během určitého dne si pak budete pořád dokola opakovat, že v tu a tu hodinu — nejlépe téže noci —, se uvedete do autohypnotického transu,a pokaždé, když to uděláte, se žádané povahové vlastnosti ve vás víc a víc zabydlí. I během postupného vstupování do transu si v duchu opakujte, čeho chcete docílit.

Dejme si prostý a možná trochu hloupý názorný příklad: Řekněme, že někdo chodí shrbeně, protože je líný narovnat záda. Nechme ho tedy bez přestání si opakovat: „Stojím rovně — stojím rovně — stojím rovně!" Jde o to, že si to musíte stále a rychle za sebou opakovat, pořád dokola a bez přestávky, protože jakmile zaváháte a zastavíte se, váš přítel Podvědomí se může ozvat a říct: „Co kecáš, podívej se na sebe, jak se zase pěkně hrbíš!" Když si ale tu myšlenku budeme opakovat bez přestávky, kamarád Podvědomí nemá šanci. Bude zahlušen vahou slov a brzy uvěří, že skutečně stojíte vzpřímeně. A pokud to vezme za své, svaly se vám vypnou a vy budete stát jako svíčka.

Nebo to přeháníte s kouřením? Pijete příliš? Sami víte, že jakékoliv přehánění škodí zdraví. Proč se tedy nevyléčit autohypnózou, která vám zabrání mrhat dál penězi za dětinské zlozvyky? Jde jen o to, přesvědčit vlastní podvědomí, že se vám kouření protiví, a bez problému přestanete a po kouření ani nevzdechnete. Lidem se nedaří přestat kouřit, protože této závislosti je velice těžké se zbavit. Určitě i vy jste se s tímto problémem mnohokrát setkali. Kuřák se prostě své cigarety či dýmky vzdát nedokáže. Všichni to tvrdí a všude je plno reklam na údajně účinné prostředky, které mají lidi kuřáckého či jiného návyku zbavit. Nemáte pocit, že i tohle je vlastně určitá forma hypnózy? Nedaří se vám přestat kouřit, protože věříte řečem o tom, jak je to obtížné, a reklamám, které dávají na srozuměnou, že je to téměř nemožné.

Zapojte proto hypnózu. VY se od obyčejného lidského stáda lišíte. VY máte silný charakter, jste dominantní a kouření, pití, prostě čehokoli, se dokážete zbavit sami. Stejně tak, jako vás podobná hypnóza nevědomky přesvědčila, že s kouřením přestat nedokážete — jakmile si tento proces uvědomíte, pomocí vědomé hypnózy se cigaret můžete zbavit navždy.

Jen ještě slovíčko varování, či spíše přátelské rady. Jste vy si vůbec jisti, že s kouřením chcete opravdu přestat? Na mou duši chcete přestat pít, či chodit všude zásadně pozdě? Dokud o svém rozhodnutí nejste skálopevně přesvědčeni, nic nezměníte. Musíte si být naprosto jisti, že chcete přestat kouřit, přestat s tím nebo oním. Nestačí si jen tak slabošsky vzdychnout: „Jé, já bych tak rád přestal kouřit, a teď si zkusím říct, že toho nechám."

Znovu a znovu zdůrazňujeme, že dokud váš záměr přesvědčivě nepronikne do podvědomí, nic nezmůžete. Zvládnete jen to, co se v něm hluboce zakoření. Pokud si na odnaučování kuřáctví víceméně furiantsky hrajete, nejenom nepřestanete, ale mohli byste začít kouřit i víc!

Zamyslete se proto nad sebou důkladně. Co opravdu chcete? Nikdo do vás nenahlíží a nesnaží se proniknout do vašeho nitra. Jste sami se sebou. Chcete opravdu kouření nechat? Nebo chcete spíš kouřit dál a říkáte to jen

tak? Lžete si do kapsy?

Ve chvíli, kdy něco začnete skutečně chtít, můžete uspět. Pokud selžete a vytýčeného cíle nedosáhnete, neobviňujte hypnózu ani nic jiného, vyjma sebe sama. Jestli neuspějete, znamená to, že jste nebyli dost silně přesvědčeni.

Autohypnózou se můžete vyléčit i ze všech takzvaných „zlozvyků". Nikdy jsme dost dobře nepochopili, co přesně lidé za zlozvyky pokládají, takže vám v tom jasno neuděláme. Osobně za zlozvyk pokládáme např. mlátit manželku, házet po muži žehličkou, kopat do psa, bezdůvodně někomu nadávat, opíjet se a podobně. Ze všech těchto zlozvyků se lze vyléčit velice snadno! Stačí opravdu chtít.

Začněte se tedy věnovat relaxaci. Využijte možnosti zbavit se vnitřního napětí a posílit svou nervovou energii. Můžete toho pro svoje zdraví udělat tolik! Stačí jen důkladně nastudovat tuto a předchozí lekci a pak už jen vytrvale trénovat. I ti největší hudebníci cvičí denně několik hodin! Právě proto se velkými hudebníky stali! Vy se zase můžete stát velkými autohypnotizéry, pokud se budete řídit našimi radami. Takže, pusťte se do díla!

30. LEKCE

Mnoho lidí se velice mylné domnívá, že práce je něco pokořujícího. V mnoha společnostech se činí rozdíl mezi manuálním a intelektuálním zaměstnáním. Je to druh snobství, které by mělo být vymýceno, protože obrací bratra proti bratru a rasu proti rase.

Práce, ať intelektuální nebo manuální, je povznášející pro ty, kdo ji vykonávají svědomitě a bez nesmyslného pocitu studu. V některých zemích se považuje za nemístné, aby paní domu na cokoliv sáhla. Má se za to, že by měla jen tak posedávat, vypadat elegantně, a občas vydat nějaký příkaz, aby se vidělo, kdo je tady paní.

Za dávných časů si ve staré Číně tzv. vyšší společenská vrstva nechávala narůstat nehty tak směšně dlouhé, že je často bylo třeba chránit zvláštními pouzdry, aby se náhodou nezlomily. Účelem těch dlouhých nehtů bylo ukázat, že jejich nositel je tak bohatý, že nemá zapotřebí sáhnout na práci. Dlouhatánské nehty byly přesvědčivým důkazem nemožnosti se věnovat jakékoliv práci, neboť za těchto okolností se jejich majetný vlastník či vlastnice nemohli postarat ani o vlastní tělesné potřeby a museli mít služebnictvo úplně na všechno!

V Tibetu před čínskou komunistickou invazí někteří šlechtici (kteří měli být moudřejší!) nosívali rukávy tak dlouhé, že úplně zakrývaly ruce a ještě jim přes špičky prstů přesahovaly o deset až dvacet centimetrů. Účelem bylo ukázat, že tito lidé jsou natolik významní a bohatí, že nemají zapotřebí pracovat. Předlouhé rukávy to připomínaly všem. Takovýto přístup k práci její skutečný smysl pochopitelně degradoval. Práce je totiž druh disciplíny a tréninku. Kázeň je v životě naprosto nezbytná, a jak už jsme řekli, právě v ní spočívá rozdíl mezi výkonným vojenským plukem a dezorganizovanou smečkou. Kázeň v rodině přetvoří mládež — dospívající výrostky — ve slušné občany, až dorostou. Vždyť je to právě nedostatek disciplíny, co žene mladé chuligány do band, kde se navlečou do kožených bund a začnou se rozhlížet, co kde zničit.

Zmínili jsme se o Tibetu jako o jednom z míst, kde vládly mylné názory na práci, ale to bylo jen mezi laiky. V lámaseriích vládla zásada, že každý, bez ohledu na své postavení, se musel pravidelně věnovat i manuální práci. Nebylo nic neobvyklého (před komunistickou invazí) vidět vysokého opata, jak umývá podlahu. Drhl ji a vynášel odpadky po těch nejnižších z mnichů. Účelem tohoto bylo, aby si i opat připomněl, že všechno na tomto světě je dočasné a že v dnešním žebráku se může skrývat zítřejší princ. V Evropě i jinde sice už příliš korunovaných hlav u moci nezůstalo, ale

mnohý z těchto bývalých vládců, nebo i presidentů, si náramně pospíšil majetkově se nadmíru zabezpečit na dobu, kdy nebude u moci. — Vraťme se ale k tématu práce. Znovu zdůrazňujeme, že ať jde o jakoukoli, ať je duševní nebo manuální, je vždy výhradně povznášející, a nikdy ne ponižující, je–li konána s čistými úmysly a s cílem sloužit druhým. Místo abychom obdivovali vyšňořené paničky, které se povalují a sekýrují špatně placené služebnictvo, přičemž samy nehnou prstem, měli bychom tleskat právě oněm sloužícím — a elegantní boháče ignorovat; vždyť jejich služebnictvo vytváří cosi vznešeného. Nafrněné fifleny nic.

Nedávno jsme se stali svědky poměrně vzrušené diskuse o tom, zda jíst maso či nikoliv. Osobně jsme toho názoru, že chce–li člověk maso jíst, ať si ho jí, a pokud někdo jiný chce být raději vegetariánem a šplhat po stromech pro ořechy, proč ne. Nejde tolik o to, čím se člověk stravuje či nestravuje, ale o to, aby svá často mylná přesvědčení nevnucoval druhým, kteří by mohli třeba být natolik zdvořilí, že by se nedokázali energicky ohradit.

Člověk je všežravé zvíře, navzdory svým pokusům zamaskovat to pěkným oděvem, drahou kosmetikou, barvou na vlasy a podobně. Zeny i muži jsou prostě masožravá zvířata. Podle všech věrohodných pramenů samo lidské maso chutná trochu jako vepřové! Není co se divit, když člověk vidí, jaká svinstva dokáží lidé napáchat… Lidožrouti také tvrdí, že maso z černocha je jako jemná vepřová pečeně, zatímco běloch není zdaleka tak dobrý. Chutná prý trochu kysele a nažlukle, jako kýta, která se začíná kazit.

Pokud tedy máte maso rádi, klidně ho jezte. Chutná–li vám víc zelenina či tráva, prosím, dejte si. Hlavně nevnucujte své názory druhým. Je smutné, když vegetariáni, přívrženci zdravého stravování, a jim podobní, jsou ve svých názorech často tak radikální, až se zdá, že urputností své argumentace chtějí přesvědčit především sebe sama. Jsme hluboce přesvědčeni, že mnozí z těchto lidí si správností svého počínání zdaleka nejsou jisti. Chtěli by, aby se vlk nažral a koza zůstala celá, a zříkat se masa, když ho ostatní s chutí jedí, se jim zajídá. Podobná věc se stává i nekuřákům, zvláště jsou–li to bývalí kuřáci. Často jim velice vadí, když někdo jiný kouří, jako by se domnívali, že nekuřáctví samo o sobě je bůhvíjaká ctnost. I tady se však jedná o volbu. Mírné kouření zřejmě není ani tak škodlivé, jako je pití alkoholických nápojů. To ubližuje opravdu, neboť narušuje astrální tělo. I v tomhle případě musíme ale podotknout, že pokud se někdo opíjet chce a nevadí mu takto si astrální tělo poškozovat, je to jen jeho volba. Je opravdu chybné přesvědčovat kohokoliv násilím, aby se změnil.

Když už jsme u tématu pojídání masa, které nezbytně znamená zabíjení, zmiňme se ještě o jednom aspektu, jenž by vás mohl zajímat. Jsou lidé, kteří hlásají, že člověk by v životě neměl zabít ani hmyz. Tvrdí, že by se neměly zabíjet krávy, koně, prostě nic, co v sobě má život. Ptáme se tedy, zda se dopouštíme vážného přestupku, zabijeme–li komára, který nás ohrožuje infekcí malárie, nebo zda se proviňujeme zločinem proti živému světu, když si necháme píchnout protivirovou injekci. Koneckonců i mikrob či virus jsou formy života. Máme tedy na důkaz dobroty přestat hubit zárodky TBC či rakovinné buňky? Jsme velkými hříšníky, pokoušíme–li se najít lék na běžnou rýmu? Snažíme–li se vyléčit jakoukoliv nemoc, zároveň život i bereme. Proto musíme ve všech těchto věcech zachovávat rozumnou míru.

Vegetariáni tvrdí, že život nemáme odnímat. Ale i zelí je živé, takže když ho vytrhneme ze země, ničíme tím život, který sami znovu vytvořit neumíme. Sníme–li brambor, stonek celeru či cokoliv jiného, zabíjíme tím život. Jelikož vegetariáni tímto způsobem odebírají život stejnou měrou jako jedlíci masa, proč nebýt rozumní a nejíst všechno, co tělo potřebuje — tedy i maso?

Často se říká, že správný buddhista maso nejí, a to potvrzujeme. Mnozí buddhisté maso opravdu nejedí, ale pravým důvodem často je, že si to nemohou dovolit. Buddhismus se rozvinul především ve velice chudých zemích. V Tibetu např. bývalo maso neslýchaným přepychem, který si mohli dovolit pouze ti nejbohatší z bohatých. Obyčejní lidé jedli campu a zeleninu, ale už i ta zelenina byla přepych. Takový mnich při své nenáročnosti žil pouze a výhradně z campy. Aby mu chutnala líp, náboženští vůdcové stanovili, že jíst maso je špatné. A tak ti, kteří tak jako tak maso jíst nemohli, se jeho nepožíváním cítili ctnostní.

Dostáváme mnoho dopisů od zoufalých lidí, kteří nám píší, že ten či onen naléhavě potřebuje pomoc či radu, a jakže ho mají zhypnotizovat či donutit, aby změnil styl života. V takových případech zásadně nezasahujeme, neboť jsme toho názoru, že je opravdu velice škodlivé snažit se ovlivnit něčí životní cestu. V této knize vám například nabízíme poznání, předkládáme své názory a vědění, ale nesnažíme se nutit vás v ně věřit. Vzhledem k tomu, že tuto knihu čtete, jste pravděpodobně ochotni její obsah vzít v úvahu. Pokud s ním nicméně nesouhlasíte, stačí ji zavřít a odložit.

Ptá–li se vás někdo na názor, vyslovte ho, ale nesnažte se ho nikomu vnucovat. Přestaňte se dál o celou věc starat, protože skutečně nemůžete vědět, jakou životní cestu si kdo zvolil. Budete–li vytrvale na někoho naléhat, natolik, že ta osoba udělá něco, co nechce, můžete být vtaženi do

její karmy a to může mít velice nepříjemné důsledky.

Na závěr pár slov o zvířatech. Mnozí na ně pohlížejí jako na bytosti, které chodí po čtyřech místo po dvou, avšak většina lidí je má za hloupé, protože nehovoří anglicky, francouzsky, německy ani španělsky. Věřte však, že i zvířata považují lidi za němá stvoření! Pokud jste skutečně telepatičtí, víte, že i zvířata si povídají, a to mnohem inteligentněji, než mnozí lidé. Skupina vědců, jak vyplývá z nedávného čísla „The Scientific American" objevila jazyk včel. Vyšlo najevo, že včely si dokáží předávat velice podrobné instrukce, a dokonce pořádají i „konference"!

Někteří vědci se začali zajímat o delfíny a jejich podivnou řeč, tedy o zvuky, jež vydávají. Tento hlasový projev nahráli a začali ho zkoumat při různých zvukových rychlostech. Při jedné z nich zněla delfíní řeč velice podobně lidské.

Zvířata jsou bytosti, které sestoupily na tuto planetu ve zvláštní podobě a tvaru, aby splnily své poslání způsobem pro jejich vývoj nejvhodnějším. Máme tu čest žít v těsné blízkosti dvou siamských koček, které jsou fenomenálně telepatické a s nimiž jsme po mnoha pokusech navázali telepatický rozhovor, podobající se velice řeči inteligentních lidí. Občas není ani trochu lichotivé zachytit, co si siamské kočky myslí o lidech! Začne–li člověk pohlížet na zvířata jako na sobě rovné tvory, kteří na sebe vzali jen odlišný vzhled, může se jim velice přiblížit, a dokonce s nimi i rozmlouvat, což by jinak opravdu nešlo.

Pes má např. rád lidské přátelství. Ochotně se podřizuje, protože ho chvála a lichotky těší. Naproti tomu siamská kočka lidmi často naprosto pohrdá, neboť člověk je ve srovnání s ní v mnoha ohledech velice handicapovaný. Siamská kočka má pozoruhodné okultní schopnosti, zejména telepatické. Tak proč byste nemohli dobře vycházet s vlastní kočkou, psem nebo koněm? Máte–li opravdu zájem a upřímnou víru, můžete se naučit rozmlouvat telepaticky i se zvířaty.

Dospěli jsme až k samému závěru tohoto kurzu, ale doufáme, že ne ke konci našeho kontaktu. Tato kniha je vlastně praktickým kurzem, který, doufáme, vám ukázal, jak běžné a prosté takzvané metafyzické jevy ve skutečnosti jsou. Máme pro vás připraven ještě další kurz. Pojednává o těchto záležitostech stylem poněkud tradičnějším, včetně sanskrtských termínů apod. Jsme přesvědčeni, že vám může velice prospět, proberete–li jej rovněž. Když jsme společně v učení dospěli až sem, věříme, že budete chtít pokračovat.

Nebudeme se tedy loučit pozdravem „sbohem", protože se těšíme, že se spolu ještě setkáme. Řekněme si na závěr spíše na shledanou — nebo po Španělsku: „Hasta la vista."